

ג'ז'יס מאיר

אני
ולהפל
הגדול
שלוי!

התשובות שאתם מחפשים

נמצאות מתחת לאף

אני והפה הגדול שלי

התשובות שאתם מחפשים

נמצאות מתחת לאף

מאת ג'ויס מאיר

אני והפה הגדול שלי

התשובות שאתם מחפשים
נמצאות מתחת לאף

מאת ג'ויס מאיר

תרגום: מונה פלד

עריכה: אורנה גרינמן

עטיפה: אספס בע"מ

הכנה לדפוס: הוצאת "האלף והתוו"

Me and My Big Mouth
Your Answer Is Right Under Your Nose
by Joyce Meyer

© 1997 by Joyce Meyer

© 2000: כל הזכויות למהדורה העברית שמורות
Joyce Meyer Ministries

אין להדפס, לשכפל או ליצר עותקים נוספים
של חומר זה ללא רשות בכתב מהמחבר

עותקים נוספים אפשר להזמין דרך "מעוז"
ת"ד 61041, תל אביב 4201

כל הזכויות מהברית החדשה לקוחים מהתרגום
החדש, אלא אם כן ציין אחרת. כל הזכויות
لتרגום החדש של הברית החדשה שמורות
לחברה למכתבי הקודש בישראל

מסת"ב 2-7183-02-9

מפרס בישראל

תוכן העניינים

קיצור שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה	7
הקדמה	9
א שפטו של אלוהים	13
ב השפעת המילאים בתחום הטבעי	23
ג לקרוא בשם של דברים בעוד איןם במציאות ..	31
ד נבוא את עתיכם	43
ה דוברי של אלוהים	57
ו תלונה לעומת הלו והודיה	63
ז עברו לצד השני	81
ח האם אלוהים הושיע את הפה שלכם?	97
ט צום מילולי	107
י השמצות	115
יא מילאים של כעס וחוסר סבלנות	127
יב אל תדברו דברי רשע	141
יג לשון רכה	155
סיקום	171
פסוקים בנושא הלשון	175
הערות שוליים	187
ביבליוגרפיה	189
על המחברת	191

קיצור שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה

הקדמה

כי מי תיבן את רוח ה'
ויש עצמו יודיענו?
אך אנחנו יש לנו רוח המשיח.

קוור"א ב', 16

בתוך מאמנים בישוע עלינו להבין את הנפש ולדעת להבחן בפעילותות השונות שלה. הנפש, כפי שהיא מוגדרת בספר זה, מורכבת מהדעת או השכל, מחרצון ומהרגשות. לאחר שהנפש היא אונכית ומלאה ב"אני", יש לטהר אותה כדי שתוכל לשמש כלי של כבוד, המועיל לבعلיו (טימ"ב ב' 21).

הפה שלנו מבטא את מה שאנו חושבים, מרגשים ורוצים. הדעת שלנו אומרת לנו מה אנחנו חשובים, ולא בהכרח מה חשוב אלוהים. והרצון אומר לנו מה אנחנו רוצים, אבל לא מה אלוהים רוצה. הרגשות שלנו אומרים לנו מה אנחנו מרגשים, לא מה אלוהים מרגש. נפש שוברת תחילה של היטהרות לומדת לחשב את מחשבותיו של אלוהים, רצונות את מה שהוא רוצה ולהרגש כמוותו; רק כך יוכל לשמש כדובריו של אלוהים!

באיגרת הראשונה לקורינטים ב' 16 נאמר שיש לנו רוח המשיח, כלומר שהמחשובת, הרגשות והמטרות שעל ליבו (רוחו) הם גם המחשבות, הרגשות והמטרות שלנו. הם קיימים בקרבו, אך הנפש שלנו, שעדיין לא נצלבה, "חווסמת" אותם ומפרעה להם לבוא לידי ביתוי. כלומר, מאבק מתמיד מתחולל בין הבשר לרוח.

הגוף והנפש יחד יוצרים את מה שהכתובים קוראים לו "בשר". בספר זה השתמש לסייעון בביטויים "הנפש" ו"הבשר".

האדם רוצה לחשב את מחשבותיו שלו, אך אלוהים רוצה להשתחם בנו ולملא אותנו במחשבותיו. האדם רוצה את מה שליבו חופשי בו, אך בסופו של דבר הרגשות שלו משתנים ומתאימים את עצם לרצון אלוהים, בתנאי שהוא מכנייע את עצמו לרוח הקודש. האדם פועל בעיקר על סמך הרגשות שלו, ולכן הם האויב מספר אחת של המאמין. ניתן לעבד על הרגשות ולהכניע אותם לרוח, אך תחילה זה דורש זמן ושקדנות.

ספר זה עוסק בפה. כבר ציינתי שהפה יכול לשמש כלי בידי הבשר או בידי הרוח. ניתן להשתחם בו כדי להביע את דבר אלוהים, או ככלי בידי האויב. אני לא חושבת שיש מאמין שרוצה להיות דוברו של השטן, ובכל זאת יש רבים שעשושים זאת, בין שהם רוצים בכך ובין שלא.

במשל י"ח 21 נאמר: "מוות וחיים ביד לשון, ואוהביה יאכל פריה". אין בכתביהם נושא שצורך להתייחס אליו ברצינות יותר מאשר לשון. השימוש בה יכול להביא ברכה, אבל גם הרס, לא רק בחיננו האישיים, אלא גם בחיני אחרים.

שאלתיהם שם על ליבי לכתוב ספר על הנושא, לא הבנתי לשם מה. "מה יש לי לומר שלא נאמר עדיין?" תהיתי (שכן באנגלית קיימים ספרים רבים בנושא). אני מאמין שאלהים רצה שאכטוב ספר זה, כדי שהיוזה ברכה (בעיטה) לכל מי שיקרא בו.

אני מתפללת שמשיחתו של רוח הקודש תלווה ספר זה, ושהוא יעורר בקורא תוכחה ויגרום לו לחזור בתשובה. אני תפילה שכאשר תקראו בו, הוא יעורר בכם תשוקה עזה לשמש כדבריו של אלהים.

פרק א

שפטו של אלוהים

הшиб ישוע אומר להם: "תתא נא
בכם אמונה אלוהים. אמן אומר אני
לכם, כל האומר להר זהה,
'היעקר והיזרק לתוך הים'
ואינו מפקפק בלבו אלא מאמין
שיתקיים דברו, כן יהיה לו".

מרק' י"א 22-23

האם יש לכם בעיות? אם כן, הפתרון נמצא מתחת ממש מתחת לאף שלכם, לפחות ברובו.

אני לא מאמין שמשיחו יכול לחיות חי ניצחון בלי להיות מודע לכוכן של המיללים שיווצרות מפיו. בדרך כלל, כשיש הרים בחיננו, אנחנו מדברים עליהם. אך בפסוקים המצווטים בפתחה של פרק זה מדריך אותנו ישוע לדבר אליהם.

האם אתם מדברים על ההרים שבחייכם - או אליהם?

ישוע אמר שאנו צריכים לצוות על ההרים שבחיינו באמונה. עליינו לצוות עליהם להיערך ממקומם ולהיזורק לים. אין ספק שהזיה הזרה קיצונית, הרואה להתייחסות עמוקה. ראשית, מה עליינו לומר להרים שנמצאים בחיננו? ברור שאין טעם שנאמר להם מה אנחנו רוצים. אנחנו צריכים להבהיר להם מהו רצון אלוהים, ורצונו מתועד בדברו.

כשהשtan ניסה לפנות את ישוע במדבר, ישוע דחה אותו על ידי ציטוט מדבר אלוהים (لوקס ד' 13-2). שוב ושוב הוא ענה: "כתבוב", וцитט פסוקים ששטרו את שקריו של השtan.

גם אנחנו עושים זאת זה לפעם, אבל בהיעדר תוצאות מיידיות אנחנו מפסיקים לדבר אלוהים נוכח הבעיות שלנו, ושבים לדבר על הרוגשות שלנו, שככל הנראה הם שיצרו את הבעיה מלבתילה. סתת יכול להוכיח באבן 99 פעם בלי לראות אפילו סדק אחד. ואז, במכה ה-100, תיחצה האבן לשניים. כל מכח שקיבלה האבן החילשה אותה, על אף שלא היו לכך כל תוצאות נראהין. התמדה היא חוליה חיונית בדרך לניצחון. אנחנו חיבים לדעת במה אנחנו מאמינים ולהתמודד בכיוון הזה, עד שנראה תוצאות.

ציות וסליחה חשובים לא פחות מאשר המתמדה

לכן אומר אני לכם, כל מה שתבקשו בתפילה, האמינו שקיבלתם אותו, יהיה לכם. וכאשר אתם עומדים בתפילה ושי לכם נגד מישeo -

א: שפטו של אלוהים

סלוּחוֹ, כִּי שָׁגַם אֲבֵיכֶם שְׁבָשָׁמִים יִסְלַחْ לְכֶם עַל חֲטָאתֵיכֶם. [אך אִם אַתֶּם
לَا תִּסְלַחُוּ, גַּם אֲבֵיכֶם שְׁבָשָׁמִים לֹא יִסְלַחْ לְכֶם עַל חֲטָאתֵיכֶם].

מרק' י"א 24-26

כדי להבטיח שאני שומרת על איזון, אני רוצה לציין בנקודה זו
שהכרזות דבר אלוהים הכרחיות ניצחונו שלנו. אבל אין זה העיקרון
היחידי בדבר אלוהים. הוצאות חשובות אחרות מידה. אם אדם חשוב שיווכל
למרוד באלהים ולקטוף פירות טובים רק משום שהוא מוצג מדבר
אלוהים נכון ההרים השונים בחיו, הוא יתאכזב קשות. ישוע אמר זאת
בבירור בפסוקים שцитיטתי לעיל.

יש לקרוא את מרקוס י"א 22-26 כיחידה שלמה. בפסוק 22 אמר
ישוע לצרכיה להיות בנו אמונה אלוהים. בפסוק 23 הוא דיבר על ישות
מעשי של אמונה זו. בפסוק 24 על חשיבות התפילה הנאמרת מתווך
אמונה ובפסוק 25 הוא ציווה לנו לסלוח. בפסוק 26 הבהיר ישוע חד-
משמעות שאם לא נסלח, גם אבינו שבשמי לא יסלח לנו על חטאינו.
אם הלב שלנו מלא בחוסר סליחה, אין כל טעם שנדבר אל ההר, ובכל
זאת יש מאמינים רבים שעושים זאת.

רבבות אנשים שפתחו את לבם למשיח ונופלים לתרמית הזאת
ומנסים לפעול על פי עיקנון אחד של אלוהים, בעודם מתעלמים
מעיקנון אחר.

הוצאות הוא נושא מרכזי בכתביהם. הסיבה לבגן הרב ששוחרר בחיו
רבים מאייתנו היא חוסר ציוות. חוסר ציוות יכול להיות תוכאה של בורות
או מרד, אך המוצא היחיד הוא חזרה בתשובה. לנו לשוב לאלהים
ולציתת לו.

אל תתעלמו מ"אם" ו"אבל"

והיה, אם שמעו תשמע בקול ה' אלוהיך לשמרו לעשות את כל מצוותיו
אשר אנכי מצור היום, ונתןך ה' אלוהיך עליון על כל גוי הארץ. ובאו
עליך כל הברכות האלה והשיגור, כי (אם) תשמע בקול ה' אלוהיך.

דבר' כ"ח 2-1

שיםו לב ל"אמ" שבקטע זה. אנחנו נוטים להתעלם מה"אם" וה"אבל" שבכתובים.

דוגמה נוספת:

נאמן האלים אשר על פיו נקראתם לחברת בנו ישוע המשיח אדוננו. והנני (אבל אני) מזהיר אתכם, אחי, בשם אדוננו ישוע המשיח, להיות כולכםפה אחד. ולא תהינה מחלוקת ביןיכם, כי אם תיכוננו יחד בלב אחד ובעצה אחת.

קור"א א' 50-9 (דילטש)

פסוקים אלה מלמדים שאלים הוא נאמן, וועלינו לגמול לו על אمانות זו במערכות היחסים שבחיינו. חוסר הziות שלנו אינו משנה את אלוהים. הוא יהיה נאמן תמיד, אבל הziות פותח את הדלת לברכה שלאלוהים, בחסדי, מעניק לנו, ומאפשר לה לזרום אל חיינו.

ספר זה, להערכתני, עלול להמית אשון אם אלמד שאנו יוכלים לקבל את מה שפינו אומר, בלי להבהיר שם שאנו אמורים חייב לעמוד בכו ישר עם דברו של אלוהים ועם רצונו. הרעיון שעליינו לומר דברים מסויימים להרים שבחיינו אינו אמרו לשמש כקמייע קסמים, שאפשר לשלו' ולהשתמש בו בשעת צורה או צורך, ואחר כך להמשיך בחיות בבשר ובחוסר ziות.

כאל תינוקות במשיח

אני, אחי, לא יכולתי לדבר אליכם כאל אנשים רוחניים, אלא כאל בלתי רוחניים (המהלכים בבשר), כאל תינוקות במשיח.

קור"א ג' 1

כל עוד אנחנו מהלכים בבשר, עליינו לקות ולהתפלל שאלים יرحم עליינו ולא נקבל את מה שיוצאה מפיינו. כתינוקות במשיח אנחנו אמורים הרבה דברים שנובעים מהרzon שלו ולא מרzon אלוהים, פשוט משום שאנחנו לא מודעים להבדל. בתור "תינוקות במשיח" אנחנו עדין לא יודעים איך לדבר, כפי שאומר שואל בקטע שלמעלה.

א: שפטו של אלוהים

בדוק כמה שתינוקות צריכים ללמידה לדבר בשפת הוריהם, כך המאמינים צריכים ללמידה לדבר בשפטו של אלוהים.

משפטו של אלוהים

הן כל מי שמאכלו חלב איננו מכין בדברי צדק, כי עודנו תינוק. אך המאכל המוצדק הוא למ bogrim, אלה אשר חושיהם הרגלו על ידי הניסיון המעשֵי להבחין בין טוב לרע.

עבר' ה' 14-13

דרושים זמן כדי ללמידה את דבר אלוהים ולהכיר את ליבו. אומנם הכתובים מגדרים בבירור את רצונו בתחומים רבים, אבל עדין יש עניינים שלגביהם אנחנו צריכים להחליט, שכן הם אינם ברורים דיים. בעניינים אלה אנחנו צריכים להכיר את ליבו של אלוהים ולהיות מודרכים על ידי רוחו.

דבר אלוהיםינו אינו אומר איזו מוכנית עליינו לקנות, או מתי למכור את הבית ולקנות אחר, או באיזו חברה לעבוד. אם אנחנו עובדים בחברה מסוימת ומעוניינים בקדומות, רצוננו זה יכול להיות גם רצונו של אלוהים, אך הוא גם עשוי לנבוע מחמדנות. כיצד נדע את ההבדל? זמן הוא התשובה.

עלינו להשקיע זמן כדי להכיר את אלוהים ואת נטיות הלב שלנו, ולהיות כנים עם עצמנו ואותו. דרוש הרבה זמן כדי ללמידה את המניעים שלנו ולהחליט אם הם טהורים.

אם זה רצונך

אין לכם מפני שאינכם מבקשים. אתם מבקשים ואני מכבלם מפני שאתם מבקשים מתוך כוונה רעה, כדי לשבץ בתאותיכם.

יעקב ד' 3-2

משהו אמר לי פעם שאדם הפועל מתוך אמונה בעולם לא יאמר בתפילה "אם זה רצונך". להצורה זו לא התלווה כל הסבר, וכמאמינה

כעירה הבנתית את דבריו בצורה קייזונית ביותר. מישחו אחר אמר לי שאוכל לקבל את כל מה שאכריז עליו באמונה שהוא שלי, אך איש לא אמר לי שעלי גדול באמונתי. בעצם, אולי כן אמרו לי את זה, אבל הימי כל כך מרכזת בעצמי, שלא שמעתי. הימי מאד לא מאוזנת באמונה שלי. רציתי את מה שרציתי, וחשבתי שמצאתני לי דרך חדשה להגשים את מ�וויי.

רצונו של אלוהים בנושאים מסוימים מובהר היטב בדברו, ולכן אין אנחנו צריכים להתפלל: "אם זה רצונך".

למשל, הישועה. זהה דוגמה טובה לכך.

בראונה לטימוניאוס ב' 4-3 נאמר שאלווהם חפש בכל בני האדם יושעו ויגיעו להכרת האמת. לכן לעולם לא תתפלל: "אבי שבשמים, אני מבקשת בשם ישוע שתושיע את _____, אם זה רצונך". אני יודעת בטוחה שהוא רוצה להושיע את אותו אדם.

באיגרת יעקב ד' 2 נאמר שאין לנו מפני שאינו מבקשים. בפסוק 3 נאמר שלפעמים אנחנו מבקשים אך לא מקבלים, מפני שאנו מבקשים מתוך כוונה רעה, מתוך מניעים אונקיים. אני יודעת שקשה לנו להאמין שאנו באמת כאלה, אך זה נכון, במיוחד לגבי מאמין שלא נתן לאלוהים לטהר את לבו. אלוהים שוכן בקרבו של אדם כזה, אבל עדין יש בו המון מ"עצמיו".

אם הכתובים אינם ברורים דיים בעניין מסוים, ואם איןנו בטוחים ששמנו את אלוהים, יהיה זה צעד חכם וענין להתפלל: "אם זה רצונך".

פני שנים ובות נסעתי עם בעלי לנופש באתר מקסים בגאורגיה. היו לנו מותשים, ואלווהם אפשר לנו לפרש מעיסוקינו לזמן מה ולהתרען. כל כך נהנו מהמקום, ותיכנו לשוב לשם שנה אחר כך עם הילדים, לחופשה ארוכה יותר. היו לנו ש��עים עד צוואר בתוכניות שלנו, ודיברנו עליהם בהתרגשות רבה. התחלתי להזכיר: "נחזיר לפה בשנה הבאה, וכל המשפחה תटברך מחופשה במקום הזה".

אבל לפתע דבר אל רוח הקודש מייעקב ד' 15: "ראוי היה שתאמרו, אם ירצה ה', נחיה ונעשה כזאת וכזאת". מאוחר יותר קראתי שוב את

א: שפטו של אלוהים

הקטע ושמתי לב לנאמר בפסוק 16: "הנה אתם עוד מתגאים בירמותיכם. כל גאוותה כזאת רעה היא". יש הבדל בין אמונה וביטחון לבין טיפשות ווימרה. מי שלא מבין את ההבדל, חייו הרוחניים הם אסון ולא ניצחון. איני מרגישה שאומנותי חלה כשאני מתפללת: "אלוהים, אני רוצה... אם זה רצונך, אם זה מתאים לתוכניות שלך, אם זה הטוב ביותר שיש לך עבורי, ואם זהו העיתוי שלך". במשל לי נאמר: "אל תהי חכם בעניין..." לחתמי פסוק זה לשומת ליבי, ואני מאמין שהוא חסך ממני יסורים רבים. היו זמנים שהשבתי שאני יודעת הכל, שאם רק יקשיבו לי כולם, הכל ילך כשרה. אבל היום ברור לי שאני בעצם לא יודעת כלום, בטח לא בהשוויה לאלוהים. אנחנו חייבים לעמוד בפיתוי ולא לחתם לידינו את תפkidנו של רוח הקודש. אנחנו צריכים לתת לאלוהים להיות אלוהים.

אייזון, חוכמה וshall ישראלי

כל ערום (נבון) יעשה בדעת, וכטיל יפרוש אוולות.

משל י"ג 16

עשרים שנות הניסיון שלי כמאמין למדו אותי אנשים, כולל מורים משיחיים, מתקשים לשמור על אייזון. ראיתי אנשים רבים נתפסים לקיציות כשמדבר בכוון של מיליון, בשימוש הנכון שעליינו לעשות בפה, בהכרזות השונות שאנו ממשיעים, ובנטיה לקרה לשם לדברים בעוד אין בנמצא, ולגרום להם להיווצר בכוח המילים שיצאות מפינו. נראה לי שהבשר רוצה לחיות במקרה זה או אחר, אך מתנסה להישאר במרכז, בדרכן הבטוחה באמצעות.

היו ערים (מאזנים, מפוכחים) ועמדו על המשמר. אויבם השטן משוטט כאריה שואג ומ Chapman לו לטורף מישחו.

פטר"א ה' 8

הקייזניות היא מגרש המשחקים של השטן. כאשרינו מצליח לגרום למאמין להתעלם מהאמת ולהיתפס לתורנית, הוא ינסה להטות אותו לצד אחד, לغمרי לא מאוזן, של אותה אמת, ובלבד שיישאר תקווע בנקודה כלשהי.

החווכמה היא נושא מרכזי בדבר אלוהים. בעצם, אין ניחון אמיתי בלבדיה.

מיילוןaben שווען מגדר את המילה "חווכמה" כך: "פקחות, תבונה, כושר לשיקול כל דבר בהיגיון ובשלל ישר". משך השנים פגשתי מנהיגים מшибחים ומאמינים מן השורה כאחד, שבפירוש אינם פועלים בהיגיון.

החווכמה אינה פועלת בקייזניות. במשלאי 5-2 נאמר שהחווכמה מלאה בינה ומוסר השכל, צדק, משפט ומישרים (דרכי צדק ויושר).

אם כך, החוכמה היא צירוף של איזון, מוסר השכל (היגיון בראיא) ושלל ישר (דרכי צדק ויושר). כל מי שמלמד את דבר אלוהים צריך לגנות אחריות ולהסביר את עצמו כך ששומעיו יבינו אותו, בין שהם תינוקות במשיח ובין שהם מאמינים בוגרים. אם יצא בהכרזה סתומה בנוסח: "אתה יכול לקבל את כל מה שאתה רוצה", בלי להסביר, הוא עלול לטcken את המאמין הלא בוגר. מי שנקרא ללמד את דבר אלוהים חייב להבין שלא כל אחד יודע שמאחורי הצהרה זו יש תנאי, שהדברים יקרו רק אם מה שיאמר יעלה בקנה אחד עם דבר אלוהים ועם רצונו. אנשים המהלים בبشر מקשיבים עם "אווזן שלبشر". כשהם גדלים באמונותם, הם עשויים להקשיב לאוטו מסר אבל לשםuously אחר לחלווטין. אותו מסר היה נכון עוד בפעם הראשונה ששמעו אותו, אך הסבר נוסף היה חוסך ל"תינוק" הרוחני מספר שנים בשולי הדרך, לפני שלמד איך להישאר כל הזמן באמצעותו.

רוב המורים נוטים להציג תחום כזה או אחר - וכך צריך להיות. יש זהה קשר ליעוד של אלוהים בחייהם. יש שנועד לעודד ולהפיכם שמחה בלבכם של ילדי אלוהים, לשמור על קנאתם לאלוהים ולהאיץ בהם להתקדם. אחרים נועדו להפיכם בשומעיהם אמונה, ויש שאמורים ללמד

א: שפטו של אלוהים

על שגשוג. יש כמובן שנוудו למד רק על כספים ורבים אחרים למד על ריפוי ולחולל ניסים.

שמעתי לב אנשים היודעיםשאלותיהם הועיד אותם למלאכה מסוימת, כל כך מלאים במה שהוא שם על ליבם, שאם לא יזהרו הם עלולים לנוטות לenza אחד בלבד. הם עלולים להתנהג כайлוי שהנושאים שהם מגדירים הוא היחיד שיש לו חשיבות בדבר אלוהים. קרוב לוודאי שאינם עושים זאת בכוונה, אך אני מאמין שאנו, המורים, צריכים לגנות אחירות ולהעביר את החומר שלנו בצורה מאוזנת, לזכור כל הזמן את "התינוקות במשיח", שיעדיהם רק מה שאנונו אומרים להם ולא יותר מכך.

אני מאמין בכל ליבי בכוחן של המיללים שיוצאות מפיינו, ושאנונו צריכים לדבר אל ההרים הניצבים בדרכנו. אני מאמין שהרבה מקרים הפתרו בעיה שלנו נמצא מתחת לאף (בפה שלנו). אבל אני גם מאמין שכל מאמינן צריך להתגבר, לצלוב את הבשר, למות לעצמו ולצית לרוח הקודש.

במילים אחרות, איני מנסה לספק בספר זה כלי שיחלץ אתכם מהצורך כדי שתקבלו את מה שאתם רוצים. אני מוקוה לעזרתכם ללמידה איך לשתף פעולה עם רוח הקודש, כדי שרצוון אלוהים יתגשם בחיכיכם.

פרק ב

השפעת המילים בתחומי הטבעי

ואם אתה מודה בפייר שישוע
הוא האדון ומאמין לבבך
שאלוחים הקיימים אותו מן המתים -
תיזושע. הרוי בלבבו מאמין איש
যিনְצָדָק, ובעפינו יודה ויזושע.

רומ' י"י 10-9

הדברים שאמר שאל בקטע זה מתייחסים לישועה, אך אני מאמינה שאפשר ליחס אמת זו גם בתהומות אחרים.

כשהאדם מסויים מודה באמונתו, הוא בעצם מספר על הישועה שלו באזוני בני אדם ולא באזוני אלוהים. אלוהים הרי יודע את מה שבלבנו. הויזדי הזה מצין את מעמדו של המאמין בפניו אויב נפשו. הוא מכריז על השינוי שחל בנאמנותו של אותו אדם. בעבר הוא שירת את השטן, והויזדי שלו בא להבהיר שהוא החליף את אדונו.

המלומד המנוח ו'אי' ויין פירש את שתי המיללים היוונית שתורגם ל"מוץ'" ו"יוקה" כ"חזק, לכונן, לייסד, להרגיש בטוח"¹, ו"לאשר, לקיים, להצליח סמכות או השפעה"². ואת המילה היוונית שמתורגמת ל"ויזדי" או "יהודים" הוא פירש כ"בעל תוקף סמכותי"³. על בסיס הגדרות אלה אפשר לומר שויזדי מילולי מחזק את הישועה, מכון אותה, מקנה תחושת ביטחון, מקיים ונוטן לה תוקף סמכותי. במיללים אחרות, הויזדי המילולי ממסמר את הישועה למקוםה.

אָסְפּוֹרָה אֶל חֻקָּה

אָסְפּוֹרָה אֶל חֻקָּה. אמר אל: "בְּנֵי אַתָּה, אֲנִי הַיּוֹם יָלוֹתֶךָ".

תהל' ב' 7

כפיי פעם בסרט שבמהלכו פירסת המלך צו מלכוטי. הוא העלה על הכתב את הצו, ושלח כרוזים ורוכבים על סוסים, כדי שיגיעו לכל מקום ברחבי מלכותו ויספרו את החוק לתושבים. בתנ"ך יש לכך דוגמה ב מגילת אסתר ח' 14-8. בברית החדשה יש סיפור דומה ב לוקס ב' 3-1.

במזמור ב' 7 נאמר: "אָסְפּוֹרָה אֶל חֻקָּה". לאיזה חוק התכוון המשורורי? לחוק שבו אלוהים מכריז שישוע הוא בנו ייחדו (עברית אי-5-1). דבריו הכתוב של אלוהים הוא החוק (הצוו) הרשמי שלו. כשהמאמין יוצא בהכרזות הלקחות מהכתוב, ועשה זאת בלב מלא אמונה, מילוטינו יוצאות לדרכן ומכניסות סדר בחיוון, בהתאם לרצון אלוהים. כשהחוק המלכוטי מוכרז, דברים מתחילה להשתנות!

תוכניתו של אלוהים - הבחירה שלנו

כי אתה קנית כלותי, תספְּנִי בבטן אימַי. אודך על כי נוראות נפלתי.
נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. לא נכחعد עצמי מכך, אשר עשייתי
בסתר, רזקמתי בתתניות הארץ. גולמי ראו עינוך, ועל ספרך כלם יכתבו.
ימים יוצרו ולא אחד בהם.

תהל' קל"ט 16-13

תוכניתו של אלוהים עבורהנו התגשמה בomid הרוחני עוד לפני היוסד
תבל. זהה תוכנית טוביה, כמו שנאמר בירמיהו כ"ט 11: "כי אונכי ידעתי
את המחשבות אשר אונכי חושב عليיכם, נאום ה'. מחשבות שלום ולא
לרע, נתת לכם אחרית ותקווה".

השטי מנטה בכל מאוזו לחבל בתוכניתו של אלוהים ובהתגשותה
בחוי וביט מאיתנו, ויש לומר שעכשה הוא קוצר הצלחה במרקמים וביט.
אלוהים שלח את בנו יהידו, את ישוע, כדי לפדות אותנו ולהשיב את
כל הדברים אל פנים, לסדר הנכוון. הוא כתב מהו רצונו עבורהנו. ולכן,
שנאחנו מאמינים ברצונו ומודים בו בפיינו, מתחילה רצון זה להפוך
למציאות.

יש אנשים שמאמינים בהתגשותם של דברים גדולים, אך אינם
זוכים לראות זאת במעו עיניהם, אולי משומם שאינם מדברים על מה שהם
מאמינים בו. יתכן שהאמונה שלהם מניבה פרי, אך לא בהיקף שבו
זוכים לו אילו היו מקדישים את פיהם, ולא רק את ליבם, לשירות
הՁון.

יש אנשים שרצוים ליהנות מהברכה של אלוהים, אך הדברים
шибוטאים מפיהם מזכירים דזוקה את השטן.
אסור לנו לעשות את הטעות הזאת.

אם נאמר דברים שליליים, לא נראה תוכנות חיבויות בחוי היום יום
שלנו. הדברים שאנו אומרים והופכים בשלב מסוים למציאות. אנחנו
מושיטים יד אל התחומי הרוחני ושואבים ממנו בדיקות את מה שיזעא
מןינו. אנחנו יכולים הגיעו לתחומו של השטן, אל תחומי הקלות,
ולשאוב ממש רעה ודברים שליליים. אבל אנחנו גם יכולים להגיע

לתחומו של אלוהים, אל תחום הברכות, ולשאוב ממנו רק טוב ודברים חיוביים.
הבחירה בידינו!

נבראנו על ידי דבר אלוהים, ואנחנו קיימים היום בזכותו
באמונה נבין כי העולמים הוכנו בדבר אלוהים, באופן שהנראת נתהוו מן
הבלתי נראה.

עבר' י"א 3

אלוהים ברא את העולם מחומרים בלתי נראים. בבראשית א' מס' 3
שאלוהים דבר, ודברים החלו להיווצר: אור, רקיע, ארץ, צמחיים
שנותניים זרע ועצים שמניבים פרי, שמש, ירח וכוכבים, דגים וציפורים,
כל בעלי החיים: בהמות, זוחלים, חיות פרא ווונקים. הארץ וכל אשר
ביה נבראו מדברים בלתי נראים, והיום הם קיימים בזכות דברים
שאינם נראים.

בעברים א' 3 מס' 3 שאלוהים "נושא כל בדברו רב הגבורה..."
העולם שנברא באמצעות מיLOT הגבורה של אלוהים, נישא (נתמך) היום
על ידי אותם דברים.

וזאי תאמרו: "כמובן, הרי אלוהים נושא את העולם, והוא אכן
נראה".

לא בדיק. נבראנו בצלם אלוהים (ברא' א' 27-26), ולכן אנחנו
אמורים להתנהג כמוותו.

עשו את מה שאלוהים עושה...

ובכן, לנו בדרכי אלוהים כבני אהובים.

אפס' ה' 1

בקטע זה שאל מכך שאנחנו צריכים ללכת בדרכי אלוהים, לחוקות
אותו ואת הדוגמה שהוא נותן לנו. ברומנים ד' 17 נאמר: "האלוהים,
הממשית את המתים והקורא בשם דברים בעוד אין נמצאה".

דברו של אלוהים מתעד את הבטחותיו עבורהנו. لكن אנחנו יכולים לדבר על הדברים שהבטיחה לנו אילו הם כבר קיימים.

ושוב אני מזכירה כאן את חשיבות האיזון. אתן דוגמה: בחור אחד מצונן קשות. הוא משתעל, קולו צרוד, והוא מדבר בלחש. אפו ועיניו אדומים ולחים והוא מרגיש עייף ותשוש. חבר שואל אותו: "אתה חולה?" אך צריך האיש לענות כך שתשובתו תהיה מלאה אמונה ובמקביל כנה והוגנת! אני מאמין שחלק מהתשובה תלוי במודע הרוחני של החבר. למה הכוונה?

...אבל עשו זאת בחוכמה

אף כי אינני משועבד לאיש, שיעבדתי את עצמי לכל כדי לרכוש את הרבים. למען היהודים אני היהודי כדי להציג יהודים; למען הכהנים לתורה אני כמו כפוף לתורה - הגם שאיני כפוף לתורה - כדי להציג את הכהנים לתורה. למען אלה שאון להם תורה אני כמו בלי תורה - אף שאינו עומד ללא תורה, בהיותי כפוף לתורת המשיח - כדי להציג את אלה שאון להם תורה. למען החלשים אני חלש כדי להציג את החלשים; אני הכל למען הכל כדי שאושיע לפחות כמה מהם.

קור"א ט' 22-19

שאל בעצם אומר כאן שהוא פוגש אנשים היכן שהם נמצאים, והכל כדי להביא אותם לאמונה במשיח. הוא לא אומר לנו לחוקות רק את אלוהים, אלא גם אותו: "ילכו בעקבותי בשם שם אמי הולך בעקבות המשיח" (קור"א י"א 1). עצה זו חשובה במיוחד כשהנחנו מתמודדים עם אלה שאינם מבינים את ענייני הרוח.

אם החבר שהתעניין במצו בראותו של החור החולה אינו מאמין, התשובה שיקבל צריכה להיות שונה מזו שתינתן לחבר מאמין. לדוגמה: אילו הייתה אני החולה, אילו נשאלתי לגבי מצב בריאותי, הייתה אני אומרת: "אני לא מרגישה כל כך טוב, אך אני מאמין שהיא טוב יותר" או, "הגופ שלי מותקף, אך אני מתפללת שאלווהים ירפא אותי". יש מאמינים פנאטיים מדי, שלמרות כוונותיהם הטובות הם אינם

משתמשים בהיגיון הבריא, ומרחיקים מעליהם אנשים רבים מושם
שם מתנהגים כמו יוצרים מהחולל החיצון.

אנחנו חייבים לזכור שאנחנו מדברים בשפה שהעולם איננו מבין. אין
זה נכון לומר ללאאמון: "הלויה, השטן חושב שהוא יכול להביא
לגופי כל מיני מחלות, אך אני לא מקבל את זה. אני בריא משום שיש ע
לקח על עצמו את כל המחלות שלי!" סגנון דיבור כזה אינו מshedר אהבה
לאדם ששאל, בעיקר כשהאננו יודעים שאין לו כל מושג על מה אנחנו
מדוברים.

אנשים מדברים גם אליו בשפה כזאת, ולמרות שאני יודעת על מה הם
מדוברים, תמיד יש לי תחושה שסוטרים לי בפרצוף. אנשים כאלה הם
בדרכם כלל נוקשים בגישה ובחתונחותם שלהם. הם נחושים להירפא, עד
כדי כך שהם מ Abedים את הרגשות לרוח הקודש. הם אינם חשובים
איזו השפעה יש למילימ שליהם על האדם שמתעניין בשלומם.
וגם כששיחות כאלה מתנהלות בין מאמינים שבמיניהם זה את זה,
אפשר לעשות זאת עם אמונה שאינה מקבלת את המחלת דבר מובן
מאליו, ובכל זאת לא לנוהג בಗסות.

כמה מזר שאנשים שחושבים שיש להם אמונה רבה, אינם מניבים
בחיקיהם את פרי הרוח (גaltı' ה' 22-23), בעיקר לא את פרי האהבה, את
הדרך הנעה יותר, שעליה אמר שאול שאינה מתנהגת בಗסות (קוראי'
יג 5).

לפי גלטים ה' 6, האמונה באה לידי ביטוי באהבה. לאור זאת אני
מסופקת אם האמונה שלי תפעול ואם אירפא כשאני נוהגת בಗסות רוח
עם אחרים.

אנשים אינם מתכוונים להיות גשי רוח. הם פשוט אינם מאוזנים. הם
חוشبם שאם ידעו בעובדה שהם חולמים, תהיה זו הכרזה שלילית. אבל
אם הם חולמים, ואם העובדה הזו ברורה לכלם, מדוע להתכחש לה?
ישוע הוא הרופא שלנו, ואמת זו חזקה יותר מהעובדות שאנו רואים
במו עינינו. בשל ההטעלות הקשה שידעתי בילדותי, הייתה במצב נפשי
קשה גם בגבירותי. זאת הייתה עובדה. אבל עובדה זו השתנתה משום
שנרפאתי בכוח אלוהים ורוח הקודש. לא הייתה צריכה להתכחש

למצבי הקודם כדי להגיע למקום שאני נמצאת בו עכשו. אבל כן היתי
צricaה למצוא דרכן חביבית יותר לתאר את הנسبות ולאפשר לאיש שיחוי
להתמלא תקווה במקום יושב, באמונה במקום ספק.
כדי לחקות את אלוהים אנחנו צריכים לעשות את מה שהוא עשה:
"קורא בשם דברים בעוד אין בשם" (רומי ז' 17). אנחנו יכולים לעשות זאת
לעשות זאת בלי לפגוע באלה שאינם מבינים. אנחנו יכולים "לספר את
חוק ה'" בשיחה אישית; ואז, אם מישחו ישאל, יוכל למצוא דרך
להיאר חיובים בלי ליצור בשומעינו את הרושם שמאמנים הם
יצורים מהחלחול החיצון, ושהם נתפסים לדברים מוזרים.

אנשים שאינם רוחניים צריכים למדוד - אבל גם אנחנו
שאלול שליח הבין עובדה זו. לכך התכוון שככתב לקהילה
בקורינטוס: "אנך האדם הנפשי איןו מקבל את דברי רוח אלוהים,
שכן סכלות הם בעיניו; גם אין הוא יכול לדעת אותם, משום שהם
נבחנים באופן רוחני" (קורינטיא ב' 14).

מאוחר יותר כתוב שאלה לכולים: "התנהגו בחוכמה עם אלה אשר
בחוץ, ונצלו את ההזדמנות. יהיו נא דברים מלאוים תמיד בבחן
ומתובלים במלח, באופן שתדעו איך להסביר לכל שואל" (קולוי ז' 5-6).
במילים אחרות, שאל אמר למאמינים ביוםיו וגם לנו: "היזרו
בצורת הדיבור שלכם עם אלה שאינם נמצאים ברמה שלכם מבחינה
רוחנית. השתמשו בחוכמה ובהיגיון הבריא, ושימו לב להדרכת רוח
הקודש".

פרק ג

לקראא בשםיהם של דברים
בעוד איןם בנסיבות

אלוהים... הקרא בשםיהם דברים
בעוד איןם בנסיבות.

רומ' ז' 17

אחד הזכויות שלנו בילדינו אלהים היא היכולת להגיע לתחום של אלהים נמצא בו, ולקראם בשם של דברים בעוד אין נמצאו. היכולת הזאת עלולה לפעול נגדנו אם "נקרא בשם" לדברים שאינם רצון אלהים אלא רצונו של האויב. העולם שאנו חיים בו רגיל להביא על עצמו לאסונות.

קחו לדוגמה אדם מנוזל שאומר: "אני כנראה עומד לחטוף את השפעת שמסתוובבת". או מישחו ששמע שהקברה שהוא עובד בה עומדת לפטר כמה עובדים, ואומר: "אני עומד כנראה לאבד את מקום העבודה. זה תמיד קורה לי. דזוקא כשהכלכלה מסתדרת, משחו משתבש".

אנשים שמתבטאים כך מגיעים אל התחום הרוחני (הבלתי נראה) וקוראים בשם דברים שאינם במצבם. הם פוחדים ממשו שעדיין לא קרה, ובאמצעות האמונה השילנית שלהם הם יוצאים בהכרזות שמעצבות את עיניהם.

רשימת הכרזות

...האמנתי כי אדָבָר.

תהל' קט"ז 10

אני ממליצה שתערכו רשיימה של הכרזות המבוססות על דבר אלוהים ומדברות על עתידכם ועל משפחתכם, וככריזו אותן בקול רם. כשלמדתי לראשונה על העקרונות שעלייהם אני כותבת בספר זה, הגיעה לידי היתה מאד שלילית. הימי פעליה בקהילה, בעלי ואני עישרנו בקביעות והגענו לאסיפות מדי שבוע, אך לא ידענו שיש בכוחנו לשנות את הנسبות שלנו.

ואז החל אלוהים ללמד אותו שאני יכולה לשים סוף לדברים השליליים. הוא אמר שלא יוכל לפעול בחמי אם לא אפסיק להיות כל כך שלילית. ציהרתי, וכמעט מיד התקשתי שמחה. איש אינו יכול להיות מאושר כל עוד הוא שלילי כמו שהוא.

אבל לאחר תקופה מסוימת רأיתי שהניסיונות אינן משתנות. שאלתי את אלוהים על כך, והוא אמר: "הפסיקת לדבר באפנו שלילי, אך איןך

ג: לקרוא בשם של דברים בעודם בעוד אינם נמצא

אומרת דבר חיובי". זה היה השיעור הראשון שלי, ובו למדתי "לקראו שם לדברים בעודם בנסיבות נמצאים". לא שמעתי על כך מאף אחד. אלוהים לימד אותי על כך בעצמו, ואמת זו הפכה לאחת מפריצות הדרך הגדולה בחי.

ערכתי רשימה של הדברים שלמדתי, ושלפי דבר אלוהים יש לי זכות עליהם. מצאת פסוקים והתבسطתי עליהם. פעמיים ביום, במשך חצי שנה, הכרזתי אמונות אלה בקול. עשיתי זאת בביתתי, לבדי. לא דיברתי אל איש, ופשוט הכרזתי את דבר אלוהים.

סיפרתי את חוק ה!!!

אני רוצה לחלק איתכם חלק מהרשימה שלי, אך אתם צריכים להכיר שיעורי בית ולעורך רשימה משלכם, כזו שמתאימה לנשיבות שלכם:

הוות שאני במצבה במשיח, אני בריאה חדשה. הנסנות עברו, הבנה נהיו חדשות (קור"ב ה' 17).

אף כי הייתי מטה בפשע, אני חיה עם המשיח. הוא הושיב אותי עימיו בשמי (אפס' ב' 5-6).

אני מטה לגביו החטא וחיה לאלווהים (רומ' ו' 11).

שוחררתי. אני יכול לאחוב באופן חופשי, להלל ולבטוח ללא כל חשש מדהיה או מפגיעה (יוח' ח' 36; רומ' ח' 1).

אני לא מפחדת - אני מאכינה! (מרק' ה' 36).

אני מכירה את קולו של אלוהים ותמיד מציאת למה שהוא אומר לי (יוח' י' 14-16, 2-5, 14).

אני אוהבת להתפלל ומתמיד בקר. אני אוהבת להודות ולזומר לה' (תסל"א ה' 17; תהל' ל"ג 2).

אהבת אלוהים והזקה לתוך ליבי על ידי רוח הקודש (רומ' ה' 5).

אני משפילה את עצמי, ואלווהים מרים אותו (פטר"א ה' 6).

אני יכולה ליצור ולעשות כל מיני דברים משום שרוח הקודש נמצא בתוכי (יוח' י"ד 26; קור"א ג' 19).

אני אוהבת את כלם, וכולם אוהבים אותי (יוח"א ג' 14).

אני פועלת בכל מתרונות רוח הקודש, שהן לשונות ופירוש לשונות, יכולת לעשות ניסים, הבחנה בין רוחות, אמונה, דבר דעת, דבר חוכמה, רפואי ונבואה (קור"א י"ב 10-8).

אני נוכה לכל, מוכשרת למד וסבלנית (טימ"ב ב' 24). אני שוקדת ללמידה את דבר אלוהים; אני מתפללת (טימ"ב ב' 15; לוקס י"ח 1).

אני אף פעם לא מתעיפת כשאני לומדת את דבר אלוהים, מתפללת, משרתת את הזולות ועשה את הטוב. יי' לא נרפות ולא מתיגעות. כשהאני לומדת, אני מתמלאת בכוח (תסל"ב ג' 13; ישע' מ' 31).

אני מישמת את דבר אלוהים בחיי. אני הוגה בו כל היום (יעקב א' 22; תהלי א' 2).

אלוהים משח אותו כדי שאוכל לעבוד אותו, הלויה! (לוקס ד' 18).

העבודה שאני עשו היא טובה. אני שמחה בעמלי. את הכבוד על כך אני נתנת לאלהים! (קהלת ה' 18).

אני עשו את עבודה כמייטב יכולתי ובתבונה, ומשתמשת בהירות בזמן העומד לרשותי (קהלת ט' 9; משלו כ"ב 28; אפס' ה' 15-16).

אני מלמדת את דבר אלוהים (מתי כ"ח 20-19; רומי י"ב 7). אני אוהבת לבורך אנשים ולהפיץ את הבשורה (מותי כ"ח 20-19). יש בי חמלה ובנייה לפני כולם (פטר"א ג' 8).

אני סומכת את יי' על חולם, ובראותם משתפרת (מרק' ט"ז) (18).

אני מגינה אחריות לפני הדברים שהופקדו בידי, ודואגת להם. אני יכולה לעשות הכל בעזרתו של זה שנונן לי כוח (קור"ב י"א 28; פיל' ד' 13).

ג: לקרוא בשם של דברים בעודם בנסיבות

איןני שופטת את אחיו ואחותי במשפט בדרך הבשר. אני אשה רוחנית (יוח' ח' 15; רומ' י"ד 10; קור"א ב' 15). איןני שונאת איש, ואני סולחת לכל אדם (יוח"א ב' 11; אפס' ד' 32).

אני משליכה את כל ייחבי על ה', והוא דואג לי (פטר"א ה' 7). אין בי רוח של פחד, אלא רוח של גבורה ואהבה ויישוב הדעת (טימ"ב א' 7).

איןני יראה מבני אדם (ירמ' א' 8). אני פוחדת, איןני מרגישה אשמה (יוח"א ד' 18; רומ' ח' 1). אני שמה לב לכל דבר ומנצלת כל הזדמנות (משל כ"ז; אפס' ה' 16-15).

אני ממוטסת את תחכחות השטן וכל דבר רם שמתרנשא נגד דעת אלוהים (קור"ב י' 5).

אני מתהילכת ברוח כל הזמן (גלאט' ה' 16). איןני נותנת בחמי מקום לשטן. אני מתיצבת נגדו והוא בורה מפני (אפס' ד' 27; יעקב ד' 7).

מצימוטיו של השטן איןנו נעלמות ממנו. אני מתיצבת נגדנו ובוחרת להאמין בדבר אלוהים (יוח' ח' 44; קור"ב ב' 11; י' 5).

כל kali יוצר עלי לא צלח. אני ארושע כל לשון שתוקום עלי למשפט (ישע' נ"ד 17).

במשל נאמר שכמו שהאדם משער וחושב בנפשו - כן הוא. אך אני חושבת ורק מחשבות חיוביות. אני לא משתמש במחשבות השליליות שהשטן יורה לעברי, ולא אתן לו להשתמש ברוחו כאלו היא פח אשפה (משל כ"ג 7).

איןני חושבת את עצמי יותר מאשרוי לי לחשוב (רומ' י"ב 3). אני מהירה לשמעו, בלתי נחפצת לדבר וקשה לכעס (יעקב א' 19).

כשהאלהים פותח את פי, אף אדם לא יסגור אותו. כשהאלהים סוגר את פי, אף אדם לא יפתח אותו (תג' ג' 7).

אינני אומרת דברים שליליים ואני מנבלת את פי (אפס' ד' 29). החלטתי שלא עבורי עבירה באמצעות פי, ושלשוני תהגה רק את זקקת האלים (תחל' י"ז 3; ל"ה 28).

אני מפגעה - נשאת תפילות, תחינות, בקשות והודיות بعد כל בני אדם (טימ"א ב' 1).

תורת חסד על לשוני, מגע עדין, ואני מקשיבה בחמלה לנזקים (משל ל"א 26).

אני נאמנה עם כל מה שטופקד בידי ומקפידה שלא ימצא بي כל דופי (לוקס ט"ז 10; פטר"ב ג' 14).

לעולם לא אכבול את אחי או אחותי במילות פי (מת' י"ח 18). אני בונה ומעודדת את הזולות, ולעולם לא מיאשת והורשת (רומי ט"ו 2).

כשאני צעקה לאלים, הוא מחזק אותי (דיה"ב ט"ז 9). אני דzagת לגופי. אני אוכلت נכוון, אני נראית טוב, אני מרגישה טוב, ואני שוקלת כמה שהאלים רזהה שאשקל (קור"א ט' 27; טימ"א ד' 8).

אני מגרשת שדים ורוחות ולא ניזקה (מרק' ט"ז 18-17). הכאב אינו בא אל גופי משום שישוע לך על עצמו את כאבי (ישע' נ"ג 4-3).

אינני ממחרת או נחפצת. אני עושה דבר אחד בכל פעם (משל י"ט 2; כ"א 5).

אני משתמש בזמן שלי בזיהות ובחוכמה. אני משתמש נכון בשעת התפילה והלימוד שלי (אפס' ה' 16-15).

אני אשה כנעה ואני פועלת מתוך מרדנות (אפס' ה' 22,24).

ג: לקרוֹא בשםם של דברים בעודם נמצאים

בעליהם. הוא המלך והכהן בבית שלנו. החלטות שהוא עשו
באות מלאחים (משל' ל"א 12-10; התג' א' 6).

כל בני ביתנו מבורכים במעשייהם. אנחנו מבורכים בצדתו ובבואה
(דבר' כ"ח 6).

הילדים שלי עושים את החלטות הנכונות, לפי דבר אלוהים
(תהל' קי"ט 130).

כל ולמי יש המכון חברים מאמינים. אלוהים הכנן לכל אחד מהם
איש או אשה מאמינים, שאינם אנשים רעים ושמידותיהם טובות
(קור"א ט"ו 33).

לבני דוד יש אישיות מקסימה, והוא שומע בקולנו (אפס' ו' 3-1).
בתוי, **לורה**, מנהלת את חייה בחוכמה ובחירות (משל' ט"ז 16).
אני נדיבעה. טוב לתת מלחתת. אני אוהבת לתת! יש לי תמיד
הרבה כסף ואני יכולה לתת כל הזמן (מה"ש כ' 35; קור"ב ט'
(7-8).

אני מאד מצליחה. אני מצליחה בכל מה שקי' נוגעת בו. אני
הצלחה בכל תחום בח' - רוחנית, חומרית, نفسית, בריאותית
וחברתית (ברא' ל"ט 3; יהוש' א' 8; יוח"ג 2).

איןני חיבת דבר לאיש מלבד אהוב אותו במשיח (רhom' יג' 8).

האם אנחנו יכולים לצאת בהכרזות לגבי דברים שאנו לא מוצאים
לهم סימוכין בכתבweis?

כן, אני מאמין שאנו יכולים לעשות זאת, בתנאי שאנו בטוחים
שההכרזה אומרת הוא רצון אלוהים ולא רק הרצון שלנו.
מדליק ההלל בארגון שלנו מלווה אותנו זה שנים רבות. בתחילת דרכו
אמר לו אלוהים שיום יבוא והוא יעבד אותנו. זה היה עוד לפני
שהארגון נוסד. הוא מספר לשאלה המשיך לעורר בו את הרצון לעשות
זאת, ובאחד הימים אמר לו: "אתה צריך להזכיר בקול את התגשותו
של רצון זה".

הוא עשה זאת, אם כי לפעמים הרגש מאד מטופש. הוא נהג לעמוד באמצע החדר ולחזר לאויר מיילים מלאות אמונה: "אני אהיה מדריך הchlל ברגון Life In The Word".

ההכרזה שלו התגשמה זמן מה אחר כך. העסיקנו אותו כמדריך הchlל על אף שלא היה לו כל ניסיון בתחום זה. לפני שנושע הוא היה מוסיקאי מוכשר ביותר, ואלהים רצה להשתמש בו במלכותו. הוא עמד להגישים את תוכניתו של אלהים, וההכרזות שהכריז מתוך אמונה היו צעד חשוב בתהליך.

כמו שאמרתי, קראתי את רשימת ההכרזות שלי במשך חצי שנה, ומאזן הונ הפכו לחלק ממני. עד היום, עשרות שנה אחר כך, כאשר אני מתפללת ומכריזה את דבר אלהים, הרבה מהן קולחות מפי. אלהים הורה לייחסו להגות בדבריו "יום ולילה" (יהושע א' 8). בתהילים קי"ט 148, וגם במקומות אחרים, המשורר מתאר כיצד הוא הוגה באופן קבוע בדבר אלהים. בתהילים א' 2 מסופר על האיש הצדיק, "שבורתה חי חפצ' ובתורתו יהגה יום ולילה".

כשאני הוגה בדבר אלהים, אני לא מסתפקת בקריאה שקטה של הכתוב. אני גם מקראית אותו בלחש, משוחחת עם עצמי ומכריזה אותו באוזני עצמי. הכרזות דבר אלהים גורמת לאמתות האלה להקות שורש בלבינו.

כשאני מציצה ברשימה שלי, אני נדחתת לראות שדברים רבים שכתבתי בה אכן התגשמו, על אף שאז הם נראו לי בלתי אפשריים.

אברהם ושרה

"ולא יקרא עוד את שםך אברהם. והיה שמו אברהם, כי אב המן גויים נתתיק...". ויאמר אלהים אל אברהם: "שרי אשתקך לא תקרא שמה שר, כי שרה שמה. ובירכתך גם נתתי ממנה לך בן, וברכתיה והיתה לגויים. מלכי עמים ממנה יהוו".

ברא' י"ז 15-16

ג: לקרוא בשם של דברים בעודם בעוד אינם בנסיבות

אברהם ושרה לא תמיד נקראו בשמות אלה; בהתחלתם נקראו
אברם ושרי. לא היו להם ילדים, וכשבعرو את הגיל שבו אפשר להביא
ילדים לעולם, הבטיח להם אלוהים שיתנו להם ילד משליהם, ילד
שייוולד מזרעם.

אין ספק שלשים כך דרוש נס!

כנראה שאלווהים שינה את שמותיהם של אברהם ושרה משוב שהם
היו צריכים לראות את עצםenario באור חדש לפני שהנס יוכל להתרחש.
לשמותיהם החדשניים יש משמעות חדשה. בכל פעם שקראו בשם
החדש, הייתה זו מעין נבואה על העתיד שלהם: אברהם יהיה אב להמון
גויים, ושרה תהיה אם להמון גויים.

אני מסופקת אם עד אז ראתה שרה את עצמה כאימה של המון
גויים. אלוהים ידע שצורך לחול שינוי בדרך שבה היא רואה את עצמה,
והשם החדש היה חלק מה贊 my החדש.

המילים הנכונות נאמרו לגבי עתידם של אברהם ושרי. המילים
שוחרו לאויר, ונכנסו לתחום הרותני, בתחום שבו עומד להתרחש הנס
שליהם. המילים התחלפו לחול את הנס שאלווהים הבטיחו, וכן, המילים
שנאמרו עלי אדמות היו זהות למלחין לדברים שאמר אלוהים, כפי
שמופיע בבראשית ט'יו.

אברהם האמין באלווהים

אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם במחזה לאמו: "אל תירא
אברם. אנוכי מגן לך, שכך הרבה הרבה!"

ויאמר אברהם: "אדוני אלוהים, מה תיתן לי ואני הולך עיר ובן משק
ביתי הוא דמשק אליו יעזר?"

ויאמר אברהם: "הן לי לא נתתת זרע והנה בן ביתך יורש אותו".

והנה דבר ה' אליו לאמו: "לא ירש זה, כי אם אשר יצא ממעיך - הוא
ירש".

ויצא אותו החוצה ויאמר: "הבט נא השמיימה וספר הכוכבים. אם תוכל לספר אוטם?" ויאמר לו: "כה יהוה זרעך".
והאמין בה, ייחשבה לו צדקה.

ברא' ט"ז 1-6

قطع זה מספר שכasher אמר אלוהים לאברהם שיהיה לו בן, ושבזות
בן זה יהיה אב להמון גויים, אברם האמין לו.
ברומות ד' 21-18 נאמר:

ובאין סיבה לתקווה הוא [אברהם] האמין וקיים כי יהיה לאב המון גויים,
כפי שנאמרו: "כה יהוה זרעך". אמונה זו לא נתרופה גם כאשר בהיותו כבן
מאה שנים חשב על תשישות גופו ועל עקרות שרה. הוא לא חל
מאמונה ולא פיקפק בהבטחת אלוהים, אלא התחזק באמונתו ונתן כבוד
אלוהים, בהיותו בטוח לחлотין כי את אשר [אלוהים] הבטיח - יוכל גם
לקיים.

גם אנחנו לא נזכה לראות נס מתחולל בחינו אם לא אמינו שלאלהים
יכול לעשות את הבלתי אפשרי, ושזהו אכן יעשה זאת. במקרה של
אברהם, הנס המובטח לא התרחש מיד. שנים רבות חלפו מאז שהבטיחה
לו אלוהים שיהיה אב להמון גויים ועד שנולד יצחק.

שים לב שאברהם ושרה לא רק האמינו למה שאמר להם אלוהים.
גם המילים שיצאו מפייהם מילאו אותן באמונה.

זכור, באיגרת לרומות ד' 17 נאמר שאנו שאנחנו עובדים אלוהים "הקורא
בשם דברים בעוד איןם במציאות". אחת הדוגמאות שמחишנות פסוק זה
היא הסיפור בבראשית י"ז 5, על שניינו שמותיהם של אברהם ושרה.
כאנו יוצאים בהכרזות התואמות את דבר אלוהים, אנחנו
מחזקים את אמונתנו עד ליום שנראה את הדברים מתגשים.

בעמוס ג' 3 נאמר: "הילכו שניים יחדיו בלתי עם נועדו?" אנחנו לא
יכולים ללכת עם אלוהים ולראות את תוכניתו מתגשמת בחינו כל עוד
אינו מסכימים איתו - בלבינו ובמילים היוצאות מפיינו.

ג: לקרוא בשם של דברים בעוד אין בנסיבות

הבחירה בידינו

היעותי בכם היום את השמים ואת הארץ. החיים והמוות נתתי לפניך, הברכה והקללה. ובחירה בחיים למען תחיה אתה וזרעך.

דבר' ל' 19

אני מאמין שאלו הימים מחפש אנשים שהוא יכול לזרוע בהם "זרעים של חלום". אך כדי שנוכל להגשים בחיננו ובחזי אחרים את חלומותינו של אלוהים, אנחנו צריכים לרצות בהריון הזה. אנחנו צריכים להסכים לחלוותין עם אלוהים. במילים אחרות, علينا להאמין למה שהוא אומר לנו.

אמונה היא צעד ראשון וחשוב, משום שהיא יכולה ליבנו יוצאת מפיינו: "הו מתוך השופע בלב מדבר הפה" (מתי י"ב 34). כבר בהקדמה לספר זה אמרתי שהפה שלנו מבטא את מה שבנפשנו. כבר הגדרנו את השכל כחלק מהנפש. אנחנו שואבים תוכנו את כל מה שנשפנו מכילה. אם נשאיר את הנפש ואת הפה שלנו מלאים ספקות, חוסר אמונה, פחד וכל דבר שלילי אחר, נשאב לתוכנו עוד ועוד מהדברים הללו. אבל אם נמלא את הנפש ואת הפה שלנו באלהים, בדברו ובתוכנו, נשאב לתוכנו את הדברים הללו.

בחירה בידינו!

פרק ד

نبאו את עתידכם

מי שאינו נכשל בדברו, איש מושלם
הוא יוכל לשים רון לכל גוף.

יעקב ג', 2

מה היה הדבר הראשון שאמרתם הבוקר כשקמתם מן המיטה? על מה דיברתם כל היום? אולי נדמה לכם שזה לא חשוב, אבל הדברים שאתה אומרם משפיעים עליהם ועל גופכם, כמו שציין יעקב בפסוק:
לambilim יש חשיבות ועוצמה, ובבואה היום נדרש לתת עליון את הדין, דברי ישוע במתיה ייב 37: "מדבריך הצדיק, ומדבריך תחוייב".
זו הסיבה שככל אחד מאייתנו צריך לשולט בלשונו.

שליטה בלשון

והנה גם האוניות, אף שהחולות הן ונחדפות ברוח עזה, הגה קטן ינガ אתן אל המקום שיריצה ההגאי. כן גם הלשון איבר קטן היא, ומדוברות. ראו איזו אש קטנה מבעירה עיר גדול! גם הלשון אש היא, עולם של עוללה. הלשון ניצבת בין אברינו ומטמאת את כל הגוף. היא מציתה את גלגל הווייתנו וניצתת באש גיהנום. כל מין בהמה עופר ורמש וחיות הים, המין האנושי יכול להשתלט עליו, ואכן השתתל. אבל הלשון - אין אדם יכול להשתלט עלייה. רעה היא וחסרת מעזר, ומלאה ארס מזות.

יעקב ג' 8-4

יעקב אומר בקטע זה שאף אדם יוכל לשולט בלשונו - לא בכוחות עצמו. בפסוק 8 הוא מצין שהלשון היא "חרשת מעוצר". כל דבר חסר מעצורים - לא ניתן להשתלט עליו. הוא תמיד ירצה לעשות את הדברים בדרכו שלו. ילדים הם ככלה. בעלי החיים הם ככלה. גם התיאבון שלנו הוא כזה. והלשון האנושית אינה יוצאת מן הכלל.
אנחנו צריכים את עורת רוח הקודש כדי לשולט בלשונו שלנו. אך אלוהים לא יעשה את כל המלאכה בשבילנו. אנחנו חייבים ללמידה לשולט בפה שלנו, ולקחת אחריות על מה שיוצא ממנו.
אם חיינו אינם מתנהלים כראוי, כדי שנבדוק באופן יסודי על מה אנחנו מדברים.
איך אתם מתבטאים כשהם מדברים על העתיד שלכם? אם איןכם מרצויכם מחייכם ורוציכם שישתנו, עליהם להתחילה ולנבא לעצמכם וליקיריכם עתיד טוב יותר, בהתבסס על דבר אלוהים.

אם תשתפו פעולה עם אלוהים, תוכלו לשנות את חייכם. בלי אלוהים לא תוכלו לשנות דבר, אך הכל אפשרי למי שמסכים איתנו ועם היעוד שלו עבורנו (מתני י"ז 20). חייכם יתחלו להשתנות אם תכריזו את מה שנאמר בדבר אלוהים.

רובנו לא משתמשים בפה שלנו למטרה שהועיד לו אלוהים. למלילים יש עצמה אדרה וסמכות. סוג העצמה והכוח תלוי בסוג המילים. אנחנו יכולים לקלל את עתידנו אם נדבר עליו רעות, או לברך אותנו אם נדבר עליו טובות.

כמה מאייתנו لماذا את הסכנה שקיימת בדיור שלילי, אך אלוהים רוצה שנעשה צעד אחד קדימה. הוא רוצה שנתחיל לנבא את מה שאנו רוצים שתתרחש בחינו.

לרובנו יש איזה חלום או חזון. אנחנו רוצים להפיק משהו מהחיים באופן אישי, כלכלי, חברתי, רוחני, וכמו כן בתחום הקריירה, המשפחה, הבריאות וכו'.

יש דברים חומריים שאנו רוצים להשיק בהם ויש דברים רוחניים שאנו רוצים בהם - ובדרך כלל זו ערבותה של שניים. אנחנו רוצים לגודל באופן רוחני ולהיות כלי שרת בידי אלוהים, וגם רוצים לראות ברכה בתחום החומרי בחינו.

היו זמנים שרציתי ליהנות מברכות, אך היו שלא הייתי מודעת לדברים שעליים אני מדברת בספר זה, הכרזתי שוב ושוב שהברכות האלה ככל הנראה לא יתגשמו. דיברתי מתוך ניסיון העבר, וכך קילתי את העתיד שלי במני פי. הסכמתי עם השטן במקומות עם אלוהים.

אבל הייתי צריכה לקרוא בשם של דברים שאינם נמצא. הייתי צריכה לקרוא ברוח לדברים שחפצתי בהם, ולזכור שאני רק מחקה להתגשותם.

הייתי צריכה לשתף פעולה עם תוכניתו של אלוהים, אך חשתי בתרמיות. האמנתי לשקרים!

ביוחן ח' 44 קורא ישוע לשטן "שקרן... ואבי השקר". השטן מביא צרות על ראשנו, וזה הוא משתמש בהן כדי לגרום לנו לנבא את העתיד, כך שהצורות האלה יהיו חלק ממנו.

ברכו את עצמכם

המתברך בארץ יתברך באלהוי אמן, והנשבע בארץ ישבע באלהוי אמן, כי נשחו הצרות הראשונות וכי נסתרו מעני. כי הנסי בורה שמים חדשים וארץ חדשה ולא תיזכרנה הראשונות ולא תעלינה על לב. כי אם ישו גוילו עד אשר אני בורא. כי הנסי בורה את ירושלים גילה ועמה משוש.

ישע' ס"ה 18-16

אלוהים מדבר כאן על עיקרונו הבוני משני נדבכים, שניתנים ליישום בכל תחום שאנו רוצים לנצח בו: 1) למילימיו היוצאות מפיו של אדם אחר אין אותה סמכות על חיינו, כמו שיש למילימיו שיווצאות מפיו. 2) העתיד שלנו לא יהיה מבורך בטרם נשחרר את העבר שלנו.

בישיעתו מ"ג 19-18 אלוהים חוזר על אותו עיקרונו:

אל תזכרו ראשונות וקדמוניות אל תתבוננו. הנסי עשה חדשה, עתה צמחה. هلוא תדועה? אף אשימים בדברך דך, בישימון נהרות.

עיוון עמוק בפסוקים אלה יבהיר שאנו יכולים לשף פעולה עם תוכניתו של אלוהים, שכן הוא שואל, "هلוא תדועה?" והכוונה אינהן לדיעה שטחית, אלא לדיעה عمוקה.

אנחנו יכולים לאפשר לתוכניתו של אלוהים להתגשם בחינו אט נPsiיק לחשוב על הדברים השניים, ונאמין שיש לו עתיד טוב עבורנו. מאחר שהיא שאנו יכולים להשפיע בסוף יוצאת מהפה שלנו, לעולם לא נצליח לשנות את מה שיוצא מפיו אם לא נשנה את המחשבות.

אם נPsiיק לחיות בצל העבר, נוכל להסכים עם אלוהים לגבי העתיד. כך בעצם ננבא את העתיד שלנו.

כוח דורש אחריות

אני אומר לכם, כל מילה בטלה שידבו בני אדם, יתנו עליה דין וחשבון ביום הדין.

מתיב י"ב 36

ישוע מלמד כאן שכל אדם יצטרך בבוא היום לחת דין וחוון על המיללים שיצאו מפיו. מודיעי משום שהמלילים הם מצלים של כוח. יש להן כוח לבנות או להרוו.

במשל ייח 21 נאמר שהמוות והחיים הם בידי הלשון. לי זה נשמע כמו כוח לא מבוטל. בכל פעם שניינו לנו כוח, אנחנו צרייכים לנוהג איתנו באחריות.

לעתים קרובות אנשים רוצחים כוח כדי לשחק בו בלי להיות אחראים לתוצאות, אך אלוהים לא ירשה לכך לקרות. אלוהים נתן לנו מיללים, והוא מצפה שננהיה אחראים להן.

המיללים הם מצלים של כוח ועוצמה

אם נאמין שלmilלים יש כוח ושאלוהים דורש מאיתנו לנוהג בחן באחריות, ניזהר יותר במה שאחננו אומרים.

לפעמים אנחנו אומרים דברים מגוחכים לחלוtin. אילו נשא מישחו מאיתנו בכך שבזע רשם קול קטן ומקליט את כל מה שיוציא מפיו, מיד היה מבין את מקורן של בעיות שונות בחיו, ומדובר יש בדברים שאף פעם אינם משתנים, על אף שאלוהים רוצה לשחרר אותו מהם.

אני בטוחה שבתקלה זו שמע הרבה ספקות, חוסר אמונה, תלונות, פחד, רטינות ועוד הצהרות שליליות. ודאי שמע הרבה על דברים שונים שקוראים לנו, אך לא הרבה דבריהם על עתידנו המזהיר. אנחנו עושים שימוש הצהרות מעין אלה:

הילד שלי אף פעם לא ישתנה. מוטב שארים ידיהם. ככל שאנו מקדישה יותר תפילות בעניינו, כך הולכת ההתנהגות שלו ומידדרת.

הנישואין האלה לא יצלחו. איני יכול לשאות זאת עוד. אעהוב את הבית ברגע שעוד משחו קטן יקרה. ואם לא תהיה לי ברירה, אתגרש מ אשתי.

זה תמיד קורה. בכל פעם שאני מקבל קצת כסף, קורה איזה אסון ששואב את הכסף.

אני לא יכול לשמוע את אלוהים. הוא אף פעם לא מדבר אליו.
אף אחד לא אוהב אותו. אני אהיה בזוז כל חייו.

ויחד עם זאת, בעודנו יוצאים בהצהרותו כאלה, אנחנו גם מודים שיש לנו אמונה עברו הילדים שלנו, הנישואין, הכספיים, שאנו מאמינים שהרוח הקודש ידריך אותנו וشنמצא בזוג. הנה דוגמה אישית לדברים המgoתכים שאנו אומרים תחת לחץ. יום אחד חיפשתי משהו שהתקשתי למצא. באותו שעה ביקשוبني משפחתי את עזרתי עם דברים אחרים שהעיסיקו אותם. הרגשתי שההלך גובר בתוכי. וכולנו יודעים שכשההלך גובר, הפה נפתח. מרוב תשכול, התפרצתי: "הבית הזה משגע אותי! אני אף פעם לא מוצא את מה שאני מחפשת!"

מיד הסב אלוהים את תשומת ליבי למילים שאמרתי. הוא גרם לי לבדוק ביסודות את המילים שיויצאו מפי. וכך מצאתי שקדום כל שיקרתי, כי לרוב אני כן מוצאת בבית את מה שאני מחפשת. וגם אם קורה שלא, אין זה אומר שאף פעם לאמצא דבר. ככלנו נוטים להגוזים כשאנחנו תחת לחץ. אנחנו מושיכים לעבודות ומונחים אותן מעבר לכל פרופורציה, וגורמים להן להישמע גרועות ממה שהוא באמת. המילים שקולחות מפיינו בלי מחשבה בשעת לחץ אולי לא חשובות לנו, אך במישור הרוחני הן כבדות משקל.

אלוהים הוכיח אותי באותו יום ואמר: "ג'ויס, שיקרת כשהאםת שלעולם איןך מוצאת דבר. גם לא נכוון שתאת משתגעת! הבית שלך לא עומד לשגע אותך. אך אם תמשיכי לומר זאת, זה כן עלול לך לקרות". אם במשפחתו של אדם מסוים יש עבר של מחלות נפש, השטן ישמה שאותו אדם יפתח לו דלת כדי שיוכל להכנס את הקללה גם לחייו, ולשם כך די בדיבוריו הבלתי.

אנשים רבים נוטים לצאת בהצהרות שליליות על היכולת הנפשית שלהם ועל מצבם:

שיגעו לי את השכל.

אני מרגש שאני מאבד את השפויות.

לפעמים נדמה לי שאני עומד להשתגע.

המוח שלי אינו מותפרק.

אני כל הזמן שוכן בדברים.

אני לא מצליח לזכור כלום. בטח יש לי אלצהיימר.

אם זה ימשך כך, תהיה לי התמוטטות עצבים.

אני כל כך מטומטם, זהה בור, זהה טיפשי!

הקשיבו לאנשים אחרים ולעצמכם, ומהר מאוד תבינו למה אני מתכוונת.

יום אחד בעלי ואני שייחקנו גולף עם אדם שקרא לעצמו "מטומטם" תריסר פעמים במשך ארבע שעות משחקים. חשבתי לעצמי: "אם הוא רק היה יודע כמה פעמים קילל את עצמו, ודאי היה מפסיק".

אם אתם מרגשים שיש לכם בעיה נפשית, התפללו על כך ואמרו דברים טובים לגבי עתידכם ולגבי היכולת הנפשית שלכם. כך יהיה העתיד שלכם שונה מה בעבר.

רובנו מתפללים, אבל באותו הבל פה יוצאים בהכרזות שליליות לגבי המצב.

צברו חיים, לא מוות

הרוח היא המchia; הבשר אינו מועיל כלל. הדברים שדיברתי אליכם רוח הם בחיים.

יוחנן ז' 63

שזה עתידי שתנבאו את עתידכם, לא התכווני שתאמרו לאנשים מה אתם מאמינים שאתם הולכים לעשות או מה לדעתכם יהיה לכם. גם לך יש מקום, אבל לא בשלב הזה. אני מתכוונה שעלייכם לנבא קודם כל עצמכם. עשו זאת כשאתם נוהגים, נסעים לעבודה, מנקיים את הבית, עובדים בוגינה, מתתקנים את המכונית, או בכל זמן אחר בשגרת היום שלכם.

אמרו מילים מלאות אמונה, והאמינו. ישוע אמר שהמלחים שאחנו אמרים הן רוח וחיים.

אמרו מילים שיש בהן חיים, ולא מות. כשאתם נכנסים למסעדה הומה, האם אתם אומרים: "בטח לא נמצא שולחן פנוי, או שהוא במקומות לא טוב"? או שאתם אומרים: "אנחנו מאמינים שהיא נעים במסעדה ושנמצא מקום ונקבל שירות טוב"?

ודאי תשאלו: "ג'ויס, האם את מצילה בזה??" איני יכולה לומר שזה תמיד מצלה, אך מוטב שאהיה חיובית ואזהה ל-50% תוצאות טובות מאשר להיות שלילית ולקלב 100% תוצאות שליליות.

היתרון הנוסף הוא שכשאני חיובית, אני שמחה יותר ואנשים נהנים להיות במחיצתי.

מקדשו לכך חצי שעה ביום והכריזו שאלהים נותנים לך חן בכל מקום שאתה תלכו. התוצאות יד晖מו אתכם.

אני זוכרת שנכנסתי לחנות מעליים. רבים מהם היו בהנחה של 50%. מצאתי אחד שמאוד אהבתני, אך לא ראיתי עליו מדבקה שמעידה על הנחה. שאלתי את המוכרת אם יש הנחה על המעל, והיא אמרה שלא. אחר כך הסתכלה עלי שוב ואמרה: "ולמרות זאת, אתן לך אותו בחנחה. לא הייתי עושה זאת עבור מי שהוא אחר, רק בשבילך". לא הכרתني את המוכרת והיא לא הכירה אותי, אך שלא הייתה כל סיבה שתאמר את מה אמרה.

אלוהים נהנה לתת לך לילדין. ומה שהוא עשו עבורי הוא יעשה גם עבורכם. התאימו את פיכם לדברו והתכוונו לברכות. ותמיד זכרו להגיב בתודה ובשבח.

אלוהים הוא טוב, ואנחנו צריכים לומר לו את זה כמה פעמים ביום.

כאב בכף הרגל

אחר צהרים אחד שכבתי במיטה ולמדתי, ולפתע הרגשתי כאב בכף רגלי. יש לי שם יבלת שלעתים בוערת ומאוד מכايיבת. כשהחOTOR הופיע

אותי, אני אומרת: "אני יוצאת נגד הכאב הזה בשם ישוע. בחברותו נרפא לי, בזכות דמו אני שלמה, ולא יכאב לי עוד". אבל שוב הרגשתי כאב, ושוב אמרתני: "בשמו של ישוע אני בריאות". הרגשתי שאני בעיצומו של דז-קרב. אמרתני: "לא אכפת לי לשכב כאן ולומר דבר אלוהים, והכאב תקף שוב. חשבתי: "לא אכפת לי לשכב כאן ולומר את זה כל היום, אבל בסופו של דבר אנצח". ובקול רם אמרתני: "נרפאתי בחברותו של ישוע, הכאב הזה חייב לחלוּפָה". שכבתי במיטותי, ובכל פעם שהכאב תקף, הזכירתי את השטן עם דבר אלוהים. לא עבר זמן רב והכאב חלף, ומazel לא תקף אותו עוד.

קָיוּ עֲרִים וְהַתְּפִלֵּוּ

קָיוּ עֲרִים וְהַתְּפִלֵּוּ...

מזה כ"ז 41

לעתים אנחנו מרגישים אשימים מושום שאיננו נחושים מספיק, או מושום שאנחנו מקבלים את הזבל שהאובייב מנסה להשליך לעברנו. לעתים אנחנו עצלים מבחינה רוחנית. במקומות זאת אנחנו צריכים להיות ערים ולהתפלל. ישוע ציווה על תלמידיו: "קָיוּ עֲרִים וְהַתְּפִלֵּוּ". אנחנו חייבים לישם מצווה זו.

קָיוּ עֲרִים להתקפותו של השטן והתפללו מיד. צאו נגד השטן בכל פעם שנכנסת לכבוד חלקה קטנה בנשمتכם, וכן הוא לעולם לא יוכל לכבות את הנחלה כולה!

יש חיים בדבר אלוהים

אלוהים אמר לי פעם: "כל עוד ילדי לא ילמדו להשתמש בדברי כנסך נגד האובייב ול Neba לעצם עתיד חיובי, לא יהיה להם כוח כלשהו". יש בפיינו תערובת של מילימס מכל הסוגים, וחילקן גוזלות מאיתנו את

כווננו. כל עוד אנחנו מערבים דיבור חיובי עם שלילי, לא ניתן מהכו
שאלהים רוצה להעניק לנו.

דבר אלוהים היוצא מפיו של המאמין הוא כמו חרב חזה המופנית
כלפי האויב. בהתגלות י"ט 11-15 ישוע מתואר כשהוא רכב על סוס
לבן, וחרב חזה יוצאת מפיו. החרב הזה היא דבר אלוהים.
בעברים ד' 12 נאמר: "דבר האלוהים חי ופועל, וחד הוא מחרב
פיזיות". ובשנייה לקורינתים י' 4 נאמר: "כלי מלחתנו - עוזמתם
אייה מבשר ודם". היהות שאין לנו כלי מלחמה וగילים, כנראה שמדובר
בכליים רוחניים. ואכן, דבר אלוהים פועל בתחום הרוחני. כלי המלחמה
הרוחניים (הבלתי נראים לעין) מביסים את האויב הרוחני (שגם הוא
בלתי נראה).

אינו רואים את השטן, אך אנו עדים לمعالיו. אני יכולה להגיד
שהוא השפיע על כל תחום בחיי. אבל כשהתחלתי לישם את העקרונות
שליהם אני מדברת בספר זה, התחלתי לראות מיד את השפעתו של
דבר אלוהים.

חיה מנצח את המוות.
יש "חיה בדבר אלוהים".

להגיד את האחוריות מבראשית

זכרו ראשונות מעולם, כי אוכמי אל ואין עוד אלוהים ואפס כמוני. מجيد
מראשית האחוריות ומקדם אשר לא נעשה. אמרו: "עצתי תקום וכל חפציך
עשה".

שע' ט"ז 9-10

אלוהים בעצם אומר כאן: "אני אותו האלוהים שעוזר לכם בעבר,
 ואני מכיר כבר מהתחלתה כיצד הכל יסתיטים".
ישוע הוא האלף והתנו, הראשית והתכלית (התג' אי' 8), וכל מה
ש賓יהם. עוד לפני שחזרה ניחתת על ראשנו הוא כבר יודע שנוכל לנצח,
 בתנאי שניאבק בדרכו. דרכו של אלוהים אינה שלילית.
ברומאים ח' 37 נאמר שאנחנו "יוטר מניצחים". אני מאמינה

שהכוונה היא שעוד לפני שהקרב מתחילה, אנחנו כבר יכולים לדעת שננכח. בambilים אחרות, אנחנו יכולים לדעת כבר בהתחלה מה יקרה בסוף.

לנבא את העתיד פירשו להזכיר בהתחלה את מה שיקרה בסוף.

הגידו ועשו

הראשונות מאז הגדי וmpi יצאו ואשימים, בהתאם עשייתם ותבואה.

ישע' מ"ח 3

פסוק זה מתווה עיקרונו בסיסי של אלוהים: קודם כל הוא אומר (מגיד) דברים ואחר כך עושה אותם.

עיקרון זה מסביר מדוע אלוהים שלח את הנביאים. הם הכריזו (הגידי) מילימ מטומות בהשראתו ובהזרכתו של אלוהים, ומילימ אלה עשו עלי אדמות את רצונו של אלוהים. ישוע לא בא אל העולם לפני שהנביאים דברו וסיפרו עליו ממש מאות שנים. אלוהים פועל במסגרת חוקים רוחניים שהוא עצמו חוקק, והוא יוכל להתעלם מהם.

הזרעה והקציר, למשל, הם חוק רוחני שפועל עלי אדמות וגם במישור הרוחני. כאשרנו זורעים זרעים באדמה, אנחנו קוצרים יבול בהתחאם.

גם המילים הן זרעים. אנחנו זורעים זרעי מילימ וקוצרים את מה שזרענו.

אלוהים רצה שעם ישראל קשה העורף ידע שהוא זה שחולל את הניסים הגדולים, ולכן הודיע להם על כך מראש. אנחנו נבראנו בצלמו של אלוהים, ולכן הוא מצפה שניניח ממנו דוגמה וננהג כמוותו.

נבוא ותרזוויחו

ואגיד לך מאי, בטרם תבוא השמעתייר, פן תאמרו: "עצבי עשם ופסילי ונסכי ציומו". שמעת חזיה כליה ואתם הלא תגידו. השמעתייר חדשות

מעתה ונצחות ולא ידעתם. עתה נבראו ולא מאז, ולפני יום ולא שמעתם, פן תאמרו: "הנה ידעתין".

ישע' מ"ח 7-6

אלוהים אומר לנו שהדברים שהוא רצה לעשות נאמרו מראש על ידי החוזים והנביאים. כך גם אנחנו צריכים להנוג - לדבר ולהזכיר את דבר אלוהים לפני שהוא נעשה.

אתם עשויים לומר: "אבל איןנו נביאים!" איןכם צריכים להיות מוגדרים כ"נביאים" כדי לנבא. אתם יכולים לנבא (לזכיר את דבר אלוהים) לגבי חייכם בכל עת.

הזכירו שדברים חדשים יתרחשו בחaicם

הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד, בטרם תצמchnerה אשמייע אתכם.

ישע' מ"ב 9

בפסוק זה דבר אלוהים אל עםנו ישראל, ואמר שדברים חדשים עומדים לקרות להם.

אם אתם כמווני, אני בטוחה שגם אתם מקבלים בברכה דברים חדשים. אתם ודאי זוקרים מעט שינויים בחaicם, ואם כך, הקרייה בספר זה, למשל, היא רצוננו של אלוהים.

אני אומנם מכירה את העקרונות שכתובים בספר, ובכל זאת עלי להזכיר בהם מדי פעם. כולנו צריכים "להזכיר" לעפמים בדברים שאנו כבר יודעים, ולשוב ולישם את אותן עקרונות שהרשינו להם לחמוק מאייתנו.

אם עייפתם מהדברים הראשונים, הפסיקו לדבר עליהם. האם אתם מעוניינים בדברים חדשים? אם כן, התחילה לומר דברים חדשים. בלוי זמן במחיצתו של אלוהים. הקדישו זמן ללימוד דברו, וגלו מה הוא רוצה לעשות בחaicם. אל תיתנו לשטן להדוף אתכם שוב. אל תהיו דוברי של השטן.

גלו מה מובטח לכם בדבר אלוהים ותחילה להזכיר את הסוף כבר

מההתחלה. במקום לומר: "דבר לא ישנה אף פעם", אמרו: "מדי יום מתהוללים שינויים בחיננו".
שמעתי סייפור על רופא לא מאמין, שגילה את הכוח הטמון בעיקרון הזה. הוא הורה לחולים שהגיעו אליו לשוב לביתם, ולומר שוב ושוב בכל יום את המשפט הבא: "הרבריאות שלי משתפרת מיום ליום". התוצאות היו מדהימות, והדברים הגיעו לידי כך שאנשים מכל העולם באו כדי לקבל את שירותינו.
מדהימים, לא כנו? אלוהים אמר את זה ראשון, אבל אדם כלשהו מקבל על כך את התשואות.

עשו את זה בדרךו של אלוהים

ישוע אמר: "אני הדרך... שליך אחורי..." (יוח' י"ד 6; י"ב 26). מעולם לא רأינו את ישוע נוקט גישה שלילית או אומר דברים שליליים. אנחנו צריכים ללכת בדרךו ולנהוג כמוחו.
אמרו לגבי המצב שלכם את מה שאתם מאמינים שישוע היה אומר,
וכך תפתחו את הדלת לניסים שלאלוהים רוצה לחולל בחיכם.

פרק ה

דוברי שֵׁל אֱלֹהִים

כִּי יְהִי דָבְרֵי אֲשֶׁר יַצֵא מִפִי, לֹא יִשׁוֹב
אֵלֵי רַיקָם, כִּי אִם עֲשָׂה אֶת אֲשֶׁר
חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי.

ישע' נ"ה 11

הנביים בתנ"ך היו דובריו של אלוהים. היה עליהם למסור לעם את דבר אלוהים, להתבסא במצבים מסויימים, ולהזכיר את דברו לגבי ערים, עצמות יבשות, הרים או כל מי שאלווהים שלח אותם אליו. כדי למלא את השליחות הזאת היה עליהם להתרשם לאלווהים כليل. הפה שלם היה ברשותו - כאשר היה זה פיו שלו.

מי שרצה להיות כלי שרת בידיו אלוהים צריך להרשות לו לפעול בכל מה שקשר לפה שלו ולמה שיוצא ממנו. בדרך כלל, אנשים שנחננו בכושר דיבור וביטוי לוקים בחולשה בולטת בשימוש שהם עושים בלשון ובפה.

ואני מדברת מתוך ניסיון.

יש לנו מתנות שונות לפי החסד הניתן לנו. אם נבואה, הריה' כמידת האמונה.

רומ' י"ב 6

בתור מי שעוסקת בהפצת בשורת המשיח, אני משתמש בשופר בידיו אלוהים. נפלח בחלקי זכות נפלאה - ללמד את דבר אלוהים בכל העולם. תמצית דבריו של שאול השליח ברומים י"ב 7-6 היא שאם נקראת להיות מורה, הקדים את חיך להוראה. עשית כי שנים רבות. אלוהים אמר לי שלא משנה מה עשה, בדרך קלשי עלי להשתמש במתנת ההוראה שהעניק לי.

לא משנה איזה תפקיד יש לכל אחד מאיינו בגוף המשיח, כולנו משמשים כדובריו של אלוהים בדרך זו או אחרת. חלק נקראו לשמש כמורים במקומות שונים בעולם וחלק ניחנו בכירשון לחלק את הבשורה עם חברי לعبادה. בכל מקרה, אלוהים רוצה שנשתמש בפה שלנו למעןו.

איש חכם אמר לי פעם: "גוייס, אלוהים נתן לך אוזן קשבת לכולם. שמרי על נmicות רוח ודברי רק כשאלווהים מדבר לך". אם אתם מורים, אני מעודדת אתכם לעשות את מה שהוצע לי: דברו רק כשאלווהים מדבר לך.

אם אנחנו רוצים שהמלחים שיויצאות מפיינו ישאו את כוחו של אלוהים, אנחנו צריכים להקדיש לו את פינו.

האם הפה שלכם שיק לאלהים? האם הקדשתם לו אותו כדי לשירות את המטרות שלכם? ליברו של האדם עלול להתקשות אם יתחיל לתרץ את מעשיו בכל מיני תירוצים כאלה או אחרים. במשך תקופה ארוכה היו לי כל מיני תירוצים. עונתי שהשימוש הבועתי שאני עושה בלשון שלי נובע מאופי, מההתעללות שעברית בילדותי, מהעובדת חשחת רע או שהייתי עייפה. אין סוף לרשימת התירוצים שאנו מספקים בניסיון להתאים את הנסיבות שלנו לרצונו של אלוהים ולדברו. אבל אחרי שהקדשתי את כל תשומת לבי לרוח הקודש, התחלתי לתת דין וחשבון למיללים שיוצאות מפי. יש לפני עוד דרך ארוכה, אבל אני יודעת שהגעתי לנקודה של חזרה אמיתית בתשובה.

האחריות של המורה

אחי, אל יהיו רבים מכם למורים, שהרי ידעתם כי עליו יהה הדין חמוץ יותר. והלא כולנו מרבים להוכשל. מי שאינו נכשל בדברו, איש מושלם הוא יוכל לשום וSEN כל גופו.

יעקב ג' 2-1

אנחנו יודעים שאלהים מטפל בכולנו ומשנה אותנו, אך אני מאמין שהוא דורש יותר מלאה של תלמידים את דברו. מנהיגים אמורים להפגין מידת מסויימת של בגרות ורישון עצמי, ולשם דוגמה לאלה שאלהים מסר להשגתם. עליהם ללקת אחורי המשיח ולהראות לצאו את "הדרך", הן באורח חיים והן מתוך הנאמר בדבר אלוהים.

בראשונה לטימוטיאוס ג' 2 כתוב שאל שהנהיגים הרוחניים צריכים(lnago באיפוק. אני בטוחה שהפה הוא האיבר שאיתו יש לתרגל תוכנה זו. פעמים רבות, מי צריך לשמש כשפירו של אלהים אמר לוודז, לנחים ולבנות את שומעו. אומנם לפעמים יש לגער ולהוכיח, אך יש גם מקום לומר לעייפים מילה בעיטה, "לעוזת (לעוז) את עף דבר".

נחמה

שמחה לאיש במענה פיו, וזכיר בעיתו מה טוב.

משל ט"ז

תפוח זhab במשכיות כסף, זכר דבר על אופני.

משל כ"ה 11

אדוני ה' נתן לי לשון לימודים, לדעת לעת (לעוז) את עף דבר, יער
בבוקר בבוקר, יער לי אוזן לשמעו כלמודים.

ישע' נ' 4

שלושת הקטעים הללו ראויים ללימוד עמוק. אלה הם פסוקים
נזהרים. איזו ברכה מדהימה היא לשמש ביד אלוהים כדי לעוזר
אחרים.

אנחנו יכולים לברך אנשים עם המילים שיזאות מפיינו. אנחנו
 יכולים להפיח בהם חיים. "מוות וחיים ביד לשון" (משל י"ח 21).
אנחנו יכולים לבחור אם הדברים שיצאו מפיינו יתנו חיים או מוות.
כשאנחנו מעודדים ובונים את שומעינו, אנחנו דוחפים אותם קדימה.
חשבו על כך! בכוחן של המילים שלנו להשאיר אנשים מאחור או קדם
אותם.

הורם צריכים להיות מאוד זהירים באופן שבו הם מדברים אל
ילדיהם ובמה שהם אומרים עליהם. הורות היא אחריות עצומה.
אלוהים נתן סמכות להורים. יש להם סמכות על ילדיהם, עד שאלה יהיו
בוגרים דיים ויאכלו לנוהל את חייהם עצמם. בתוקף סמכות זו, מילוטינו
של ההורה יכולות לעוזד את הילד או ליאש אותו. דבריו של ההור
יכולים לרפא או לפגוע.

בשילד נגע רגשית ממורה או מילד אחר, ההורה יכול לשמש כלי ביד
אלוהים, ולעוזר לילדים להתגבר על הפגיעה ולשകם את ביטחונו העצמי.
מלחמות קשות או מיללים שמביעות חוסר הבנה, לעומת זאת, יכולות
לפער פצעים עמוקים עוד יותר.

כשילדים טועים, דבר שקורה אף פעים בילדות, ההורים צריכים צריכים לדעת כיצד "לחנק" אותם (משל לי' ב' 6), כיצד לגדל "אתם במסר ה' ובתוכחתנו" (אפס' ו' 4).

מאוד חשוב שהורים לא יתנו ליד שלהם תחושה שהוא טיפש, מגושם או לא יצליח. ואם לא יזהרו עם המילים שיווצרות מפיים, אין ספק זהה עלול לקרות.

ילדים הם מאוד שביראים. הם רכים ורגשים. בשנים שבהן אישיותם מתגבשת, חשוב שההורים יעוזו להם להרגיש בטוחים ואהובים. בימינו, הורים רבים נמצאים תחת לחץ עצום ולעתים קרובות אינם מקדישים מספיק זמן לארגוני שאיתם מתמודדים ילדיםם. יש לנו נטייה לחשוב: "זה עניינו של הילד, יש לי די והותר".

אם יש לכם ילדים ואם הם פגועים, זכרו שעלייכם לומר להם מילה נכונה בעיטה. זכרו לומר להם מילים שירפאו וייעודו אותם.

מתנתת העידוד

על כן עוזדו זה את זה אבנו איש את אחוי, כפי שאתם גם עושים.

תסל"א ה' 11

מתנתת העידוד שמזכרת ברומנים ייב' 8 היא אחת ממנתנות רוח הקודש.

ביוחנן ייד' 26 נקרא רוח הקודש "המנחים". הוא מעודד אנשים לגдол מבחינה רוחנית, ולמצות את המרב לכבוד אלוהים. בתור המנחים והמעודד הוא מושך מאמינים מסוימים לתפקיד זה.

העידוד הוא תפקיד בעל חשיבות רבה. תמיד אפשר למצוא בקהילה אנשים שירימו ידיים אם לא ימצא מי שייעודד אותם. אנחנו יכולים למנוע ממייסחו לסתת ולהרים ידיים!

מי שמעודד גם מביא חמה. הוא גורם לאנשים להרגיש טוב יותר - עם עצמו, עם הנسبות שלהם, עם עברם, עם ההווה, עם העתיד ועם כל דבר אחר שמעסיק אותם.

ראיינו שבראשונה לתסלאניקים ח' 11 הדrik שאל את קוראו
להמשיך ולעוזד זה את זה.
כל מי שרוצה שפיו ישמש כלי בידי אלוהים חייב לדעת איך לעוזד
את הזולות.

יש אנשים שניחנו במתנה זו. אני מכירה כמה אנשים שמעודדים
באופן טבעי. כל מה שיוציא מפיהם גורם לאחרים להרגיש טוב יותר.
המתנה שלי אינה עידוד, אך למדתי את חשיבותה, ואני תמיד מנסה
לזכור שאנשים פגועים זוקקים לעידוד.

דבר ניבול

אל יצא מפיים כל דבר ניבול, אלא דבר שהוא טוב בעיתו ויש בו כדי
לבנות, למען ישפיו נועם על השומעים.

אפס' ד' 29

יש אנשים החשובים שהם נקראו לתקן את כולם. אלוהים אומנם
נותן מתנות שימושיות לצורך זה. לשאול השליח, למשל, הייתה מתנה
מאוד שימושית בתחום זה. הוא אמר: "על סמך החסד אשר ניתן לי,
הרייני אומר לכל אחד מכם...". (רומי י"ב 3). אבל אנשים שרצו לתקן
במקום לבנות, לעוזד וללחם, מפרים את האיזון. וכל מה שאייזו מופר
- סופו לקרים.

אלוהים רוצה לגעת בפיהם של אנשים רבים ולהשתמש בהם
כדובריyo. יש הרבה מה לומר ויש רבים שצרכיהם לשם. אני מעודדת
אתכם לתת לאלהים לפעול בחיקם בתחום חשוב זה, ולזכור שבדמותה
ליישיהו, ללא כוחו המטהר של אלהים, כולנו אנשים טמאים שפטאים
(ישע' ו' 5).

פרק א

תלונה לעומת הלו והודיה

הшиб ישוע ואמר להם:
"אל תרטנו (תתלוננו) בינויכם".

יוח' ז' 43

תלונה היא חטא! מדובר בצורת דיבור שיווצרת בעיות קשות בחיהם של אנשים רבים וпотנחת דלתות בפני האויב. כבר אמרנו שלמיליים יש עוצמה רבה, ושלתלונה יש כוח הרסני. היא משביתה את השמחה בחיי המתלונן ובחייהם של אלה ששומעים את דבריו.

ראינו שבאפסים די 29 שאל מבקש שלא יצא מפיו כל דבר ניבול, בעבר לא ידעתי שאיסור זה מתיחס גם לתלונות. התלונות והרטינות מזימות את חיינו, וככל הנראה נשמעות באוזנו של אלוהים כקלות. מבחינתו, זהו ניבול פה. ניבול הפה מזחם, מרעל אוטנו.

האם ידעתם שאתם עלולים להרעל את עתידכם כשאתם מתלוננים על מה שתרחש בחיכם? כשהאנחנו מתלוננים על הנסיבות העכשוויות, אנחנו נתקעים איתן. לעומת זאת, כשהאנחנו מחללים את אלוהים בעיצומים של קשיים, הוא מרים ומחלץ אותנו מהמצב. הדרך הטובה ביותר להתחילה את היום היא באמצעות הכרת תודה. מקדימו תרופה למכה... אם לא תملאו את המחשבות והשיחות שלכם בדברים חיוביים, השטן ימלא אתכם ללא כל ספק בדברים שליליים. אנשים שמודים מכל ליבם אינם מתלונניים. הם עוסקים במתן תודה על הדברים הטובים שיש להם, כך שלא נותר להם זמן לשיט לב לדברים שאפשר להتلונן עליהם.

בעולם פועלים שני כוחות, רעים וטובים. דבר אלוהים מלמד שהטוב גובר על הרע (ראה רומי י"ב 21), ושעלינו לבחור טוב. אם כך, נוכל להתגבר על נסיבות שליליות (רעות) עם הטוב. הלו והודיה הם דבר טוב, תלונה ורטינה הם דבר רע.

הלשון יכולה לרפא או להזיז

חי' בשרים לב מרפא ארקב עצמות קנאה.

ו: תלונה לעומת היל והודיה

חוץ מזה שתלונות מזחמות את העתיד שלנו, הן עלולות לזהם גם את ההוויה. אדם שמתאונן כל הזמן עלול להיות חולה לעיתים תכופות. המיללים משפיעות על מצבנו הגוף. הן יכולות להביא רפואי, או לפתוח את הדלת למחלות שונות.

מחלה גוררת מחלה!

לפי משל טיוו 4, ללשון יש כוח מרפא: "מרפא לשון עץ חיים, וסלף בה שבר ברוח".

חשבו על כך, אדם רגוע ונינוח הוא אדם בריא בגוףו. במשל י"ד 30 נאמר שקנאה היא ההיפך של שלווה. ואכן, שנאה ועם יכולים להרוס חלוטינו את הגוף. רוב האנשים מתלוננים, כועסים על משהו. אין ספק שני שמלונן ורוטן ללא הרף איננו אדם רגוע ושלiou.

ההلال וההוזיה, לעומת זאת, מבאים מזור. פעמים רבות בחני חשתי רע, אך כשהיילתי את אלוהים הרגשתי שאני מצלה להתעלות על כל הכאבם. אני מניחה שגם אתם חוותתם משהו דומה.

בדרך כלל אנחנו מרגשים טוב אחרי שנת לילה נינוחה. אבל שנתי לב שכשאני תחת התקפה, אני מתעורר בוקר עם תחושה קשה. לכן הרגلتني את עצמי להקדיש כל בוקר לאלים, ואני חיבת לציין שהרגל זה שיפר להפליא את בריאותי.

תלונות פותחות את הדלת להרים

ואל ננסה את ה' כשם שניסוונו אנשים מהם [מדoor המדבר] והומתו על ידי הנחשים. אף אל תלוננו כשם שהتلוננו כמה מהם ומתו בידיהם המלאך המשיחית. מה שקרה להם היה לך לדוגמה, וזה נכתב כדי להזהיר אותנו, אנחנו אשר קיציו העולמים הגיעו אלינו.

קור"א י"ז-9

כאשר אנחנו מתלוננים, אלוהים לוקח את זה באופן אישי. מבחןינו, הרי זה כאילו אנחנו משתמשים לרעה בחסדו ובטובו. אלוהים טוב, והוא רוצה שנספר על כך לו ולאחרים. כשאנו רוטנים ומתלוננים, אנחנו בעצם מותחים ביקורת על האלים שאנו מושתים.

בני ישראל השתמשו לרעה בטיבם של אלוהים והתלוננו, ולבסוף מתו בידי המשחית. עובדות אלה כתובות בתנ"ך ומוזכרות בברית החדשה וכל זה כדי להדריך אותנו. במיללים אחרות, מוטב שנלמד מהטעויות שלהם ולא נחזור עליהם. בני ישראל התלוננו, והתוכאה הייתה מות וחורבן. אנחנו צריכים ללמידה מה שקרה להם ולא לנ蒿ג כמוותם.

הלו והודיה פותחים את הדלת לחיים

שומר פיו ולשונו - שומר מצרות נפשו.

משל ב"א 28

ונצר פיו שומר נפשו, פושק שפטיו - מחיתה (צורות ובעיות) לו.

משל י"ג 3

פסוקים אלה מאשרים שאיש שומר על לשונו, נשמר מצרות, ואילו זה שאינו שומר על לשונו - מביא על עצמו חורבן והרס. אחת הביעות של בני ישראל בדבריה הייתה וילונות חזוזות ונשנות. הדרך מצריים לארץ המובטחת הייתה אמורה להימשך כ-11 ימים (ראה דברי אי' 2), אך גם לאחר 40 שנה הם עדין תעו בדבריה של מות וחורבן. ישוע, לעומת זאת, הלק לדבר עם גישה נחדרת. הוא המשיך להלט את אלוהים בלי כל קשר לנסיבות. הוא סייר להתלונן, וכתוכאה מכץ הקים אותו אלוהים לתחייה. אנחנו צריכים ללמידה ממנו. אנחנו צריכים להישמר מהפיקתיו להתלונן, ולתת לאלהים את זבח ההallel וההודיה (עברית י"ג 15).

אנחנו יכולים להתלונן ולהישאר במצב הנוכחי, או להלט ולהתקדם.

כוחה של ההודיה

אל תdaggo לשום דבר, כי אם בכל דבר הציגו משאלותיכם לאלהים בתפילה ובתחנונים ובהודיה.

פייל ד' 6

ו: תלונה לעומת הלו' והודיה

דבר אלוהים מתייחס להודיה בכובד ראש. אני חושבת שהודיה היא ההיפך הגמור מתלונה.

تلונות הן בעיה שכיחה בקרב המאמינים. הגיעו הדברים לידי כך, שכאשאנחנו מבקשים מאלוהים משהו והוא עונה לונפילה, אנחנו מתלוננים על שאנחנו צריכים להשגיח על מה שנתן לנו. עליינו לראות בפייתוי להתלונן מכח, חולין, משום שיש לתלונות השפעה הרסנית על חיינו. התלונה מחלישה אותנו, ואילו hodiah מרים מותנו. היא משחררת עצמה וכוח, ומביאה תשובה לבעיותינו.

בפיליפים ד' 6 אומר שאל שההודיה נותנת מעין אור יירוק לבקשתם שלנו.

ביקשתי פעם דבר מה מאלוהים, והוא אמר לי: "למה שאתה לך עוד? מיליא את מטלונת על מה שכבר יש לך".

ההודיה מעידה על בגרות. היא מעידה על כך שאנחנו בוגרים באופן רוחני, ופתוחים לכל סוג של גדייה וקייזום. ההודיה יכולה גם להיות מעין זבח. ככלא מתחשק לנו להודיות, או כשהנסיבות בחינוינו אינן "מצדיקות" מתן תודה, ההודיה הופכת ליזבה של אמונה. עליינו לעשות זאת מתוך ציות ממש שאנחנו אווהבים את אלוהים ורוצחים לכבד את דברו.

הודיה כזבח

זבח לאלהים תודה ושלם לעליון דרך.

תהל' נ' 14

יודה לה' חסדו ונפלאותו לבני אדם. ויזבחו זבח תודה ויספרו מעשי ברינה.

תהל' ק"ז 21-22

לך אזבח זבח תודה, ובשם ה' אקרוא.

תהל' קט"ז 17

בתהילים קט"ז 17 אומר המשורר שהוא יקרא בשם ה' רק לאחר שיזבח לו זבח תודה (או תוך כדי כך). פעמים רבים ניסיתי לקרוא בשם ישוע ולבקש את עזרתו, בעוד שחיי תלונה אין כל כוח חיובי. היא אומנם רבת עצמה, אבל זהה עצמה שלילית. אם אנחנו רוצחים שכוחו של אלוהים יפעל בחינינו בחופשיות, חושנו שנדע שזה לא יקרה בזכות התלונות שלנו.

פלו אותו והodo לו בכל עת

בכל עת נקרבה בתיווכו זבח תודה לאלוהים, כאמור פרי שפטים המודות לשמו.

עבר' י"ג 15

אל לנו להזות ולשבח את אלוהים רק כאשר יש לנו סיבה לעשות זאת. קל להזותCSI שסיבה - אבל אז אין זה זבח. אנחנו צרייכים, כמובן, להלל ולשבח את אלוהים בכל עת, להזות על כל הברכות שהביא לחינו ועל כל הטוב שהשפיע علينا. אם נעורך רשימה של כל הברכות האלה, ניווכח כמה טוב לנו בעצם. אנחנו לוקחים דברים וربים כמוניים מאלהם משום שיש לנו מהם בשפע. אבל אנשים שחיהם בארץות אחרות היו נחשים לעשירים אילו היה להם את מה שיש לנו.

לדוגמה, מי שטיה נקיים. בהזוט ובמקומות אחרים בעולם מי שתיה נקיים הם מצרך נדר. אנשים צרייכים לצוד מרחק רב כדי למצוא מים במקומות שתספק להם לצורכי היום.

אנחנו מתקלחים במים, רוחצים, מדיחים כלים, חופפים את השער, מברשלים וכן הלאה. לרשותנו עומדים בשפע מים חמימים ומים קרירים. אני מקפיד להזות לאלוהים על כך שככל הזמן עומדים לרשותי מים חמימים, אם כי לפעמים אני שוכחת לעשות זאת, בעיקר כשהאני עייפה.

ו: תלונה לעומת היל והודיה

מי שרצה לתת לאלהים באופן קבוע זבח תודה, יכול למצוא המונ
דברים שמן הרاوي להזות עליהם. האדם הישן שבנו מփש סיבות
להתלונן, אבל הרוח מփש סיבות לכבד את אלהים.

בפיליפים ב' 14 מזהיר שאול: "עשו כל דבר בלי להתלונן ובלי
להתווכח". ובראשונה לタルוניקים ה' 18 הוא מפץיר: "הוזו על כל
דבר, כי זה רצון אלהים לגביכם במשיח ישוע". באפסים ה' 20 כותב
שאול: "בכל עת הוזו על הכל לאלהים אבינו בשם אדוננו ישוע
המשיח".

פסקים אלה מלמדים שאנו צריכים להימנע מטלנות, מהנטיה
להטייל דופי, לרטונ, להסת ולהתמלא ספקות, ובמקום זאת "להזות על
כל דבר", בכל מצב. אין זה אומר שאנו צריכים להזות לאלהים על
כל הדברים השליליים בחינו, אך עליו להזות לו גם כ舍ם בעיצומים,
למרות אותם דברים.

כבוד גדול הוא לאלהים כשהאננו מסרבים להתלונן במצבים
שבאופן טبعי מזמינים תלנות. עשו צעד נוסף קדימה וסרבו להתלונן.
התעקשו להזות דזוקא בעיצומן של נסיבות קשות.
כמובן שיהיה עליהם "להזכיר" את עצמכם. לא תמיד יתחשך לכם
להזות כקשה. אבל אתם יכולים לשחרר כוח חיובי בחיים שלכם.
חיים מלאי היל הם חיים עם כוח!

אל תעכיבו את רוח הקודש

אל תעכיבו את רוח הקודש אשר נחתמתם בה ליום הגאותה.

אפס' ד' 30

שמעתי את הפסוק הזה פעמים רבות, לפני שהבנתי שהאופן שבו
אננו משתמשים בלשון שלנו עלול להעכיב את רוח הקודש. כדי להבין
היטב את הפסוק אנחנו צריכים לקרוא אותו בהקשר שלו - כמה
פסקים לפני וכמה אחריו:

אל יצא מפיקם כל דבר נבול, אלא דבר שהוא טוב בעיתו ויש בו כדי
לבנות, למען ישפייע נועם על השומעים. ואל תעכיבו את רוח הקודש

אשר נחתתמתם בה ליום הגאולה. הסירו מכם כל מරירות וחימה, וכעט
וצעהה, וגידור וכל רשעה.

אפס' ד' 29-31

מפסוקים אלה ברור שרוח הקודש נעצב כאשר אנחנו לא מתיחסים
בהתינו לפניו מייחדו או מדברים אליו בצורה לא יפה. כמו כן הוא מען
ששאנו אומרים דברי רשות: מדברים בצורה שלילית, מתלוננים,
טרוטניים וכיוצא באלה.

פסוקים אלה גם מלמדים ש"נחתתמנו" ברוח הקודש. לפעם אין
רואה בעיני רוחני תמונה ובה אני נמצאת בתוך תיק ענק, שאפשר לאטום
אותו היטב בمعنى חותמת. דבר לא יגע בי כל עוד אקפיד לסגור את
התיק ההלכת. אם אשיס פrootת לחם בתיק, היא תשאיר טריה מושם
שלא יכנס לשם אויר. אבל אם לא אזהר, ומסיבה כלשהי יפתח
החותם, יחמי חלחם ויתקשה מהר מאד.

תמונה זו מסמלת במובן מסוים את חיינו. אם נכבד את רוח הקודש
ולא נעציב אותו, נשמר על החותם שלנו.

روح חטטנית, מתלוננות וביקורתית

אף לא תעלו על דל שפתייכם... גם לא ניבול פה ושיחת סכלות או
התלוזצות, דברים שאיןם أيام, אלא קול תודה.

אפס' ה' 3-4

שאל בעצם אומר כאן: "במקום להרגיז, להעליב או להעציב את רוח
הקודש, תננו לאלהים קול תודה.
התלונה, הביקורתית, הרוח החטטנית, צריכות להיעקר לחלוון
מהקילה.

האם התלוננתם הימים?

牟וב שתהיינו כנים עם עצמכם, כי אלהים יודע!
לעולם לא נוכל להשנות ולהגיע لأن שאנו אמרים להגיע אם לא
נתמודד עם האמת ונכير במקום שאנו נמצאים בו.

אתם עשויים לחשוב: "יכoon, התלוננו, אך יש לכך סיבה מוצדקת. אילו זכית את ליחס שקיבלונו, אילו היו לך חיים קשים כשלנו, גם את היהת מתלוננת".

לפני זמן רב למדתי שתירוץים מכל סוג משאים אותך בדיקות במקומות שבו אני נמצא. הם תוקעים אותך ומונעים ממני להתקדם. ביוון ח' 31-32 ישוע אומר: "אם תעמדו בדברי, תלמידי אתם באמות. ותדעו את האמת והאמת תשחרר אתכם". האמת תשחרר אותנו, אבל לשם כך علينا לישמה.

روح הקודש פועל בנו כדי שנכיר את עצמנו כמו שאנחנו באמות. הוא פועל בנו כדי שניהה קדושים. זה תפקידו. ישוע זרע בנו את זרעינו, והוא הקודש מלמד אותנו את דבר אלוהים - וכך משקה את הזרע. מבחינתו, אנחנו הגינה של אלוהים. הוא מטפח אותנו ומנכש את העשבים הרעים. התירוץים השונים שלנו דומים לעשבים רעים; אם אינם מקבלים את היחס ה"מגע" להם, הם חונקים את הפרי, את העשבים הטובים. בעבר נגאטי להתלונן, למתוח בקורת ולהתיל דופי בכל דבר. הייתה לי בעיה מאוד רצינית בתחום זה. لكن אני יכולה לומר שאם אני משוחררת, כל אחד יכול להשחרר. חמי לא היו קלים כלל וכלל. בילדותי הייתה קורבן להתעללות, וכך הייתה לי המון על מה להתלונן. אבל בכל פעם שהتلוננתי, נתקעתني במקום שהייתי בו. אנשים שחפים במצבם קבועים מתמכרים לתלונות ולנטיה להתיל דופי בכל.

שתי תוכנות שליליות אלה תמיד מופיעות יחד. הבעות השונות בחיננו מתחילה את ייצירתו של מעגל. אדם שקשה לו מתחילה להתלונן, וכך נתקע באותו נסיבות ואינו מצליח להיחלץ מהן. בשלב זה מוסיף השטן עוד קצת סבל וויסורים, וכך גורם לאדם להמשיך והתלונן. עכשו כבר יש לו שני דברים להתלונן עליהם. המعال הולך ונשגר, ועד מהרה מוצא אותו אדם את עצמו בתוך ים של בעיות ותלונות. בשלב מסוים הופך המعال הזה לדרך חיים. האדם מרגיש מkopח ומדוכא, ואף בודד. אנשים עם רוח ביקורתית מתקשים לשמור על מערכות יחסים

חבריות. הם מכורים לביעות שלהם, ולאחר מכן ממה אנשים מתעניינים - לשמעו את תלונותיהם ומתחילהם להתעלם מהם. אלא אם כן, השניים - המתלונן והמקשיב - מנהלים יחד "מסיבה" של רחמים עצמים.

התלונה דומה לשriqueה שקוראת לשטן.

היה לי כלב בשם באדי. שרציתי להכניס אותו הביתה, שركתי לו, והוא נהג לrox עברית.

זה מה שקרה שאנו מצלונים. אנחנו קוראים לשטן, והוא רץ לקראותנו ומيسיר אותנו עוד קצר.

אם תחליטו לא להתלונן, אני יכולה לומר לכם מראש שהזה יהיה אתגר עצום. פעמים רבות אנחנו לא שמים לב כמה אנחנו מצלונים, עד שמשיחו או משחו (כמו ספר זה) מסב את תשומת לבנו לכך.

באיזו מהירות אנחנו מאבדים סבלנות ומתחילהם להתלונן כשאנו תקועים בפקק או בתור לקופה? באיזו מהירות אנחנו מצביעים על נזוזות חולשה אצל בני משפחتنا וחברינו? האם אנחנו מצלונים על העבודה שלנו, כשהבאים אנחנו צריכים להודות לאלהים על כך שיש לנו מקור פרנסת? האם אנחנו מצלונים על המחריים הגבוהים במקום להודות לאלהים שאנו יכולים להרשות לעצמנו לצאת לקניות?

אני יכולה, כמובן, להמשיך עוד ועוד, אבל כל אחד מאיינו מכיר את עצמו וודע אייפה יש לו בעיה בתחום זה.

בשלב מסוים היה עלי להודות בכך שרוח ביקורתית מקורה בגאותה. הזעם מציף את האדם הגאה בכל פעם שלאנוח לו עם נסיבות מסוימות. זעם הוא הילך רוח שאומר: "אני לא אמרו למצוא את עצמי בנסיבות כאלה. אני ראוי ליחס טוב יותר, גם מלאוהים וגם מהוזלת". הרוי זה יכולו הוא אומר: "אחרים ראויים למצוא את עצם בנסיבות כאלה, אבל לא אני!"

כדי להפסיק להתלונן על מה שאין לנו, אנחנו צריכים להבין קודם כל כמה אנחנו מבורכים שיש לנו בכלל משחו. בואו נלמד להעריך את מה שאחרים עושים בשביבנו, ונפסיק להתלונן על מה שאינם עושים. בעלי, למשל, איננו הטיפוס שokane פרחים באירועים מיוחדים. לעומת זאת הוא מיטיב להתאים את עצמו לכל מצב ומאוד קל להסתדר

ו: תלונה לעומת הלו והודיה

איתנו. עברו علينا אין ספור ימי הולדת, ימי נישואין וימי משפחה שבهم
כעתשי על כך שלא עשה למעןו משהו מיוחד. הוא תמיד אמר: "אם את
רווצה משחחו, באו נצא יחד ותוכלי לknות לעצמך את כל מה שנוכל
להרשות לעצמנו". אני, כמובן, רציתי שיסתוובב לבדו בחנויות ויחפש
משהו שיפתיעו אותי. נגתי להتلונן על כך באזני אלוהים ולרטות.
כעתשי, נעלבתני, נפגעתני וריחמתני על עצמי. אבל כל הדברים הללו לא
אורו לי כלל, ובטע שלא שינו את בעלי כהוא זה.

דיבר הוא אדם מקסים, אדייב ונדייב. הוא מאפשר לי לעשות כמעט כל
מה שאני רווצה, וקונה לי את כל מה שאני רווצה במסגרת התקציב שלנו.
הוא נראה טוב, שומר על עצמו ועל גופו, אומר לי שהוא אהב אותי
כמעט בכל יום ומרעיף עלי שפע של חיבה.
אני יכולה להסתכל על הדברים שחרסים בו ולהרגיש אומלה, או
להסתכל על מה שכן יש בו ולהיות מאושרת!

ומי אמר שאני מושלמת? כולנו כאלה. יש לנו צדדים חזקים וצדדים
חלשים. ואם אנחנו רוצחים להנות מקשר טוב עם יקירינו, אנחנו צריכים
לשימים דגש רב יותר על התוכנות החיוביות ולא על השיליות.

דור כפוי טובה

זו זאת דעתך: באחרית הימים יבואו זמנים קשים, כי יהיו האנשים אוהבים
עצמם, אוהבים כסף, גאותונם, שחצנים, מגדים, ממירים את פי הוריהם,
כפוי טובה, חסרי קדושה.

טיימ"ב ג' 2-1

בדיק במו שחזזה שאל לפני זמן רב, אנחנו חיים בדור כפוי טובה
שאינו מכיר תודה. נראה שככל שיש לאנשים יותר, כך הם מערכיהם
Փחות.

אנחנו חיים בעולם, אך אנחנו חייבים להתאמץ ולא להיות כמו זה.
דוקא כשאחרים מתלוננים, אנחנו צריכים להשמע קול תודה
אלוהים.

כמאותות בעולם

עשו כל דבר בלי להתלוון ובלי להתווכת, למען תהיו נקיים מ阿森 וטהורם, בניים לאלהים אין דופי בהם, בתוך דור עיקש ופתלטל אשר תופיעו בו כמאותות בעולם.

פיל' ב' 14-15

פסוקים אלה מדגישים את דברי. אנחנו צריכים להימנע מלהתלוון דווקא משום שזוהי רוח העולם. אנחנו צריכים להראות מיהו אלהים, לחקות את ישוע ולהיות כמאותות הזורחים בעולם חזק. לנגד עינינו ג'קל דור שלא התהנך על עקרונות אלהים. ילדים רבים אינם לומדים על אלהים בבית הספר או בבית. לבסוף הלא יציב זה יש להוציא כמה דוגמאות עצובות של מנהיגים ורוחניים שפשו בגוזל, ומצב זה גורם לאנשים לומר ש"דת" היא אוסף של שטויות.

הרי אתם איגרתנו הכתובה בלבוננו, וכל אדם מכיר אותה וקורא אותה.

קור"ב ג' 2

אנחנו לא צריכים להציג לעניין העולם דת, שכן דת היא בדרך כלל עניין מלא צביעות. מצד אחד אומרים לנו הדתיים מה לעשות, ומצד שני הם עצם אינם מישימים את הדברים. علينا להפגין את ישוע באורה החיה שלנו. علينا לנחל אורח חיים שיציג לראווה את העקרונות של אלהים. את הפסוקים מהאיגרת לפיליפים ב' אל לנו להגביל רק לעניין התלונות והויכוחים. אנחנו מצווים להיות שונים מהעולם, ולשם כך علينا להראות לעולם שיש דרך חיים אחרת.

אתגר יומן יומי

שמחחו באדון בכל עת. אומר שוב, שמחה. נועם התנהגותכם יווודע נא לכל אדם. האדון קרוב. אל תדאגו לשום דבר, כי אם בכל דבר הצגوا משאלותיכם לאלהים בתפילה ובחונונים ובהזדהה.

פיל' ד' 4-6

ו: תלונה לעומת היל והודיה

אנחנו צריכים להיראות לאתגר היום יומי, ולא להתלונן ולחפש דופי בכל דבר. אין זה אומר שאנחנו לא צריכים לתקן מצבים שדורשים תיקון, או להלך עם הרأس בשמיים ולהעמיד פנים שטוח רע לא קורה. לא לכך הכוונה. עליינו לשים לנו למטרה להיות חיוביים כמה שרק אפשר.

אל תלוננו, שכן התלונה אינה מועילה כלל. הבעיה מתחילה בלב ויוצאת מהפה. לכן קודם כל יש לשנות את החלק הרות, את הגישה, ואז ישתנה גם פרי השפטים.

נסטו להיכנס בלילה למיטה ולחשוב על כל אותן דברים שאתם צריכים להזוזות לאלהים עליהם. הפכו זאת גם להרגל בכל בוקר. והזו לאלוהים על הדברים "קטנים": על מקום החניה שעוזר לכם למצוא, על כך שהתעוררתם בזמן לעובדה ועל העובדה שאתם יכולים לכת,

לראות ולשמע. הodo לו על הילדים שנtan לך.

סגולו לעצמכם גישה מלאת תודה. התמודדו עם האתגר הזה מדי יום ביום, ואל תתייאשו כשאתם נכשלים בכך. אל תרימו ידיים. המשיכו, עד שתסגולו לעצמכם הרגל חדש.

אנחנו מיטיבים להתפלל עבור הרצכים שלנו ולהעלות את תחינותינו בפני אלוהים. אבל כמה מאיינו זוררים להזוזות לו כשהתשובה מגיעה? אנחנו נהנים לחת לילדינו את מה שהם מבקשים, אך מרגשים מנוצלים אם הם לוקחים את המנתנה ורצים בלי לומר מילת תודה. לעומת זאת, כשהם מעריכים וזוררים לומר "תודה", ובמיוחד אם הם אומרים את זה יותר מפעם אחת מכל הלב, זה ממרץ אותנו לתת להם עוד.

כך בדיק פועל גם אלוהים. ההוו לאלהים מכל הלב, ומערכות היחסים שלכם איתו תהפוך למתקה מתמיד.

תלונות מראש

שיר המעלות לדוד: הנה מה טוב ומה נעים שבת אחיהם גם יחד.

תהל' קל"ג 1

בננו הבכור דוד, ואשתו, מכרו את הקרוואן שהייתה ברשותם וקנו במקומו בית. בין מועד מסירת הקרוואן לקוונים לבין מועד הכנסתה לבית היה פער של חודש, ובבעל ואני הצענו להם לגור אצלו.

עלי לציין שככל השנים לא היה לי קל עם דוד. האופי שלנו מאוד דומה. שניינו בעלי רצון חזק, והיה לנו קשה להיות תחת אותה קורת גג. מאז חלפו ימים רבים, ואנחנו מסתדרים היטב. אנחנו אפילו עובדים יחד ללא כל קושי, אבל מגורים באותו בית הם כבר עניין אחר. כל הזמן חשבתי "ומה אם?"

בכל פעם שדיבר ואני היינו בלבד, רצח הפה שלי לדבר על דברים שליליים שלולאים לקרות: "מה אם הם יגמרו לי את המים החמים בבוקור? מה אם ישאירו בלגון שהייתה עלי לסדר אחירותם?" דוד ואשתו עוד לא עברו אלינו, ובכל זאת רצח הפה שלי להتلען מראש על אסון כזה או אחר.

השטון רצח שאنبא את העתיד. הוא רצח שאמתה ביקורת על מצל שעדיין לא נוצר.

אם השטן יכול לגרום לנו להיות שליליים, הוא גם יכול ליצור נסיבות שליליות. לעיתים קרובות אנחנו מזמינים את הצרות שלנו. אנחנו "קוראים בשם דברים שאין בהם נמצאה", מההיבט השלילי שלהם. עליהם להבין שהעקרונות שאנו מדברת עליהם אינם פועלים רק במובן החיווני. אם אנחנו זורעים זרעים שליליים - עקרונות אלה יכנסו לפועל גם במובן השלילי.

מעבד המזון שלי יעבד וירסק, ולא משנה מה אשימים בתוכו. אם אשימים קרת, גלידה וחלב, קיבל מילקשייק. אם אשימים מים וחול, קיבל בז'. המעבד עובד. לשם כך נועד. אני זו שמחילה מה לשים בתוכו, והתוכזאה הסופית תלואה בחומרים האלה. בדיקוק כך פועלים הלב, המוח והפה שלנו. מה שנכנס פנימה יוצא החוצה - לטוב ולרע.

דוד ושלוי אשתו התגוררו אצלנו במשך אותו חודש, והכל הסתדר על הצד הטוב ביותר. בשלב זה כבר ידעתי מספיק על עקרונות אלה, וכך מנעתי מעצמי להחפות ולהתלען מראש. אני מציעה גם לכם להיות מודעים לפיתוי הזה. בכל פעם שהתפתתי לומר מיללים שליליות, בחרתי

ו: תלונה לעומת הילל והודיה

לומר: "זוד ושלוי יגורו אצלנו וזה ילך מצוין. לא תהיה לנו כל בעיה. אני בטוחה שכולנו ישתחפו פעולה ונשנגן רגשות לצרכים של הזולת". בסופו של דבר זוד ואני התבזבזו כשראיינו שהסתדרנו טוב יחד, המשך שלושים יום, תחת אותה קורת גג. שנינו רוצים להיות צודקים תמיד, ולכן זוד אמר: "בואי נתחלק בפכו. את תהפי הצדקה 15 יום, ובשאר הימים אני אהיה הצדק".

זרעים שנייבו פרי בעתיד

ידעו אני לעמוד בעוני, יודע אני לעמוד בשפע...

פיל' ד' 12

שאלול לא התלונן גם כשהיה לו קשה. זמינים קשים הם מנת חלוקם של כל בני האדם, אבל כולנו נהגים להتلונן, בעיקר בהתחלה. אלהים בירך את העבודה שאנחנו עושים בארגון שלנו והשפעיע עליינו המן חסד. אנחנו מנהלים אסיפות וסמינרים בקהילות גדולות שונות. ובארגונים שונים ברחבי ארחה"ב, אך זה לא היה כך בהתחלה. ההתחלה שלנו הייתה קטנה. אבל את למדנו שאנחנו לא צריכים לבוז או להתלונן ליום קטנות (זכר' ד' 10).

אחד מבני המלון שכרכנו לצורך אחד הסמינרים היה מאוד מזונח ודוחה. את הזמנה עשינו מהבית, בסנט לואיס, ובית המלון היה במדינה אחרת. לא יכולנו לראותו מראשו, אבל בטלפון נאמר לנו שהמקום יפה ושהשירות טוב.

כשהגענו, נשבה בחוץ רוח חזקה, ואת פניו קיבלנו רעפים שעפו מן הגג אל מגרש החנייה.

הכיסאות באולם הכנסים היו במצב נורא. ספוג ביצבץ מהחרורים וסיכות הזדקרו מהריפורד הרועה. על כיסאות אחרים נשפק אוכל שהשאר כתמים רבים. המיזוג לא פעל כהכלכה, ובכל פעם שביקשנו לוויסת את הטמפרטורה (כי פעמים רבות היה לנו קר מדי או חם מדי), נכנס איש התחזקה לאולם במחלך האסיפה וטיפס על סולם. הוא היה צריך לעלות לגג דרך התקירה, משומם שהמתגים לא פועלו.

ידענו שלא נוכל לעשות דבר בעניין מסוים שהאסיפה הראשונה הייתה אמורה להתחליל בתוך חמיש שעות. כולם התחלנו להתלונן - מעשה מאוד "טבעי" במצב כזה.

אבל רוח הקודש החל מיד לפעול בתוכי. הוא הבahir לי שאם נבעור בשלום את הימים הראשונים בלי להתלונן, נוכל להניא יסודות חזקים שישמשו אותנו לעתיד. הוא הראה לי שבспособו של דבר נגיע למקומות היפים ביותר, ושללולים לא נוכל "להתתקדם" אם לא נזרע זרעים שנינטו בעתיד את הפרי הרצוי לנו.

גם התלונה זורעת זרים, וזרעים אלה יצמיחו מצבים קשים יותר מאשר שעלייהם התלוננו. אבל אם נזרע זרע תודה בתוך - ולא בזכות - המכב הלא נעים שאנו נמצאים בו בהווה, הם יניבו שפע של יבול בעתיד.

כינשתי את הוצאות שלנו (שمنה או שישה אנשים) ומספרתי להם מה הראה לי רוח הקודש. כולם הסכימו לא להתלונן על דבר בבית הכלון החווא. בכוונה חיפשנו דברים שאפשר לומר עליהם משהו טוב. התוצאה הייתה סמין מוצלח במיוחד, ואנו למדנו לך חשוב שתאת תוצאותינו נמשך לפחות גם בעתיד.

טעימה מראש מהדברים הטובים

וכך, בעומדו באורך רוח, השיג אברהם את אשר הובטה.

עבר' י' 15

פסק זה מתאר את יצחק קטיעמה מראש של הבטחה שעדיין לא התגשמה.

אלוהים לא הבטיח לאברהם רק את יצחק, אלא שהיה אב להמוני גויים. אנשים רבים היו על בשרם "הבטחה" מסווג זה. הם נהנים מראש (זוכים לטעימה קטנה) מהדברים הטובים של אלוהים הכנין להם. לאחר רעב ובצורת ממושכים אליו ניבא עליהם, הוורה לו אלהים לכלת לאחאב ולומר לו שהוא עומד להמתיר מטר (מליה י"ח). אליו מסר לאחאב את דבר אלוהים מתוך אמונה, בלי שהיתה לו כל הוכחה

ו : תלונה לעומת היל והודיה

לכן או כל סימן שהuid על גשם מתקרב. אחר כך עלה על ראש ההר והחל להתפלל. מדי פעם שלח את נערו לפיסגת ההר, כדי לבדוק את פניו השמיים. שפעמים עלה הנער וירד, ובפיו דיווח על שמיים מלאי. שימוש, ללא כל ענן באופק. אבל בפעם השביעית חזר ואמר: "הנה עב קטנה ככף איש". בחשווואה לגודל השמיים, תיאור זה אינו נשמע גדול במיוחד, אך היה זה מספיק בשביב אליו. הוא התעוזז, ועשה צעד נוסף באמונה. הוא שב אל אחאב ואמר לו: "אָסֹר וֶרֶד, זֶלֶא - יַעֲצְרוּכָה הַגָּשָׁם". למרות שהיא זה ענן מאד קטן, הוא סימן את בואו של גשם גדול (פס' 44). הייתה זאת הבטחה, טעונה קטינה, מהדברים הטובים שאלהוים עמד להביא.

פרק זרע

כי מי בז' ליום קטנות?

זכר' ד' 10

רבים מאייתנו, שמחכים באמונה להתגשמה של הבטחה כלשהי, יכולים לראות סימנים המעידים על התחלה קטינה: זרע קטן, ענן בגודל של כף יד.

ש macho על זרע זה. הוא מהו סימן לדבר גדול יותר. אל תקללו את הזרע שלכם על ידי תלונות. אל תזוזה על תזוזה. והוא זרע שהוא קטן לנו זרע, שהוא שמאפיין בנו תקווה, אולי שהוא קטן, אך שהוא קטן הוא טוב יותר מאשר כלום. אנחנו צריכים לומר: "זהו דבר קטן, אך טוב, אלהים, שאתה נותן לנו תקווה ונוטן לנו שהוא להישען עליו. תזוזה על התחלה הזאת".

קחו את הזרע הזה וזרעו אותו. כיצד? על ידי כך שתאמינו בו. רוח הקודש ראה לי באחד הימים כמה זרים רבים שלכתה מעלי. כשהאנחנו בזים למשחו, אנחנו לא מכבדים אותו, מתעלמים ממנו ומחשיכים אותו ללא כלום. אנחנו לא שומרים עליו. אם לא נשמר על מה אלהים נתן לנו, נאבד אותו. ואם נאבד את הזרע, לעולם לא נראה את היבול.

בעברים י"ג 5 נאמר: "שְׁמַחּו בְּחִלּקָכֶם".
בואו נניח כמו שאול. והוא נלמד לעמוד בעוני ובשפע, לשם חילקו
בכל מצב, במידעה שככל מה שקורה בחינו הוא חלק מתמונה גדולה
יותר.

בஹשכו של פסוק 5 נאמר: "לֹא אִרְפֵּךְ וְלֹא אִזְבֵּךְ".
זו הסיבה שבגללה אנחנו יכולים לשם חילקו - באמונה - בזכות
אותן התחלות קטנות. משומם שאנו חנו יודעים שאלהים הוא מכון
האמונה ומשלימה (עברית י"ב 2). מה שהוא מתחילה - הוא גם משלים
(פיל' א' 6). הוא יעשה זאת עבורנו - אם נחזק מעמד עד הקץ ונבטה
באלהים (עברית ג' 6).

פרק ז

עברו לצד השני

לא ארבה עוד לדבר איתכם, כי
שר העולם הזה הנה הוא
בא ובו אין לו מאומה.

יוח' י"ד 30

ニיגש והוא נענה ולא יפתח פיו. כשהיא
לטביח יובל וכרכח לפניו גוזזיה
נאלהה, ולא יפתח פיו.

ישע' נ"ג 7

בשעת סערה, מאוד קשה לנו לאמן את המחשבות שלנו, את הלשון ואת ההלך הרוח. כולנו חווינו סערות ברמה כזו או אחרת, האמונה של כולנו עמדה ל מבחון, ולכן כולנו צריכים לדעת איך לנוהג בשעת סערה! הדברים שנאמרים ביוון י"ד 30 ובישועתו ני"ג 7 תמיד עוררו את סקרנותי. לא ממש הבנתי את המסר שלהם, עד שרוח הקודש גילה לי שיש להם קשר לשון וגם לשעת סערה.

בשיעור היה נתון ללחצים, הוא החליט לא לפתוח את פיו. מודיע! אני מאמין שהצד האנושי שלו התפתחה לעשות בזיקוק את מה שאנו מעריכים בנסיבות קשות: לפkapק, להטיל ספק באלהים, להתלונן, לומר משהו שלילי וכו'. תחת לחץ קשה וממושך, אפילו מאין בוגר אמר דברים שאינו אמור לומר.

ישוע הוא בן האלהים, אלהים בכבודו ובעצמו לבש דמות אדם. ובכל זאת, מחבר האיגרת לעברים אומר בפרק ד' 15 שהוא "התנשה בכל כמוונו, מבלי חטא". אני מאמין שכאשר ישוע עבר ניסיונות וידע שהוא עלול להתפתחות ולומר דברים שלא יنبيו את הפרי הנכון, הוא החליט מראש להיות שקט מהרגיל.

זהו החלטה נבונה, וכל אחד מאיתנו צריך לנוהג כך בשעת לחץ. במקומות לדבר מתוך הרגשות הפגעים שלנו או מתוך תסכול וכעס, מוטב לשקט ולתת לטעת הרגשות להירגע.

הברכות באות

באוטו היום, לעת ערב, אמר [ישוע] להם [لتלמידיו]: "בואו נعبر לצד השניא".

פרק ד' 35

תמיד מרגש לשמע את ישוע אומר: "בואו נעשה משהו חדש". בعنيי, המילים "בואו נعبر לצד השני" נשאות מסר דומה למשפט כמו "אנו מתקדמים", או "הברכות בדרכם", "המשיכו קדימה", או כל ביתוי אחר שימושו "הגיע הזמן לשינוי".

אני בטוחה שהתלמידים התרגשו לקרה מה שציפה להם "בצד השני", אבל איש מהם לא ציפה לסערה שתפסה אותם בדרך!

האמונה נועדה לאמצע הדרך

והנה התחוללה רוח סערה גדולה, והගלים שטפו את הסירה עד שנתמלאה. אותה שעה היה ישוע יישן על כר בירכתו הסירה. עיירו אותו אמרו לו: "רבי, האם לא אכפת לך שאחננו טובעים?"

פרק ד' 37-38

קרוב לוודאי שהתרגשותם הראשונית של התלמידים חלפה כשהגינו לאמצע הדרך.

שאלתיהם קורא לנו להתחיל מחדש חדש, הוא בדרך כלל לא מיידע אותנו לגבי מה שיקרה בדרך. אנחנו עוזבים את הצור שעליינו אנחנו נשענים ומתחילה ליכת לקרה הברכות שמחכות לנו בצד השני, אבל בדרך כלל, באמצע הדרך אנחנו נקלעים לסערה. באמצע הדרך נמצא המבחן.

הסערה התחוללה במלוא עצה, וישוע ישן! נשמע מופר? האם נדמה לכם לפעמים שאתם עומדים לטבעו ושאלותיהם נרדם על משמרתו? האם התפלلتם ושוב התפללתם, אבל לא שמעתם מאלווהים דבר? האם קרה שהייתם במחיצתו וניסיתם להרגיש את נוכחותו, ובכל זאת לא הרגשתם דבר? חיפשתם תשובה, נאבקתם קשות ברוח ובגלים, אבל הסורה נותרה בשלה - ואתם לא ידעתם מה לעשות בעניין.

לפעמים אנחנו מתיחסים לשעות כאלה כל "שעת חוץ" או "תקופה חשוכה".

הסערה שהתלמידים נקלעו אליה לא הייתה זריזף אביבי קל או Mbps רוח קייצי. הייתה זו סערה אמיתי. הגלים לא ليיחכו בעדינות את דופן הסירה, אלא היכו בה בעוצמה רבה והיא התמלאה במים במחירות. אין ספק שמצב כזה היה מפחיד כל אחד.

שננדמה לנו שהסירה שאחננו נמצאים בה שוקעת, אנחנו צריכים להכנס פעללה את האמונה שלנו. אנחנו יכולים לדבר על אמונה,

לקראו ספרים שעוסקים בנושא, לשם עעל כל דרך, לשיר שירים מלאי אמונה, אך כשותחולת סערה עליינו להפעיל אותה. בתקופות כאלה נגלה מהי מידת האמונה שלנו.

אמונה, כמו שיר בגוף, מתחזקת ככל שמדובר להפעיל אותה, ולא כ舍םבדרים עליה. לכן, כל סערה מכירה אותנו לקרأت הסערה הבאה. יום יבוא ונוכל לגלוש על התגלים במימוננות רבה, והסערה לא תפריע לנו כלל. זאת מושט שנעבור די וחותר סערות, וכבר נדע מה קורה בסופו. בסופו של דבר הכל יהיה בסדר!

לפי דבר אלוהים, אנחנו יותר ממນצחים (روم' ח' 37). בעיני, משמעות הדברים היא שאנו יודעים שניצח עוד לפני שהמלחמה בכלל התחילת. כדי להשיג את המטרה שלנו אנחנו צריכים לעبور סערה שלא תמייד משעשעת... אך כמה טוב לדעת מראש שישוע כבר ניצח. אנחנו צריכים להפעיל את האמונה שלנו בשעות שבן לא ברור לנו מה יקרה בהמשך.

האמונה نوعה לאמצע הדרך. בראשית הדרך לא נדרשת אמונה אדירה. החתילה והטוף הם החלק המרגש בדרכך, אך האמצע... אבל אין ברירה, כולנו צריכים לחצות את הדרכך כדי להגיע לצד השני.

ישוע רצה שתלמידיו יאמינו בו. כאשר אמר: "ובאו נעboro לצד השני", הוא ציפה שיאמינו שכך אכן יקרה, שהם יגיעו לצד השני. ובכל זאת הם פחדו.

ישוע הרגיע את הסערה וגער בתלמידים

הוא [ישוע] התעוור, גער ברוח ואמר אל הים: "זומ! קירגע!" אז פסקה הרוח ונשתוררה דממה עמוקה. אמר להם: "מדוע אתם פוחדים כל כך? איך זה שאון לכם אמונה?"

פרק' ד' 39-40

ישוע הרגיע את הסערה, אבל גער בתלמידיו על חוסר אמונתם.
מדוע עשה זאת?

חשיבות שאמונתנו תגדל כדי שנוכל לבתו באלהים. אילו איפשר לנו ישוע להמשיך ולפছד, אילו הרגע כל טורה בחינו בלי להוכיח ולתקון, לעולם לא היינו לומדים כיצד להתקדם ולעbor לצד השני. אכן, אחד הדברים שעשינו לשנות הוא התגובה שלנו לנסיבות החיים. אין כל ספק שאנחנו צריכים לשלוט בעצמנו ולאלף את הלשון שלנו. אבל כאמור, לא נוכל לאלף את הלשון בלי עוזרת אלהים, והוא לא יעשה הכל במקומנו.

فحזיקו מעמד, העזרה בדרך

נחזקה נא בתקווה שאנו מצהירים עליה ואל נימוט, שכן נאמן המבטיח.

בראשית י' 23

אין זו חוכמה לנוקות גישה חיובית ולומר דברים מלאי אמונה כשל הנסיבות בחינו חן חיוביות.

הגיע הזמן לעbor לצד השני, לעלות שלב נוסף.

הגיע הזמן שנחזיק בתקווה שאנו מצהירים עליה (בראשית י' 23), שנחזיק מעמד בסערה, מתוך ידעה שאלוהים רואה הכל, כולל אותנו ואת הסערה. הוא נאמן, ואנחנו יכולים לאחיזה בידו ולדעת שלא יתנו לנו לטבע.

מעין של מים מתוקים ומים מריר

מאותו הפה יוצאה ברכה וגם קללה. אכן, לא צריך שייה הדבר חזה.

היביע המעין מים מתוקים ומים מריר ממוץ אחד?

יעקב ג' 10-11

אנחנו צריכים להימנע ממקרים דוגמניים - מהנטיה לומר דבר אחד בזמןנים טובים ודבר אחר בזמןנים קשים. אל לנו להיות מעין שנובעים מהם מים מתוקים בזמןנים מתוקים וטובים, ומים מריר בזמןנים קשים. ישוע היה נתון ללחץ ולפיתויים גם אנחנו מתמודדים איתם, אך

הוא לא השתנה אף פעם (ראה עברי יי'ג 8). הוא שלט בפיו ובלשונו גם במהלך הטירות שהתחוללו בחיו, ולכן גם אנחנו חייבים לנוהג כך. המטרה שלנו צריכה להיות שליטה בלשון. זהו סימן לבגרות. וזה אחת הדרכים שבהן נוכל לתת כבוד לאלהיהם.

رسנו את הלשון

מי שסביר שהוא עובד אלהים ואני שם רسن לשונו כי אם מתעה את ליבו, לבדוקתו אינה אלא הבל.

יעקב א' 26

איזו הצהרה? אנחנו יכולים לעשות כל מיני מעשים טובים המעידים שאנו ליד אלוהים, אך אם לא נשים רשן לשוננו, כל מה שנעשה יהיה חסר ערך.

אני לא יודעת מה עושה לכם הפסוק מאיגרת יעקב, אבל לי הוא גורם לחשוב ברצינות רבה על כל עניין המיללים, הלשון והפה. הרשן משמש לסגירת פי הbhמה. בעזרתו מכוננים אותה ועוזרים בעדה.

אם לא נשים רשן לשוננו בעיצומן של טערות החיים, יתכן שלא נראה את הסוף ולא נזכה לשחרור. אבל אם קיבל את הדרכת רוח הקודש, הוא יהיה הרשן שלנו.

שיממו רשן לפיכם

הנה בפי הפסוקים שמים אנו רשן כדי שיישמעו לנו, וכך מנהגים אנו את כל גופם. והנה גם האוניות, אף שגדלותן הן ונHEADות ברוח עצה, הגה קטן ינהג אותן אל המקום שירצה הבהיר. כן גם הלשון אומר קטן היא, ודברת גודלות.

יעקב ג' 5-3

פסוקים אלה מלמדים שהלשון מנהיגה את חיינו. אפשר לומר שהmilim שלנו משרתו את הגבולות שבתוכם מתנהלים חיים.

הלשון היא איבר קטן, אבל בכוחה לעשותות גדולות. כמה טוב היה אילו כל הדברים בחינו נפלאים, אבל אין זה כך. מערכות יחסית שלמות נחרשות בഗל הלשון. הלשון יכולה לגרום לגירושין ולעיטים קרובות זה אבן קורה. אנשים נפגעים רגשית בಗל לשונו של הזולת, ורבים אינם מתגברים על הפגיעה. יש זקנים שמתהלים עם פצע עמוק בוגל דברים שנאמרו להם בילדותם. כן, הלשון היא איבר קטן, אך היא מלאת עצמה!

הרسن ששמים בפיו של הסוס גם הוא מאד קטן, אך הוא זה שמדיריך אותו لأن לכת ומתי לפנות.

גם אנחנו צריכים לשים רSEN לפניו, אלא שאי אפשר לכפות עליו רSEN זה. אנחנו צריכים לבחור בו. רוח הקודש ישתמש כרSEN אם נבחר לצית להדרכתו. ואז, בכל פעם שנתחיל לומר מילים לא נאותות, נרגיש שהוא מושך אותנו לכיוון אחר. הרוח תמיד פועל בחינו ומנסה להרחיק אותנו מצרות. עליינו להעריך את מה שהוא עוזה עבורנו.

רוח הקודש כרSEN ומtgt

אל תהו כסום, כفرد אין הבין, במתג ורSEN עדין לבлом בל קרוב אלין.
תהל' ל"ב 9

אם הסוס לא יציית למשיכת הרSEN ששולט במתג שבפניו, הוא יסב לעצמו כאב רב. כך זה גם במערכות היחסים שלנו עם רוח הקודש. הרוח הוא הרSEN והמתג שבפניו. הוא אמר לחזיק במושכות חינו. אם נפעל על פי הנחיותינו, נגיע למקום הנכוון ונתרחק ממקומות לא נכוןים. אבל אם לא נישמע להנחיותינו, נסב לעצמנו כאב רב.

לפה יש דעה משלו

אנו מומוכטים תחבולות וכל דבר רם שמתנשא נגד דעת אלוהים, ומכנעים כל מחשבה לשם צוות למשיח.

בתקופת ניסיון ו מבחון נראה שלפה שלנו יש דעה משלו. לעיתים אנו מרגישה שלפה שלי יש מנוע, שימושו מפעיל אותו לפני שאני קולטת מה קורה סביבי.

חשיבותו של נזק אהראים על המחשבות שלנו, משום שהAMILIM שיצאו מפיינו נוצרות במחשבות. השטן מפתח אותנו לחשב מחשבות מיושנות כמו "איני יכול להמשיך כך עוד", ושנניה אחר כך הפה שלנו מתחילה לתת ביטוי מילולי לאוותן מחשבות.

מאחר שהבעיה מתחילה במחשבות, גם הפתרון צריך להתחיל שם. עליינו להכני כל מחשבה לשם צוות למשית. אנחנו צריכים "למוטט" תחבולות (מחשבות רעות) (קור"ב י' 5).

הקרוב האמתי מתחולל במחשבות שלנו.¹ لكن צרכות המחשבות שלנו לשינוי ולהתחדש. רק כך נוכל ליהנות מתוכניתו הטובה, הרצiosa והמושלמת של אלוהים (רומי י"ב-2-1).

רק אם נשלוט בדעת - במחשבות שלנו - נוכל לשולט גם בפה. בעניין זה יש לציין שאנשים שעוסקים בכישוף שוואפים לשלוט במחשבותיהם של אחרים. אחת המטרות שלהם היא להעביר מחשבות שליליות לראשם של אנשים שככל אינם חושדים בכך.

השטן רוצה לשלוט במחשבות שלנו. גם רוח הקודש רוצה בכך, אלא שבניגוד לשטן, הוא לעולם לא יכה את עצמו علينا. הבחירה בידינו. הרוח מוביל אותנו בכיוון הנכון, ומראה לנו متى טעינו וחשבנו מחשבות רעות. במקרים כאלה אנחנו צריכים לנער מעלינו את המחשבות הרעות ולחשוב על דברים שנינבו פירות טובים, כפי שנאמר באיגרת לפיליפים

ד' 8:

סוף דבר אמי, כל אשר אמת, כל מה שנכתב, כל דבר ישר, טהור, מלא נעם, כל אשר שמעון טוב, כל מעשה נعلا, וכל דבר הראוי לשבה - במקרה יגהה לבכם.

בתהילים י"ט 15 מתפלל המשורר:

יְהוָה לֹצֵן אֶמְרֵי פִי וַהֲגֵי לִבִּי לְפָנֶיךָ ה' צְרוֹן וְגֹאָל.

שםו לב שמחבר המזמור מדגיש את הפה ואת ההיגיון (הදעת), המחשבות. זאת משום שהשניים פועלים יחד.

יש אנשים שמנסים לשלוט בפה שלהם אך אינם עושים דבר בנוגע למחבות. למה הדבר דומה? איש שמנסה לעקור עשבים שוטים מלמעלה, אבל לא מן השורש. אבל עשבים כאלה הרי יצמחו מחדש.

שיעור לב למיללים שיוצאות מפיים

אשר תמיini דרך, הולכים בתורתה.

תהל' ק"ט 1

אנחנו צריכים לשים לב למיללים שיוצאות מפיינו ולהקפיד שיתאימו לרצונו של אלוהים. כשהם נמצאים בעיצומו של ניסיון, נסו להתעלות על הנסיבות ועל מה שתרחש בחיכם, וראות את פניהם הדברים בעיניהם מלאות אמונה.

ನכוֹן, התרכקתם מן החוף ואתם נמצאים לב ים סוער, אך בסופו של דבר הגיעו לצד השני, שם מחרחות لكم ברכות בשפע. لكن אל תקפצו למים הסוערים!

אנשים רבים נסוגים מאמונהם בעיצומם של ניסיונות, בעיקר משום שלא למדו להשתמש כהלכה בפה שלהם.

הניסיון לכשעצמו הוא מייאש וקשה, ואין טעם שנזרה מלח על הצעים על ידי נימה שלילית ודיבורים רעים.

בדברים כי"ז מסופר בני ישראל נצטו להביא את המעשר שלהם לאלהים ולומר לו: "לא אכלתי באוני ממן". המילה "אונני" מונאת כאן במובן של אָבֶל. בני ישראל נצטו להביא אלהים את המעשר גם בצלרים, גם כקשה להם. לעיתים, כשקשה לנו כספית, אנחנו מתחלים לאכול מהמעשר שלנו במקום לתת אותו לאלהים. זאת ממש שזומנים קשים קשה לנו לציתת.

בתקופות אלה השטן לוחש לנו באוזן: "כל העסוק הזה עם המעשר אינו פועל. מוטב שתתשמרו לעצמכם את מה שיש לכם במקום למתת". בשלב זה הפה נכנס להילוך ראשון ואומר: "ನכוֹן, זה באמת לא פועל. מוטב שנשתמש בכף הזה כדי לשלם חשבונות, ממש שאר אחד לא יעשה זאת זה בשביבנו".

זכרו, השטן אינו רוצה שנעבור לצד השני. הוא אינו רוצה שנתקודם כלל. הוא רוצה שנסתובב ונחזר למקום שמןנו באננו. במרקוס ד' סיפר ישוע את משל הזורע. הוא המשיל סוגה אדומה שונות ללבבות השומעים את דבר אלוהים. כשדיבר על הזורע שנזרע באדמות טrhsים (פס' 17), אמר: "אין להם (לאותם אנשיים) שורש בקרבים, ורק לשעה יחויזקו מעמד. לאחר מכן, בבואה צרה או רדיפה בגל הדבר, יכשלו מיד".

אנשים עלולים לסתות מאמוןתם בשעת ניסיון ו מבחון. לאור מה שאמר ישוע ביווחנן ט"ז 33 אנחנו צריכים להתעדד בזמנים כאלה, שכן הוא ניצח את העולם: "אמרתי לכם את הדברים האלה כדי שבי יהיה לכם שלום. בעולם - צרה לכם, אך התעוודזו, אני ניצחתי את העולם". אלה הם הדברים שאנו צריכים לומר ולזכור.

הת ח |ינה העצמות האלה?

היתה עלי יד ה'. ויצוاني ברוח ה', ויניחני בתוך הבקעה, והוא מלא עצמות. והעבירני עליהם סביב סביר, והנה רבות מאוד על פני הבקעה והנה יבשות מאוד.

ויאמר אליו: "בן אדם, הת ח |ינה העצמות האלה?"
ואומרו: "אדוני אלוהים, אתה ידעת".

ויאמר אליו: "הינבא על העצמות האלה ואמרות אליהם, 'העצמות היבשות, שמעו דבר ה'".

יחז' ל"ז 4-1

אולי נדמה לכם שהיכים הם אוסף של עצמות מתות ויבשות. אולי הנسبות בחיכים מתות ו מבאישות, אולי אתם מרגשים שנטקעתם בדרך לא מוצא. במקרה כזה פרשו לי להראות לכם את המוצא של אלוהים.

בחמץ הפרק פעל יחזקאל בהתאם להנחיותיו של אלוהים, וכך זכה לראות את אלוהים מפיה חיים במה שעד אז היה עצמות מתות ויבשות.

דבר דומה יכול לקרות גם לנו, אבל לפני כן علينا לשמש כדובי של אלוהים ולנברא בהתאם לדברו. אל לנו להמשיך ולומר דברי סרך ולהרשות לפה שננו לחת את תפקיד המנהיג, גם לא כשאנחנו תחת לחץ.

אלעזר, צא החוצה!

מעשה בחולה אחד, אלעד מבית עניה, מן הכהר שגורו בו מרים ומרתא אחותה. מרים היא אשר משחאת האדון בשמן בושם ונוגבה את רגלו בשערותיה. אחיה אלעזר הוא שחלה. שלחו האחים להגיד לישוע: "אדוננו, ראה נא, זה שאחוב עליך חולה".

יוח' י"א 3-1

פרק זה מספר על מחלתו ומותו של אלעזר. ישוע נכנס לתמונה ארבעה ימים לאחר מותו. כשהמרתא פגש את ישוע, היא אמרה לו: "...אדוני לו הייתה פה, לא היה אחיך מת" (פס' 21). מאוחר יותר צורה מרים אחותה על אותם דברים בדיקות: "...אדוני, לו הייתה פה, לא היה אחיך מת" (פס' 32).

כולנו מרגשים כך לפעם. אנחנו חושבים שאילו נכנס ישוע לתמונה בשלב מוקדם יותר, הדברים לא היו מתגלגים לנוקזה שהגיעו אליה. אני בטוחה שהتلמידים הרגישיו שמצבם היה טוב יותר אילולא נרדם ישוע בסירה.

ביוון י"א 23-25 מסופר כיצד הגיע ישוע למילימ חסרות האמונה והתקווה האלה:

אמר לה ישוע: "אתה יקום!" השיבה לו מרתא: "אני יודעת שהוא יקום בתחייה, ביום האחרון". אמר לה ישוע: "אני התחיה והחיים. המאמין בי יהיה גם אם ימות..."

אתם מכירים את סוף הספר. ישוע קרא לאלעזר, שמת ארבעה ימים לפני כן, וציווה עליו לצאת מן הקבר. ואלעזר אכן קם, בראיא שלחוטין. אם ישוע יכול להקים אדם מת לחיים, כמובן שהוא יכול לשקם נסיבות מותות.

מחזון העצמות היבשות ביחסאל ומסיפורו של אלעזר אנחנו לומדים
שלא משנה כמה רע נראה הדברים, אלהים ימציא את הפתרון. אבל
זכרו, יש חוקים רוחניים שאנו חווים לכבד אם אנחנו רוצים לראות
את אלהים מחולל ניסים.

אחד החוקים הרוחניים האלה מתואר בסיפור האשא זבת הדם.

המשיכו לומר לעצמכם

ואהשה זבת דם זה 12 שנה - שסבלה רבות בידי רופאים רבים והוציאה את
כל רכושה, ולא הוטב לה אלא שעוד הורע לה - פשומעה על אזהות ישוע,
באה מאחור ההמון ונגעה ב傍גוז...

מורק' ה' 26-27

הואהזה הזבת סבלה מבעה גופנית במשך 12 שנה. למרות כל
ניסיונותיה, לא מצאה מישחו שיעזר לה.
אין ספק שהיא התחלכה מלאת מחשבות נואשות. כשהחשיבה לגשת
אל ישוע, ודאי הירחה לעצמה: "מה הטעם?" אך בכל זאת נדחפה
בתוך ההמון, שהייתה כל כך צפוף עד כי קשה היה לעמוד שם. האשא נגעה
בכף בגדו של ישוע, ובו ברגע זרמה גבורתו אל גופה והיא נרפא (ראה
פס' 34-29).

יש שורה אחת שחווב לי להציג: "...כי אמרה, אם אגע אפייל
בבגדיו - אטרפא" (ה' 28).

...כי אמרה! ...כי אמרה! אתם מビינים? היא המשיכה ואמרה.
לא משנה איך הרגישה או עד כמה ניסו אחרים לרפota את ידה; על
אף שסבלה מהמחלה 12 שנה, ועל אף שהמון רב עמד במקום ונרא
היה שלא יוכל לעבור דרכו, האשא זכתה לנס שלה. ישוע אמר לה
שאמונתה היא שהושיע אותה (פס' 34). והאמונה שלה יצאה מפה.
כדי שהאמונה שלנו תיכנס לפעה, אנחנו צריכים להפעיל אותה.
את הדריכים לעשות זאת היא בעזרת המילים שיזכוות מפיינו.
המשיכו לדבר - אל תתייאשו!

אסיריו תקווה

שובו לביצרון, אסירי התקווה, גם היום מגיד משנה אשיב לך.

זכר' ט' 12

סקרנו שלושה מצבים: עצמות יבשות שקמו לתחייה, מת שהזר לחיים ומחלתו נוראית שנרפאה כליל. כל שלוש ה"סערות" האלה הןבלתי אפשריות לאדם, אבל אצל אלוהים הכל אפשרי (מתיב' ייט 26).

לאחרונה מצאנו אני ומשפחתי את עצמנו בעיצומה של סערה. רוח הקודש הדרייך אותנו או אל פסוק בזכריה, שלא נתקלתי בו לפני כן. איך שהוא נדמה היה לי שפסוק זה הוסתר מעניין וחיכת לי כאוצר עד שזינקתי לו באמת.

בתוך "אסיריו תקווה" אנחנו חייבים להתמלא תקווה, אנחנו צרכיכים להשוב מחשבות של תקווה ולדבר מילים של תקווה. התקווה היא היסוד שעליו נשענת אמונהינו.

יש אנשים שمبرאים להתמלא באמונה לאחר שאיבדו כל תקווה.
אבל זה לא עובד כך.

אל תפיסקו לקוות, גם אם העצמות יבשות, גם אם המצב נראה מטה לחלוין וגם אם הבעיה נמשכת זמן רב מדי.
אלוהים נשאר אותו אלוהים, והפסוקים האלה אומרים שאם נשמר על גישה חיובית ונهاיה "אסיריו תקווה", הוא יחויר לנו כפלים ממה שאיבדנו.

תפילה לשיליטה בפה

שיטה ה' שומרה לפ', נצורה על דל שפטן.

תהל' קמ"א 3

אני מתפלلت ברוח הפסוקים הללו לעיתים קרובות, משום שאני יודעת שאני זקוקה לעזרה בכל מה שקשרו למוציא פי, לפחות מדי יום ביוםו.

אני רוצה שרוח הקודש יסביר את תשומת ליבי כשאני מדברת יותר מדי או כשאני אומרת דברים שאינני אמורה לומר, כשאני מדברת בצורה שלילית, כשהאני מתלוננת, כשהאני נשמעת קשה מדי או נתפסת לדיבורי הבל.

כל מה שמעלייב את אלוהים בצורת הדיבור שלנו צריך להיעלם. עלינו לשמור על מוצא פינוו, להפעל את הנצרה כדי שלא נירה צוררות שיזרעו הרס וחורבן. זו הסיבה שאנו צריכים להתפלל: "שיטה" שומרה לפני, נצרה על כל שפטתי".
עוד פסוק חשוב בנושא זה הוא מתחילה יי"ז 3: "...זמומי ביל עבורה פיי".

כמו שכבר אמרתי קודם, אנחנו צריכים לבחור לעשות את הדבון הנכון. כל מה שנעשה בחינו כמאmins צריך להיעשות מתוך בחירה וכוכונה.

משמעות וקניות הרגלים הם עניין של בחירה. אין זה קל, אך הדבר מתחילה בחילטה חשובה שעלה כל אחד מאיתנו לעשות. כשאנחנו עוברים לצד השני ולפתע מוצאים את עצמנו בעיצומה של טורה, אנחנו צריכים לבחור לשמור על הפה שלנו מפני תלונות.

זו הסיבה שאנו צריכים להפוך את הפסוקים האלה לתפילה.
פסוק נוסף שאותו אני מתפללת באופן קבוע הוא תהילים יי"ט 15:
"יהיו לרצון אמריך פי והגנון ליבי לפניך, כי צורי וגואלי".

הפכו את דבר אלוהים לתפילה. שום דבר אינו מושך את תשומת ליבו של אלוהים מהר יותר. דברו נושא את כוחה של רוח הקודש. תנו לפסוקים אלה להיות זעקה ליבכם. היו לנו ברצון שלכם לנצל בתחום הזה, וכשתקראו לאלהים לעזרה, תשימו לב שהל בכם شيء. זה מה שעשה עבורי אלוהים, והוא אינו נושא פנים לאיש (מה"ש י' 34). כל אלה שהולכים אחריו ופועלים על פי הנחיותיו - זוכים לאוֹתוֹ תוצאות.

הנה דוגמה לתפילה שתעזר לכם לשלוט בפה שלכם:

אלוהים, אני מתפלל שתעזר לי לפתח וגישה לוחח הקודש בכל מה שקשרו להרגלי הדיבור שלי. איני רוצה להיות עיקש כמו סוס או פרד ללא רון. אני רוצה לפעול לפי הנקודות שלך, ולהיות וגישה לכל נגעה קלה שלך.

בעיצומן של סערות החיים, כשהאני עובר לצד השני, אני מבקש את עזרתך. אני תמיד וקוק לעזרתך, אך בעיקר בשעות קשות ונוכחות פיתוי. נצור את שפטי, ותן לכל אמרי פי להיות וצויים לפניך, ה' צורי וגואלי. בשם ישוע, אמן.

פרק ח

האם אלוהים הושיע את הפה שלכם?

וביראה וברחתת פועלו
למימוש תשועתכם.

פיל' ב', 12

אלוהים דבר אלי פעם ואמיר: "הגיע הזמן שגמ הפה שלך יושע". נשמע מוזר, אבל כך באמת היה. אנחנו יכולים להיוועש ובכל זאת לא להישמע כמו אנשים שנושעו. אדם בוגר יכול להיות בן אלוהים, אבל לבקש אחד שאינו כזה.

גם אני הייתי כזאת.

לא מספיק להאמין באלהים ולהיוולד מחדש, גם הפה שלנו צריך לחתך חלק בתהליך ששאלול דבר עליו, כשהפוצר בנו "לפעול" למימוש ישועתנו.

מה משמעות המילים "לפעול למימוש תשועתכם"? באפסים ב' 8-9 שאלול מצהיר שאת היושעה לא ניתן להרוויה. היא ניתנה לנו בחסד אלהים, דרך אמונה. היא אינה ניתנת לנו בזכות מעשינו הטובים, וזאת כדי שאיש לא יתגאה בכך שהרויה את ישועתו. אבל בלי הסבר כלשהו, שני קטעים אלה - מהאיגרת לפיליפים ומהאיגרת לאפסים - נשמעים כאילו הם סותרים זה את זה. תהליך הלידה מחדש - התהליך שבו בן אלהים בא לשכון בתוכנו, מעניק לנו את רוח קודשו ובורא בקרבו לב חדש - יכול להיעשות רק באמצעות חסדו של אלהים, רחמיו, אהבתו וטובו. הוא עושה את כל העבודה, ואני מקבלים את המתנה חיננס, באמונה. הפעולה שעלינו לפעול כדי למש את היושעה שניתנה לנו במתנה היא חלק מהתהליך שלנו אליו. בזמן הלידה מחדש אלהים מפקיע בידינו זרע, ואני צרכים לשתח פעליה עם רוח הקודש ולהבטיח שהזרע הזה ינ보וט ויהפוך לשיח שישתלט על כל חיינו.

טפחן את הזרע

והנה ההבטחות נאמרו לאברהם, ולזרען. לא נאמר "לזרעך", כמו על רבים, אלא "לזרעך", כמו על יחיד, והוא המשיח.

גלו' ג' 16

הכתובים מדברים לפעמים על ישוע בעל "זרע". הדימוי הזה דוקא מוצא חן בעיני, משומ שם יש בקי זרע - אזכה ליבול.

ח: האם אלוהים הושיע את הפה שלכם?

ישוע הוא הזורע של כל דבר טוב שאלוהים רוצה להעניק לנו. אלוהים יורע את הזורע הזה, אך עליינו לטפחו, להש��תו ולטפל בו. האדמה שהזרע נזרע בה צריכה להיות מעובדת ונקייה מעשבים שוטטים.

לב שלנו הוא האדמה. אי אפשר לנכש את העשבים השוטטים ולשנות את האדמה בתה אחת. המלאכה מרובה, ורק רוח הקודש יודע לבדוק מתי וכיצד יש לעשות אותה. כשהוא פועל בנו בנושאים מסוימים, אנחנו צריכים להזכיר לו את הרצונות שלנו. עליינו להזכיר את הבשר שלנו כדי לקבל את הדרכת הרוח.

אם כל אחד מאייתנו ישב לנקודת ההתחלה שלו עם אלוהים וירשות את כל השינויים שחלו בו מאז, הוא יגלה לתדמיתו כמה השנה. אני זכרת שאלותים לימד אותי שאין לא יכולה לעשות הכל בעצמי. אחר כך הוא עבד על המניעים שלי, ולימד אותי שהיא שמי עשו איננו חשוב כמו הסיבה שמאחורי המעשה. הוא פעל بي בכל מה שקשרו להלן הרוח שלי, וגם בעניין הרגלי הצפיה שלי בטלויזיה ובסרטים. הוא דבר איתי על סגנון הלבוש שלי, על המחשבות שלי ו{return}ם על השימוש אני עשו בפה שלי. אבל אני חייבת להיות כנה ולומר שהוא פעל בי בכל מה שקשרו לפה שלי יותר מאשר בכל עניין אחר.

השון רוצה לקחת לעצמו את כל מה שאלוהים בוחר לשימוש בו. הוואיל ונקרأتي למד את דבר אלוהים, השטן מבקש לכבות את הפה שלי - שהוא בעצם רכושו של אלוהים.

כמוון שבמהלך השנים למדתי דברים רבים על הפה שלי, אך בשלב מסוים אלוהים אמר לי: "הגע הזמן שגמ הפה שלך יוושע". ידעתו שהוא אינו מתכוון למד אותי משחו על חшибותן של מילים, אלא לתת לי התגלות על הפה - התגלות שתשנה את חי.

שפט מישרים

שמעו כי נגידים בדבר ומפתח שפט מישרים. כי אמת יהגה חיכי ותועבת שפט רישע. בצדך כל אמרוי פי, אין בהם נפתל ועייקש.

משל ח' 8-6

כשאני קוראת פסוקים כאלה, אני יודעת שעוד ארוכה הדרך לפני התפללתי שאלהים ימשח אותי בשעה שאני מלמדת ומשרתת את ילדי, ובתשובה הוא הזכיר לי שלושה אנשים מהכתובים, שנקראו לשרת אותו אבל היה להם בעיה עם הפה שלהם - ירמיהו, משה ויעשו. אלהים הראה לי שהיה עליו לעשות משהו בכל הנוגע למלילים שייצאו מפייהם של אותם אנשים לפני שהיה יכול להשתמש בהם.

לא ידעתني דבר

והיה דבר ה' אלֵיכָם (אל ירמיהו) לאמו: "בטרם יצאוך בטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם הקדשטייך, נביא לגויים נתתייך".

ואומר: "אהה, אדוני ה', הנה לא ידעתני דבר כי נער אנוכי".

ויאמר ה' אלֵיכָם: "אל תאמר 'נער אנוכי', כי על כל אשר אשלחך תALK ואת כל אשר אצורך תדבר. אל תירא מפניהם כי איתך אני להצלך, נאום ה'". וישלח ה' את ידו ויגע על פי, ויאמר ה' אלֵיכָם: "הנה גותתיך דברי בפרק. ראה, הפקדתיך היום הזה על הגויים ועל הממלכות, לנחש ולנתוץ ולהאבذ ולהרוו, לבנות ולנטוע".

ירמ' א' 50-4

אלוהים כינה את ירמיהו "نبיא לגויים", וירמיהו החל לומר מיד דברים שאלהים לא שם בפיו. אלוהים היה צריך לחזק את פיו של ירמיהו לפני שהיה יכול להשתמש בו.
כך זה גם איתנו.

ראשית, אנחנו חייבים להבין שכשהלוהים קורא לנו לעשות דבר מה, אסור לנו לומר שאיננו יכולים לעשותו. אם אלוהים אומר שאנו יכולים, אנחנו אכן יכולים! לעיתים קרובות אנחנו מדברים מתוך חוסר ביטחון, חוזרים כמו תוכי על מה שאחרים אמרו علينا ועל מה שהשטן אמר לנו.

אבל אנחנו צריכים לומר על עצמנו את מה שאלהים אומר علينا!
ישוע אמר: "...כי איןני עושה דבר מתוך עצמי, אלא על פי מה

ח: האם אלוהים הושיע את הפה שלכם?

שלימדי אבי - את זאת אני מדבר... נכון, את אשר אני מדבר, כפי שאמר לי האב - כך אני מדבר" (יוח' ח' 28, י"ב 50). אלוהים קורא לנו להתקדם. הוא אינו רוצה שנאמר את המילים שלנו. הוא רוצה שנדבר מהרוח, לא מהנפש. אלוהים מכין את ידיו כך שיוכל להשתמש בהם באחרית הימים. אלוהים אינו משתמש במשיחו לפני שהוא מכין אותו למלאכה. ואם כך, אלוהים חייב לפעול בנו ונחננו חייבים להיכנע לו. אלוהים רוצה לכוון אותנו. במשך שנים הוא פועל בחינו נאוף כלל, וכשיו הגיע הזמן למקצה שיפורים סופי ומדויק. ודאי שפעתם בעבר דרישות שונות בנושא השימוש שאנו עשים בפה ובלשון שלנו, כך שהדברים שאנו אומרים אין התגלות חדש בעורכם. אבל תacen שכמו רבים אחרים הרשיטם לעצמכם לפrox גבול כזה או אחר. אלא שאינכם יכולים להרשות לעצמכם לעשות זאת עוד.

שלב חדש, שטן חדש

לכן כה אמר ה' אלוהי צבאות: "יען דברכם את הדבר הזה, הנני נתן דבר בפיך לאש והעם הזה עצים - ואכלתם".

ירמ' ה' 14

אלוהים קורא לנו לעלות לשלב הבא. בכל שלב גובה יותר של גבורת אלוהים וברכותיו נטנשה גם במאבקים חדשים. בעבר דבר ירמיהו כמו שאנו מדברים עכשו, אך אלוהים קרא לו לעלות שלב נוסף. ברמה הגבוהה יותר, סגנון הדיבור הישן של ירמיהו היה מכניס אותו לצרות. מילים לא נכונות עלולות לפתח בפני האויב דלת שאנו דוקא רוצים להשaireה סגורה. משך שנים ציווה עלי אלוהים שלא אפתח דלתות כאלה. אז אמר לי יום אחד: "תשכח מהדלות; השטן מחפש סדק קטן שדרכו יוכל להיכנס אל חיקך". כל הדברים שירמיהו עשה בעבר לא היו חזקים דיים נגד מלכת

החושך. אני מאמין שדבר זה נכון גם לגבינו. אלוהים יctrיך לעבוד על הדברים שהתעלם מהם בעבר. לא יוכל לעבוד ברוח כל עוד אנחנו מנהלים את חיינו בבשר, ולנהוג אחרת רק כאשר אנחנו צרייכים להשתמש במתנותיו שלנו. חיים כאלה לא יהיו מלאים בכוח ובMESSIAH של אלוהים.

מאוחר יותר בסיפור על ירמיהו אמר לו אלוהים שהוא יփוך את דברו לאש בפיו של הנביא, ואת האנשים לעצים.

אני מאמין שדבר דומה יקרה בעבודה שאני עשו למען אלוהים. שאני מכירזה את דבר אלוהים, אני רוצה שתהיה לו השפעה דרמטית על שומיעו, השפעה שתשנה אותם כליל.

גם אתם צרייכים לקות לכך.

אין לנו זמן לזעיר פה ולזעיר שם (ראה ישע' כ"ח 13,10).

הגיע הזמן להמשיך בעבודת אלוהים.

kräati כמה ספרים שהסבירו שהMESSIAH של אלוהים הייתה במקרים מסוימים כל כך חזקה, שמאות אנשים נפלו על הרცפה וזעקו לשחרורו ולישועה.

אני מאמין שהתגלות שמקורה באלווהים שמה אש בפי הדוברים והופכת את האנשים לעצים שהוו אוחזות בהם.

אבל זה לא יקרה לנו כל עוד נמשיך לגבות מילימ. יתכן שאף פעם לא נגיע לשפטות בתחום זה, אך הגיע הזמן להתייחס לכך במלוא הרצינות. כאמור, התפלلت לMESSIAH חזקה יותר, ואלווהים התכוון להיענות בבקשתי. אבל לפני כן אמר: "הגיע הזמן שגמ הפה שלך יושע".

בדרכ כלל, כשהאנחנו מבקשים משאו מאלווהים, יש דברים לצריכים לזרום מדרכינו לפני שאלווהים יטפל בנו.

אם קניתם ריחות חדש לחדר השינה, תctrיךו להוציא את היין כדי לפנות מקום חדש.

אל תבכו על מה שצריך לכלכת. שמחו על מה שmaguen!

ח: האם אלוהים הושיע את הפה שלכם?

משה - כבד פה וכבד לשון

ויאמר משה אל ה': "בְּיַד אֲדֹנִי, לֹא אִישׁ דְּבָרִים אָנוֹכִי, גַּם מִתְמֻול גַּם
מִשְׁלָשָׂם גַּם מֵאַז זֶבְּרָךְ אֶל עַבְדָךְ. כִּי כָּבֵד פָּה וּכָבֵד לְשׁוֹן אָנוֹכִי".

שמות ר' 10

כשהלאוהים קראו למשה לשמש כדובר שלו בפני פרעה ובני ישראל,
משה טען שדיבורו אינו שוטף מספיק ושלכך לא יוכל לעשות את מה
שלאוהים רצחה שיעשה. הוא טען שיש לו בעיה עם הפה.
אבל תגובתו של אלהים הייתה: "מי שם פה לאדם?... הלא אנו כי
ה!..."

לפעמים אנחנו חושבים שלאוהים אינו מכיר את כל חולשותינו - אבל
הוא מכיר את כולן.

כשהבנתי לראשונה שלאוהים קורא לי להזכיר וללמד את דברו,
הזכרתי לו שאני אשה. חשבתי ששכח עובדה זו. לי לא הייתה עם זה כל
בעיה, אך אני יודעת שיש כאלה שזה הפריע להם, ולכן התעוררו بي
ספקות.

ספקות אלה היו צרייכים לسور ממני לפני שיכולתי להמשיך.
בפסוק 12 אמר אלהים למשה: "וְעַתָּה, לְךָ, וְאַנוֹכִי אַהֲרֹן עִם פִּיךְ
וְהַוִּרְתִּיךְ אֲשֶׁר תֹּדַבֵּר".

בפעם הבאה שלאוהים יאמר לכם לדבר בשם ומוך ופחד יתחיל לבכזב
בליבכם, זכרו, אם הוא שלח אתכם, הוא ישמש בפיכם וידריך אתכם
מה לומר.

פיו הטמא של ישעיהו

בשנת מות המלך עוזיהו, ואראה את אדוני יושב על כסא רם ונשא
ושוליו מלאים את ההיכל. שרפים עומדים ממעל לו - שש כנפים, שש
כנפים לאחד. בשתיים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגלו ובשתיים יעופף.
וקרא זה אל זה ואמר: "קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, הֵ", צבאות. מלאו כל הארץ
כבדו".

יננו אמות הסיפים מוקול הקורא, והבית יملא עשן. ואומר: "או ל', כי דמיות! כי איש טמא שפטים אונci ובטור עם טמא שפטים אונci יושב, כי את המלך ה', צבאות ראו עיני".

יעופ אלי אחד מן הרפאים ובידו רצפה במלקחים, לך מעל המזבח. ויגע על פי ויאמר: "הנה נגע זה על שפטיך וסר עונן וחטאך תכופר". ואשמע את קול ה', אומרה: "את מי אשלח ומני יLER לנו?" ואומרה: "הנני, שלחני!" ויאמרו: "LER, ואמרת לעם הזה, 'שמעו שמו' ואל תבינם. וראו ואל תדעו'."

ישע' ו' 9-1

קריאתו של ישעיהו היא דוגמה מצוינת לכך שאלהים צריך לטהר את הפה שלנו לפני שיוכל להשתמש בו.

פסוקים אלה מלמדים שכשאננו ננסים לנוכחותו של אלהים, הוא פועל בנו. ישעיהו הבין שפיו טמא. אני מאמין שליבו שיווע לשינוי, ושלכו שלח לו אלהים עורה.

שרף עף אל ישעיהו עם רצפה (פרחים) במלקחים, נגע בפיו וטיהר אותו, אבל אין זאת אומרת שדבר דומה יקרה גם לנו. כולנו מעדים פטור מידי, באורח נס, אך לעיתים קרובות (ואני מאמין שברוב המקרים) אלהים צריך להعبرיר אותנו תהליך של טיהור. מה שאנחנו צריכים ללימוד מפסוקים אלה הוא העיקרון שמתוואר בהם.

בפסוק 7 נאמר שחתאו של ישעיהו נשלח, ולכן אנחנו יכולים להסיק שהוא חטא בפיו, ושאלהים צריך היה לטפל בו בהתאם.

בפסוק 8 מתוארת קריאתו של ישעיהו. אלהים שאל: "את מי אשלח?!" וישעיהו ענה: "הנני, שלחני!" בלבו הוא רצה לשרת את אלהים, ואלהים ידע זאת.

אלהים תמיד מחפש מישחו שליבו שלם, אבל לא בהכרח מישחו שמעשו מעדים על כך שהוא מושלם. אם הלב שלנו נכון לפני אלהים, הוא ישנה את ההתנגדות שלנו.

עיקרונו זה צריך לעודד את אלה שרצו חיים להיות כל' שרת בידי

ח: האם אלוהים הושיע את הפה שלכם?

אלוהים, אך נוטים לחשב שיש להם יותר מדי מומינים ופגמים. אלוהים משתמש בכלים שבורים! אנחנו יכולים לבוא אליו כמו שאנונו, והוא יהפוך אותנו ל כלים שמסוגלים לשרת אותו (ישע' ו' 8; טימ"ב י' 21). לאחר שפיו של ישעינו טוהר, אמר לו אלוהים: "לך ואמרת לעם זהה" (פס' 9). הקדשה, המשיחת והמיןוי לפעמים מתרחשים בתקופות שונות, לאו דווקא בו זמנית.

הקריה, המשיחת והמיןוי - היסודות

כǐ איש לא יכול להניח יסוד אחר זולתי היסוד שהונח, והוא ישוע המשיח.

קור"א ג' 11

אלוהים קרא לי לבצע מלאכה מסויימת ומשח אותי לכך. משיחת זו גברה בכל שרכשתי עוד ניסיון והתמסרתי לעובודה שרוח הקודש עשה בתוכי. אלוהים מינה אותי לתפקיד שאינו עושה היום במלכותו רק לאחר שהונחו היסודות הנכונים. אם אתם רוצים לבנות את מלכות אלוהים, אתם חייבים להקדיש זמן כדי להניח את היסודות הנכונים. אחד הצעדים הראשונים בכיוון זה הפה.

אלוהים, טהר את פינו

ותדעו את האמת, והאמת תשחרר אתכם.

יוח' ח' 32

ירמיהו, משה וישעינו הבינו שאלווהים צריך לשנות כמה דברים בדרך שבה הם משתמשים בפה שלהם, אם הם רוצים להגשים את מטרתו בחיותם.

עיקרונו זה תקף גם לנוינו. אלוהים יטהר את פינו, אך לפני כן علينا להבין שאנונו זוקקים לטיהור.

אני והפה הגדול שלו

ישוע אמר שהאמות תשחרר אותנו. אם כך, علينا לומר לו: "הפה
שלנו צריך להיטהר ולהיוושע!"

פרק ט

צום מילולי

הן לרב ומצה תצומו, ולהகות
באגוף רשי לא תצומו
כיום להשמע במרום קולכם?

ישע' נ"ח 4

פרק נ'ich בישעיהו מלמד מהו צום אמיתי. אני מציעה שתענצרו לרגע ותקראו אותו במלואו.

הלוּזָה תִּקְרֹא צֻום?

הכהה יהיה צום אבחורהו, יום ענות אדם نفسه? הלכוף כאגמון ראשו ושח
ואפר יציע? הלוּזָה תִּקְרֹא צֻום יומן רצון לה?

ישע' נ"ח 5

פסוק זה מתאר דין ודברים בין עם ישראל לאלהיו. העם צם, אבל הרגש של אלוהים מתעלם מכך. ואכן, אלוהים הבכיר שהם צמים מתוך מניעים שגויים, ושיש היבטים שונים בחיהיהם שזוקקים לטיפול. צום אמיתי נועד לשבור את שליטותו של הבשר בנו. הצום צריך להיות מוקדש לתפילה, שבמהלכה אנשי אלוהים מחפשים את פניו באונן רציני ביותר, במטרה לפזרך בחיהיהם או בחשי אחרים.

פרק זה אכן עוסק בصوم ממזון ומשקה, שכן יש דרכיים שונות לצום. בין שאתם פותחים בصوم מיזומתכם, ובין שאתם עושים זאת משום שלאלוהים קרא לכם, הוא ידריך אתכם בנקודה זו.

האנשים שישעיהו דיבר אליהם נמנעו מאוכל במהלך החום, אך דילו על הדבר החשוב באמתת. אלוהים אמר להם שהם צמים מתוך מניעים לא נכוונים, וಚום כזה לא יעלה את קולם לשמיים. בפסוק 5 הוא בעצם שואל אותם: "האם צום אמיתי הוא דבר מוכני - משחו שצורך לעשות כמו תרגיל ולאין לו כל ממשמעות?" בהמשך, בפסוקים 9-6, הוא מסביר להם מהו צום לבבבו.

השתחררו כדי לשחרר

הלא זה צום אבחורהו: פתח חרצובות רشع, התר אגדות מזטה ושלח צוצים חופשים, וכל מזטה תנתקן.

ישע' נ"ח 6

אני מאמינה שאנו צריכים לעוזר לזולת לשחרר מכבליהם, אבל גם אנחנו לא אמורים להישאר כבילים בכבילים שלנו. ישוע אמר: "אם הבן משחרר אתכם, באמות בני חורין תהיו" (יוח' ח' 36). אנחנו צריכים לשתחף פעהלה עם רוח הקדש, ולתקן את המשאות והכבלים שמשעבדים אותנו ואת אלה שסובבים אותנו. אם אנחנו מסוגלים לשחרר אחרים, אנחנו יכולים לשחרר גם את עצמנו.

צום שנועד לחילך

הלא פרוס לרעב לחמק וענינים מרודים תביא בית. כי תראה עירום וכיסיתו
ומבשרך לא תתעלם.

ישע' ג'ח' 7

יש אנשים שעסוקים עד מעל בראש שירות הזולת, ושוכחים עצמם
ומבני משפחתם. בפסוק זה אלוהים מבhair שאסור לנו להזניח צד אחד
על חשבון الآخر.
 אנחנו צריכים אומנם לספק את צורכיהם של אחרים, של העניים
 והעניומים, אבל גם את הצרכיהם של עצמנו - לדאוג לבשרנו, למשפחה
 ולקרוביים לנו.

יש לי זודה אלמנה שאני נוהגת לסעוד אותה לעיתים תכופות. בעבר
 נהגתי לחשב שאני עסוקה מדי בשבייל דברים מהסוג הזה, אבל אלוהים
 הראה לי שהוא "בשר מבשרי", ושאלתי לשורת אותה את צריכה בדיק
 כמו שאני עושה עם אחרים. הוא הבhair לי שאם אתעלם מאחריות זו,
 לא אזכה לברכתו המלאה.

לא מספיק שאלווהים הטיל علينا תפקיד מסוים. לא מספיק להתפלל.
 לא מספיק לקרוא את דבר אלוהים. אנחנו צריכים גם לעשות את מה
 שמצויה עליינו דבר אלוהים. דברו אומר שאנו צריכים להאכיל את
 העניים, להלביש את העירומים ולא להזניח את עצמנו ואת הצרכיהם
 שלנו.

רק אז, לאחר שנעשה את כל הדברים הללו, הדברים שנאמרים
 בפסוק 8 יוכלו לפעול בחינו.

כדי לקבל חסד צרייך לנוהג בחסד

از יפקע כשרור אויר וארוכתך (רפואתך) מהירה תצמיח. והלך לפניך
זכך, כבודך ה' יאספר.

ישע' נ"ח 8

למדתי את פרק נ"ח בישועתו באופן יסודי משומם שיש בו הבטחות
אדירות, אבל גם דרישות לא פשוטות.

הבטחות תלויות בדרישות, ולהיפך.

אני מודה לאלוהים על חסדו. אני מודה לו שאני לא צריכה לעשות
הכל בכוחות עצמי. אני מודה לו שעם כל מה שהוא מבקש ממני לעשות,
הוא גם נותן לי מנה נכבד של חסדו כדי שאוכל לבצע את מה שנדרש
מןמי. כך יוצא שהוא מקבל את הכבוד ולא אני.

אך אין זה אומר שלא נדרש ממני לעשות דבר, שאני יכולה לשבת
בניחותה ולחכותו שלאלוהים יעשה הכל.

לא, אני צריכה לשתח פעללה עם חסד אלוהים - וגם אתם.
פרק נ"ח בישועתו מכיל המון הבטחות לשולם ולשפע עבור אנשי
אלוהים, אבל ההתגששות שלחן תליה בדברים מסוימים שעליינו
 לעשות.

אל תשפטו, אל תבוזו - ושמרו על מוצא פיכם

וז תקרא וה' יענה, תשוע ויאמר: "הנני!" אם תסיר מהתוך מوطה [משא
מיותר, שעבוד], שלח אצבע, ודבר און.

ישע' נ"ח 9

אם התפילות שלנו אין נענות, יתכן שאנו לא עושים את מה
שאלוהים דורש מאייתנו.

בין השאר הוא דורש מאיתנו להסיר מעליינו משא מיותר שמשעבד
אותנו, ולהפסיק לשלווח אצבע מאשימה לעבר הנדכים.
מי שנוהג כך, שופט את הזולת.

כשנפסיק לשפטות זה את זה, יהולו שינויים בחינוינו. דבר נוסף שאנו צריכים לעשות הוא לחזול מדברי און, דברי שוא וشك, מהתנהגות מרושעת ומהסור הגינות.

אני יודעת שם לא אחר, אני עלולה להיתפס בקלות לדברי און, לדיבורים מיותרים. אני יכולה להתחליל לדבר ולהמשיך עד אין סוף. יש מים שבהם אני נאלצת לדבר המונ - במסגרת המשפה ובמסגרת העבודה שלי. אני מדברת מרגע שאני מתעוררת הבוקר ועד שאני נכנסת למיטה מאוחר בלילה. בימים כאשר אני מרגישה גועשת מבפנים, וההמוה שלי מפרק לחתיכות. אני מותשת פיזית ונפשית.

ואתם יודעים מה אמר לי אלוהים על כך? הוא אמר: "את עייפה תמיד משום שאתה מדברת כל כך הרבה!"

וכך למדתי לצית לדברו ולשלוט בפי. בתור מי שעובדת בשירות הבשורה נקרהתי לשרת את הוד מלכותו, את המלך. וכשגרירה מטעמו (קור"ב ה' 20) מצפים ממני לשלוט ביתר זהירות במילים שלי.

אמת זו נכונה גם לגביכם ולגבי כל אלה שימושיים את אלוהים.

ברכו ואל תקללו

ותפק לרעב נפשך, ונפש נעה תשבע. זורה בחושך אורך ואפלתך כחראים. ונחר 'ה' תמיד, והשביע בצחחות נפשך עצמותך יחלץ. והיית כגן רווה וכמוצא מים אשר לא יקצבו מימי. ובנו מכך חורבות עולם, מוסדי דור ודור תקומות, וקורא לך "גודר פרץ", "משמעות נתיבותך לשבות".

ישע' נ"ח 10-12

אילו הבתחות נפלאות!
מתי נזכה לכך שברכות אלה יהפכו לחלק מחינוינו?
כשנפסיק לשפטות זה את זה ונתרחק מכל דבר און, רשע, שקר וחסור הגינות.
モוטב שנפסיק לצפות שאלהים יברך אותנו כל עוד איננו מפסיקים לכל אחרים.

האם זה לא שווה?

אם תשב משפט רגליך, עשות חפץיך ביום קודשי. וקראת לשבת "עונג", לקדושה 'מכובד'. וכיבදתו מעשות דרכיך, ממצוֹחַ פְּנֵי זָבֵר דבר. אז תתענג על ה', והרכבתו על במותי ארץ, והאכלתיך נחלת יעקב אביך, כי פי ה' דבר.

ישע' נ"ח 13-14

אלוהים בעצם אומר פה ש"אם אתם באמת רוצים ליהנות מהברכות שלי, אל טרחו לשואו על הדברים השונים שאתם רוצים לעשות. במקומות זאת, בררו מה אני רוצה - ועשו זאת. אל תחשו לעצמכם תענוגות, אלא חפשו ראשית כל לעשות את רצוני. אל תאמרו מילים חסרות ערך, אלא הכריזו את דברי, משום שדברי לא ישוב ריקם בלבד. שיעשה את שנoud לעשות" (מבוסס על ישע' נ"ה 11).

אם אנחנו באמת רוצים שברכת אלוהים תשורה עליינו, אנחנו יכולים לומר את כל מה שאנו רוצים לומר, בכל זמן שיתחשך לנו. אנחנו צריכים להשתמש בפה שלנו כדי לברך את אלוהים, את הזולות ואת עצמנו.

אנחנו צריכים להביא את ברכת אלוהים לכהילות שלנו, במקרים שלנו, למקומות העבודה שלנו ולהברה שאנו חיים בה. אנחנו לא צריכים להטיף מוסר לאחרים אלא לנחל את חיינו בדרך שתפאר את אלוהים. אנחנו לא צריכים להעלות צחנה באורת חיינו, אלא להעלות ריח ניחוח שמכבד את אלוהים ואת הזולות (קוריב ב' 14-15).

אלוהים דבר באחד הימים אל ליבי ואמר: "אל עלי צחנה. תני לעצמך לזרום עם פרי הרוח, באדיבות, בעדינות, בטוב, באהבה, בשמחה ובשלום".

חיינו מדיפנים ניחוח מסויים, ניחוח שאנו לא יכולים להריה בעצמנו, אבל אלוהים יכול. האף שלו מאוד רגish, ואני לא רוצה שהמלחים שיוצאות מפי יعلו ריח מצחין בנחירינו.

הכתובים אומרים אלהים יודע כל מילה עוד לפני שהוא יצאת מפינו. "כי אין מילה בלשוני, חן כי ידעת כולה" (תהליל קל"ט 4). הוא יודע לא רק את מה שאמרנו אטמול ואת מה שאנו אנו אומרים היום, אלא גם את מה שנאמר אחר - ואפילו את מה שאנו אנו חשבים. לכן תפילתנו צריכה להיות: "יהיו לרצון אמריך פי והגון ליבך לפניך, כי צורי וגואלי" (תהליל י"ט 15).

פרק ו'

השמצות

מוות וחיים ביד לשון,
ואהוביה יאכל פריה.

משלו י"ח 21

אם קראתם או נחשפתם ללימוד כלשהו בעניין השימוש שאנו עושים בפה שלנו, ודאי נתקלתם בפסק זה בספר פעםם. גם בספר זה כבר הזכיר אותו, אבל אני חושבת שהוא כל כך חיוני ונחוצץ, ושותה לחזור עליו.

חשבו על כך לרגע: "מוות וחיים ביד לשון".

האם יש לכם מושג מה זה אומר? פירוש הדבר שמדובר ברשותנו כוח מדהים, כמו אש או חשמל. כוח זה, שנמצא מתחת לאף שלנו, יכול להביא מוות או חיים, תלוי איך משתמשים בו. בעזרתו כוח אנחנו יכולים לעשות דברים טובים או רעים, להועיל או להויק. אנחנו יכולים להשתמש בו כדי לגרום מוות וחולי, או כדי שיביא חיים ובריאות. בכוחנו לגרום מחלות, סכסוכים והרס, או לגרום לביריאות, ליצור הרמוניה, לעודד ולבנות.

הבחירה בידינו!

זריעעה וקציזר

אל תטעו,abalohim aiin l'hatal. Ci ma shadom zorua, at zat gam yakzor. Mi shorua b'shada b'sharon, man ha'bshar yakzor cilion. Abel ha'zorua b'shada ha'roch, man ha'roch yakzor chay u'olam.

גלו' 1' 7-8

החלק השני של פסוק 21 במשל ייח אומר שנאכל את פריה של הלשון. פסוק זה מחדד את העיקרון הרוחני, לפיו מה שאנו זורעים הוא מה שנקוצר. אם נזרע בבשר, נקצור הרס, ריקבון וכילוון. אך אם נזרע ברוות, נקצור חי עולם, בריאות ושפע. האם אתם יודעים שיש לכם כוח להשפיע על עתידיכם? הכוח הזה נמצא ממש מתחת לאף שלכם.

לאחרונה קראתי חוברת הטוענת שאלהים מחשש "נשרים" שיודעים "לדאות", גברים ונשים שיעמדו איתן, ישמרו על המיללים שיוצאות מפייהם, יכבדו את ההתחייבויות שלהם וינהלו חייהם קדושה. בין השאר נאמר בחוברת שקשה לנו לדאות כנשרים כאשר אנחנו מוקפים בכל כך

הרבה תרגולי הוזו (שלא מפסיקים לפטוף לרגע). ואכן, לעיתים קשה לנו לשנות בפה שלנו, לדבר בצורה חיובית, להלול וلتת בזבז לאלהים, כשהם הסובבים אותנו מתלוננים ומדוברים בצורה שלילית.

האם אתם משתמשים בפה שלכם כדי לעודד ולבנות, או כדי לייאש ולהרוו? האם אתם משתמשים בו כדי לבנות את עצמכם ואת הזרות, או כדי למוטט ולהרוו? האם יש לכם בכלל מושג כמה חשובות המילים שלכם?

כפי שכבר הדגשנו, אחד התחומיים העיקריים שבהם علينا לאכוף על עצמנו משמעת ושליטה עצמית הוא הפה והמלחים שיצאו ממנה. סיפרתי לכם שאלהים הבahir לי אני מדברת יותר מדי. לא שככל מה שאמרתי היה בהכרח רע, אבל הרבייתי לברבר ולגבב מילים. האם אתם יודעים מה אומרים הכתובים בעניין פעילות זו של הפה? בקהלת ה'–6 נאמר שאם נגבב מילים, אם נחר להוציא מילים מפינו – ניקלע לצרות.

לماذا את זה על בשרי במהלך שנותי כמאמיןה. כאשר אני מדברת יותר מדי, אני הופכת לחסרת מנוחה ומבדת את השלווה שלי. לאו דווקא משומ שאני אומרת משהו רע, אלא פשוט משומ שאני אמרה להיות שקטה ולהקשיב.

אמירת דבר בעיתון

אדוני ה' נתן לי לשון לימודים, לדעת לעות (לעוז, ליעץ בעיתוי הנכוון) את עף דבר, עיר בוקר בבוקר עיר לי אוזן לשם כל מודים.

ישע' ג' 4

אנחנו צריכים להשאיר תמיד אוזן אחת קשובה לאלהים. כמו כן אנחנו צריכים לנוהג על פי הנחיותיו של יעקב השלייח - להיות מהירים לשם ובלתי נחפים לדבר (יעקב א' 19). מה לדעתכם היה קורה אילו הקדשו מחשבה למה שאנחנו עומדים לומר לפני זהה יוצאה מפינו? האם יש דברים שלא הינו אומרים?

ישעיהו אמר שאלהים נתן לו לשון לימודים - כמובן, לשון של תלמיד - כך שידע לאות דבר ליעף, כמובן, כך שידע לומר את הונן הנכון בעיתויו הנכון.

האם יש בגוף המשיח אנשים עייפים? אומנם העולם מלא בבעיות, אבל גם מאמינים מלאים ברוח יכולים להיות אנשים נזקינים ועייפים. בתור מי שעבדת בשירות המשיח במשרה מלאה עלי לציין שאינו רואה בקרב המאמינים את השמחה שאמורה להיות מנת חלקם. הרויpei דבר אלוהים, חזותה ה' היא מעוזנו (נחמי ח' 10). השמחה של אלוהים אמורה להיות מקור כוחנו. אם כך, היכן היא? השמחה אינה נמצאת בנסיבות שלנו, אלא במשיח שושוכן בנו. עלינו למצוא את השמחה והחדרה במשיח לבדו. ועד אז, אם נקפיד לומר את הדברים הנכונים בעיתם, לא יהיה עייפים ורוצחים.

לא צריך שייהה בדבר זהה!

אבל הלשון - אין אדם יכול להשתלט עליה. רעה היא וחסרת מעזה, ומלאה ארס מוות. בה מברכים אנו את האדון והאב, ובבה מקללים אנו אנשים שנעושו בצלם אלוהים. מאותו הפה יוצאה ברכה וגם קלה. אכן, לא צריך שייהה בדבר זהה!

יעקב ג' 10-8

במהלך השנים למדתי רבות על רכילות, שפיטת הזולות, מתיחת ביקורת והטלת דופי. דבר ראשון למדתי שדברים אלה מבזים את אלוהים. מפריע לנו שאחנו מברכים ומהללים אותו עם אותו פה, שבאמצעותו אנחנו גם מקללים ומאשים את אלה שנבראו בצלמו. בדיקן כמוונו.

מஆוד קל לעשות זאת, נכון? אתם יודעים מדויע? בגלל הגאווה. גאוות היא המחשבה שאחנו בסדר, שאחנו נקיי כפיים, ושהם מישחו אין מסכים איתנו - משחו אצלם לא בסדר.

אבל דבר אלוהים אומר: "כל דרכִי איש זך בעינויו" (משל ט"ז 2). טוב נעשה אם מדי פעם נטרח לשאול את חברי הטובים: "איזה אני

בעינייכם?" כך נגלה שאנחנו רואים את עצמנו בצורה שונה לחלוטין מהאחרים.

אני חושבת שהטובה הגדולה ביותר שנוכל לעשות לעצמנו ולאלהים היא אם נבין שאנחנו רוחקים משלמות. כל עוד ייבנו מוקדש כולו לאלהים, אין כל דבר רע בלהיות פחות ממושלם. אלהים רואה את הלב שלנו, וביעינו אנחנו מושלמים גם אם אנחנו רק בדרך ורוחקים מלהיות אלה.

אילו היינו מספיק ענווים ורואים את עצמנו בזיהוק כפי שאנחנו, לא היינו ממהרים למתוח ביקורת על אחרים ולהפיץ ביקורת ממשיכות.

השמצות

אחד המילונים היווניים מגדר את המילה "משמעות" כמו שמצואים מום ודופי באחרים, ואחר כך מפייצים את הביקורת הזאת.¹ לאחר שקרأت את ההגדורה הזאת, התחלתי לחשב על המילה "משמעות". משמעות מילה זו איננה בהכרח שהאדם הולך ומספר את הביקורת שלו לעשרה אנשים אחרים. הביקורת הזאת יכולה להיות מופצת גם אם היא נאמרת רק באזניו של אדם אחד.

בתקופה מסוימת בחיי מצאתי את עצמי נאבקת בנטיה של רכל. את מה שידעתני סיפרתי אז אך ורק לבורי. אומנם ידעתني שדייב לא יספר לייש את מה שישפרתי לו, אבל התחלתי להבין שאני בעצם חושפת אותו לסיפורים השונים (בין שהם נכונים ובין שלא), ומרעליה את רוחו.

אם ידעתם שכשר מספרים לנו משהו על אדם אחר, אנחנו מפנימים את המידע הזה, אפילו אם אנחנו מחייבים שלא להאמין לו? נפעם הבהה שנפגש את האדם שעליו סיפרו לנו את הספר, אנחנו עושים להסתכל עליו בצורה שונה. מדוע? משום שהרוח שלנו הורעלה. כאשר אנחנו משמעיצים או מאשימים מישחו לשוא, אנחנו בעצם פותחים פה לשון ומאפשרים לו להשתמש בו. ועל כך אמר יעקב: "לא ציריך שיחיה בדבר הזה!" (יעקב ג' 10).

אני מבקשת להבהיר שאיני מדברת על נושא זה משום שלי און כל

בעיה בתחום. יש לי עוד איך, ולכן איןכם צריכים להרגיש אשימים. אלוהים רוצה להגיע עם המסר הזה לכלום משום שהוא רוצה לשנות אותנו ולשפר את חיינו. אבל הפה שלנו עומד בדרכו ומגביל את فعلתו בחינו.

רבים מאייתנו יודעים היטב שאסור להם לשפוט אחרים או לדבר אליהם בצורה לא יפה. אומנם דבר לא יפה איננו השמיצה, אבל יש לו אותו טעם.

אם אני יכולה להפich בכם תקווה, לעודד אתכם, לעזור לכם, לגרום לכם להרגיש טוב ולהאמין שאתם יכולים להתגבר, אבל בוחרת ליאש ולהrosis, לאמל אתכם, לגרום לכם יותר ולוועב, סימן שימושו לוקה בשימוש שאני עושה בפה שלי.

אנשים רבים בגוף המשיח משתמשים בפה שלהם למטרות לא נכונות, ממשיכים, מותחים ביקורת, מדכאים ומיאשים את שומעיהם. כואב לי לראות אנשים שבאים אל כס החסד כדי לבקש נחמה ושחרור מכאביהם שגרמו להם לפני עשר, 15 ואפילו 20 שנה.

אנשים אלה אינם מצליחים ליהנות מהדברים הטוביים שיש לאלהים עבורים, משום שימושו פצע או שבר את רוחם בעבר ופגע בדיםומי העצמי שלהם. אנשים אלה מזוכאים ומאוכזבים, ואינם מצליחים לצאת מהמצב הזה.

אין לכם מושג כמה כואב לי לראות אנשים שבוקשי מסוגלים לגשת אל בעלי סמכות רוחנית כמווני, רק בגל הדרך שבה התייחסו אליהם בעבר - בבית, בבית הספר או בקהילה.

אחי, אחותי, לא צריך شيיחה בדבר הזה!

פן טיפול רוחם

האבות, אל תרגיזו את ילדיכם, פן טיפול רוחם!

קהל ג' 21

כך עשיתם לבני הבכור. עשיתם זאת מתוך בורות, כי לא ידעתם שאי יכולת לנחות אחרת. הלוואי שהייתם יודעת איך לגדל את שני ילדי

הראשונים כמו שידעתי כשהולדו השניים האחרונים. כולם תוצר של החבורה שאחנו חיים בה, תוצר של המקום שסמן לנו. אבל תודה לאל, ישוע פתח עבורנו את הדלתות ואחנו יכולים לצאת לחופשי. הוא קורא לשובים דרכו (لوיקס ד' 18). דבר אלוהים אומר שישוע הוא עזין, ש"קנה רצוץ לא ישבור" (ישע' מ"ב 3). יש בו מרפא לב ולروح שבורים (מלאי ג' 20).

אם אתם באים אל ישוע כשאתם פגועים וכואבים, הוא ירפא אתכם כך שתוכלו להמשיך בחיכם ובאים לרפאה אחרים. אלה שפצעתם בהם ישלו לכם, ויקבלו גם הם רפואה.

כום עובד בני הארץ שלנו, ויש לנו מערכתיחסים נפלאה. אנחנו אוהבים זה את זה, אך אני יודעת שפצעתי בו בששיטה את כל אותם דברים שאסור היה לי לעשות. נידנתי, הzcתקתי לו והרגזתי אותו. הטרודתי אותו ללא הרף וחזרתישוב ושוב על אותם דבריהם. לפניו שנינו הצלחנו להשתחרר כליל מהcablim הלאו, היה עלי ללמידה את הלכה שעליו מדובר בפסקת הנ"ל. אני מקווה שתוכלו למדו את זה מהר מני.

אל תשברו זה את רוחו של זה!

אהבו זה את זה

הנשים, הכנעה לבעלין כמו שיא להנוך האדון. האנשים, אהבו את נשים ואל תהא בלבבכם מיריות גן.

קהל ג' 19-18

פסוקים אלה מתארים איך צרייכים נשים ובעלים מאמינים להתייחס זה לזה.

לנשים נאמר "להיכנע" לבעליהם. אני יודעת שלא כל אחד מוכן להיכנע לאדם אחר. זה לא חלק מהטבע האנושי שלנו, אך זהו אחד הדברים שאלהים דורש מאיתנו: "היכנע איש לרעהו מותך יראת המשיח" (אפס' ה' 21).

הבעלים צרייכים לאחוב ולכבד את נשותיהם. הכוונה היא שהבעלים

צרייכים להתחשב בנסיבותם, להתנתק אליהם בכבוד ובأدיבות ולא להתמלא מרירות נגדן.

מדובר במערכות יחסים הדדיות. הנשים צרייכות להיכנע לבטים, והגברים צרייכים להגיב על כך באהבה לאשה ולהתחשב בה. שני הצדדים צרייכים להתנתק ולדבר זה אל זה באהבה, בכבוד ובוישר.

כשהבנות שאלותיהם רוצה שאכנע לבטלי, לא ידעתני כיצד לעשות זאת ואפלו התנגדתי. אבל במשך שבוע אלוהים חזר ו אמר: "היכנע לבטליך היכנע לבטליך..." ואני בשלוי. לא הצלחתי להפניהם זאת.

לקראת סוף אותו שבוע נתנה לי מישמי צמיד במתנה, ועליו חרופה המילה "אהובה". לפתע הבנתי למה התכוון אלוהים כל אותו שבוע! המתנה הייתה מעין אישור מה שאלותיהם רצה ממנו.

במשך הזמן למדתי שאלותים לעולם אינם מתיאש! הוא נחוש יותר מכל מי שאי פעם הכרתי.

ואז ידעתني שביעיתו המושלם שלו הוא שיחרר אותי מהນוקשות שהיתה חלק מאישיותי. הוא הציב לנגד עני את המילה "אהובה" בצורה מאד לא שגרתית. הצמיד היה קטן מדי, ולאחר שענדתי אותו לא הצלחתי להוריד אותו!

נאלאטי להשתמש בסבון ובקרים, ולעבד חזק בכל פעם שרציתי להסיר אותו. במשך שנה וחצי הסרתי אותו רק פעם או פעמיים. וכן, במשך שנים היה הסימן של אלותים תלוי על ידי יומם ולילה: "אהובה!"

כמובן שמילה זו איננה המילה היחידה שאפשר להשתמש בה, אך מילה זו מסמלת את רוח הדברים שאלותים אומר לבטים ולנשים באיגרת לקולוסים. עליהם לומר זה זהה: "אהובה שלי", "אהוב שלי", אם את רוצה שבטליך יאהב אותך, הפגini אהבה ומתייקות כלפיו. ואם אתה מעוניין באשה אהבת, הפגן את אהבתך כלפייה.

נסו את זה!

זה פועל!

בהתחללה לא ידעתני איך לבדוק לעשות זאת. איך להפגין אהבה ומתייקות כלפי בעלי. האמת היא שגם היום אני ממשיכה ללמידה, אך

בଘלט השתרפני. היו מתוקים, אדיבים ונחמדים איש לרעהו. עודדו זה את זה ופגינו את אהבתכם!

הרוח היא המפתח

روح איש יכול מחלתו, רוח נכהה מי ישנה?

משל ז' י"ח 14

האם אתם מבינים מה אומר הפסוק? האדם יכול לשאת את כל מה שיפלוש לחיו אם רוחו חזקה. רוח כזו תישא אותו גם בזמנים קשים. אך אם רוחו חלה ופגעה, הוא יסבול נוכח כלאתגר בחיו. מה לוכה אצל מאמינים רבים שאיןם מסוגלים לשאת את העווות שלהם? הרי העווות שלהם לא בהכרח גדולות مثل אחרים. העווה היא שם חלשים - חלשים ברוחם.

דבר אלוהים אומר שאנו צרייכים לשאת את חולשותיהם של החלשים (רומי ט' י' 1). אנחנו צרייכים לעודד אותם ולתמוך בהם (תשל"א ה' 14).

ברומים י'ב 8 נאמר שאחת המתנות שניתנו לקהילה היא היכולת לעודד את הזולת. קל לזהות אנשים שנחינו במתנה זאת. אנחנו מרגשיים טוב יותר בזכות הדברים שהם אומרים ו עושים. הם יודעים להרים, לעודד ולחזק אחרים בעצם הנוכחות והאישיות שלהם. אולי לא כולנו נקראננו לשמש כמעודדים, אבל כולנו יכולים לעודד. כולנו יכולים לבנות, לרום אחרים ולהפיח בהם חיים. כולנו יכולים להימנע מהשמצות. כולנו יכולים לטרב לשטן ולא לתת לו לפעול דרך הפה שלנו.

עודדו וחזקו את עצמכם

ותצר לדוד מאד כי אמרו העם לסוקלו, כי מריה נפש כל העם איש על בניו ועל בנותיו. ויתחזק דוד בה' אלוהין.

שמ"א ל' 6

וזאי חשבתם מדי פעם שאתם זוקקים למשיחו שיבנה ויעודד אתכם. פעמים רבות גם אני הייתי במצב כזה. הרגשתי נואשת בMSGרת העבודה שלי. הייתה לי שבורה ורצית לוותר על הכל. נדמה היה לי שאיש לא יוכל לעודד אותי.

כל כך התענייתי מלהשוות הכל על הצד הטוב ביותר, מהעבודה הקשה, מהנסיעות, גידול הילדים, בניה יסודות בארגון החדש שלנו, ומאין סוף החלטות שהיה עלי לקבל. הרגשתי מותשת פיזית, נפשית ורגשית. נזקמתי נואשת לעידוד, ולא תמיד היה מי שייתן לי אותו. בעצם, התרגשתי ככל מצאתני מי שיעשה זאת. חשבתי על כל מה שעשיתי למען אחרים, וכמה מעט הם עשו בשבילי.

אתם יודעת מה מולדך רוח שכזה? הוא הופך את הנפש שלנו למירירה וכועסת. אלוהים אינו רוצה שתתנהג כך. הוא רוצה שנבוא אלינו ונשאב ממנו כוח ועידוד.

בסוף דבר למדתי שבמקום לכעס ולהתרמרר, מוטב שאבاؤו לאלהים בתפילה ענווה, אז ישתדרו הדברים הרבה יותר טוב. למדתי לומר: "אלוהים, אני זוקקה לעידוד". בתוך שבוע או שבועיים הוא דיבר על ליבם של שישה או שבעה אנשים, ועד מהרה זרמו אליו קרטיים ברכה, מתנות ופרחים. אנשים אלה מילאו אותי בשפע של עידוד. לעומת זאת, בכל פעם שהרשיתי לעצמי לכעס ולהתלונן על מחסור בעידוד, המצב רק החמיר.

אולי אתם מרגישים עכשו של אף אחד לא אכפת מכם, שאיש אין מעריך אתכם. יכול להיות זהה כך משומם שהאנשים בסביבתכם מאוד מרווחים בעצמם ואני יודעת להעניק אחרים. אבל יכול גם להיות שהם אינם מודעים לצורך שלכם. אם תפגינו לפיהם כאס ומרירות, הם אף פעם לא ילמדו, ואתם לא תקבלו מהם את מה שאתם כל כך רוצים.

המרירות והכאוס שלכם יכולים לשיטם קץ למערכת היחסים שלכם. אבל אם תיקחו את המשא הזה ותיתנו אותו לאלהים, הוא ישמע אתכם ויעזר לכם. אף מועדדים בגוף המשיח עומדים לרשותנו, והוא ישלח אליכם את האדם או את האנשים שאתם זוקקים להם. הם ירוממו אתכם, יעוזו ויבנו אתכם.

אם כך, קודם כל התפללו. אחר כך זרעו. אל תשבו ותחכוشمישחו יבוא ויעודד אתכם. גם אל תסרבו לעודד אחרים רק משום שאינכם מקבלים את העידוד שאתם זוקקים לו. אל תחכו שיבואו אליכם. לכטם אליהם. זכו, הכל הרוחני הוא שאתם קוצרים את מה שאתם זורעים. יכול להיות שאתם קוצרים עציו את הפירות של מה שזרעתם בעבר, כשיטרבתם לעודד אחרים. אבל מצב זה יכול להשתנות. צאו לעבודה וזרעו זרעים חדשים! התחילה לעודד את הזולת!

פה משמייך או פה מרגיע?

המילה היוונית שמתורגמת לעידוד היא paracleo. פירוש המילה הוא "להתקרבר", והיא קרובה למילה היוונית parakletos, שמתורגמת ל"מנחים" או "פרקלייט", והכוונה היא לרוח הקודש. כאשרחנו מקרים אליוינו מישחו במטרה לחזק את רוחו, לעוזר לו להמשיך בדרכו כמאמין משומש אלהים רוצה לעשות דברים גדולים דרכו, אנחנו מעודדים אותו. ומה קורה אז?

הצורי של הגלעד, משחת הריפוי של אלהים, מתחילה לפעול ולרפא את הנפש הפגועה (ירמי ח' 22). בשלב מסוים יוכל אותו אדם לומר: "כון, אני מאמין שאצליך".

זה בדיק מה שרוח הקודש, הפרקליט והמנחים, עושה עבורנו. הוא עומד לצידנו ומונחים, מעודד, דוחף אותנו הלאה ועזר לנו להתקדם. כך אנחנו צריכים לעשות איש עברו רעה.

מה זה אומר לנו? שהבחירה בידיינו. אנחנו יכולים לפתח את הפה שלנו ולהשתמש בו כדי להשמייך, להאשים, להטיל דופי ולמתוח ניקורת. אבל אנחנו גם יכולים להשתמש בו כדי לעודד, לחזק, לעוזר ולנוח.

הדברים שיוציאים מפיינו יכולים להיות מהשטין או מروح הקודש. במה תבחרו?

פרק יא

מילויים של כעס וחוסר סבלנות

הסירו מכם כל מרירות וחימה
וכעס וצעקה וגידוף וכל רעה.

אפס, ד', 31

הפסוק שפותח פרק זה מתאר מצבים שמסובכים אותנו: מרירות, חימה, כעס, צעקה (מריבת), גידוף וכל סוג של רשעה. רשימה מרשימה!

אילו פריטים בראשימה הזאת מעוררים אצלם בעיות? במקרה שלי, הזעם יהיה מקור רציני לביעות. פעם הייתה מלאת זעם, אבל לא עוד. הדבר שהכי התקשייתי להתגבר עליו היה הנטיה שלי לנוקשות. המאבק להיות עדינה יותר היה מאוד קשה. אבל אם אלוהים חולל את הנס הזה בחיי, הוא יוכל לעשות זאת גם בחיקם. לא טוב להיות מלאי חימה. אנחנו לא צריכים לכעס ולהשתגע בכל פעם שהוא משתבש. רוח הקודש מאפשר לנו להיות גמישים ולא להתנסא על אנשים פשוטים (רומי ייב 16).

๔. מהירים לשם וקשיים לכעס

על כן, אחוי, אהובי, יהא כל איש מהיר לשם וקשיים לכעס, בلتני נחפז לדבר וקשה לכעס.

יעקב א' 19

יעקב אומר כאן שאנו צריכים להיות קשובים לזרת, ולעומת זאת לא להיחפש לדבר ולכעס. החלק החשוב ביותר, ובדרך כלל גם הקשה ביותר, הוא לא להיחפש עם הדיבור שלנו. ברגע שאנו נותנים לשוןינו היותר לעוף, דברים נוטפים מתחילהים לעוף איתנה. ככלנו כועסים כמשמעותו משבש את התוכניות שלנו. למדתי לקחת נשימה ארוכה כזו קורה לי, לסתום את הפה לרגע, לשלוט בעצמי, ולהמשיך הלאה. במקרה כלשהו אני אומרת: "בצדדים, אלוהים, בעורטך אוכל להבליג. לא הכל חייב להסתדר לבדוק בדרך שלי. לפי הנאמר ברומיים ייב 16, אני יכולה להיות גמישה יותר בדיעותי ולהסתכנים עם אחרים. אני יכולה לשנות את התוכנית שלי. מミלא היא השטנתה, ולכן מוטב שימוש עזרכם."

המשיכו עם הזרם

"להמשיך עם הזרם" - לביטוי זה יש משמעות כפולה בשבייל, בגלל מהهو שקרה לי פעמים רבות כאשר לידים קטנים. כמעט בכל פעם שישבנו לאכול, מישחו מילדי שפק כוס מיץ או חלב. בכל פעם שזה קרה, השטן השתמש בזה כדי להכעס אותנו. מיד היתי מתמלאתicus: "אני לאאמין! תראה מה עשית! טרחתני כל אחר הצהרים בהכנות הארוחה, ואתה הרשת הכל!" האמת היא שלא הילדים היו אלה שהרסו כל ארוחה, אלא מישחו אחר - וזה לא היה השטן! אני חשבתי שהבעיה הייתה המיץ שנשפך, אבל בעצם זו הייתה אני.

בדרכ כל הכנתי ארוחות גדולות עם המון צלחות וכלי אוכל. כשהמיץ נשפך, הוא התפשט מתחת לכלים, אל הרוחות שבין לוחות העש של השולחן. בשלב מסוים כבר התחילתי לחושב שהשטן הוא זה שעיצב את שולחות האוכל עם הרוחות האלה, רק כדי להוציאו מדעתי. היום אני חושבת שאולי אלוהים הוא שעיצב אותם (לפחות את שלי), כדי לעזור לי לצלוב את חוסר הסבלנות שלי.

חששתי שחלב או מיץ יחללו אל תוך הרוחות האלה, ומשם אל חלקיו הפנימיים של השולחן, אל רגליו ואל רגלי כולנו. במקרים כאלה היה עלי לפרק את השולחן, לנוקות את הרוחות (שגם כך היו מלאים פירורים, שיצרו עוד לכלו), אז לרדת על ברכי מתחת לשולחן ולנקות אותו ואת הרצפה.

כשילדים היו קטנים, היה מבצע זה חלק מהשגרה השבועית שלי. כשאחד מהם שפק משהו, הם כבר ידעו שהקרב ממשמש ובא. באותו רגע זינקתי בסערה לעבר הסמרטוות, וירדתי מתחת לשולחן, שהילדים בועטים בראש שלי עם רגלייהם. לא הייתה עקרת בית מאושרת! בעצם, הייתי עצבנית, על סף התמוטטות. כשאנחנו מתרגזים בצוואר כזאת, כשאנחנו נקלעים למצבים שאין אפשרות לנו לשנות, אנחנו צרייכים לקבל את המצב בשמחה. לקבל בשמחה! עוד ביטוי קטן ומעשי שלמדתי.

במצבים כאלה אלוהים לימד אותי לומר: "שוב אני נמצאת באותו מצב, ורק אלוהים יכול לשנות אותן. אבל גם אם הוא לא יעשה את זה, אקבל את המצב בשמחה". אבל לא השכלה לעשות את זה בתקופה שבה נהגתי לzonk מתחת השולחן כדי לנגב את החלב שנינגר. רכنتי שם, צווקת ושווגת.

במהלך אחת התקריות האלה דבר אלי רוח הקודש, ואמר: "את יודעת, כל המלחמות והקרבות שבעולם לא יჩזרו את החלב הזה לכוסות שעל השולחן".
בימים אחרים, הוא הבHIR לי שהסערה שחולلت לא תוכל לשנות את המצב שאני נמצאת בו.

זהו הלקת אחד מני רבים, שאותו אני רוצה לחלק איתכם בפרק זה. לא משנה כמה אתם כועסים או מתרגשים, לא משנה כמה חסרי סבלנות תהיו, כמה תזעמו או לאיוז קרב תיכנסו, זה לא ישנה את המצב שאתם נמצאים בו.

אם אתם תקועים בפקק תנועה, אתם יכולים לשבת במכונית, להתלונן, לרטון ולכuous במשך שעה ארוכה, אבל כל זה לא יעזור לכם להקדים אף לא בדקה אחת. אבל זה כן יגרום לכם לכאבי ראש, כאבי צוואר, כאבי גב, כאבי בטן, אולקוסט, פריחה, לחץ דם גבוה והתמוטטות נפשית, אם לא התקף לב אוشبץ. האם זה כדאי?
באוטו ערבית, בעודוי מתחת השולחן, אמר לי אלוהים: "את יכולה להמשיך עם הזרם. אם החלב יורד אל רגלי השולחן, זרמי איתנו, ואל תאבדי את השלווה שלך".

וכך התרחלמתי ללמידה איך "להמשיך עם הזרם". דברים הרבה יווטו>Ifים זורמים מפני שאני בוחרת להמשיך עם הזרם ולא לשחות נגדו.

הו תמיימי דעתם

הו תמיימי דעתם זה עם זה. אל תחלכו בגודלותם ואל תיבדלו מאנשים פשוטים. אל תהיו חכמים בעיניכם.

לפי דבריו של שאל השליח, אנחנו יכולים להיות תמיימי דעתם ולא להיבדל מאחרים, לא להיות שונים מהם. אנחנו גם יכולים יותר ולהיות מופת לזרים.

אין זה אומר, כמובן, שאין דברים שאנו צריכים לעמוד נגדם ולשנות אותם, או שאנו אמורים לאפשר לעולם ולבטן להשתלט علينا.

אך יש בחינו דברים קטנים שצאים מדי يوم ומעוררים את השלווה שלנו, דברים שאין ביכולתנו לעשות דבר לגבייהם. אנחנו צריכים ללמידה להתמודד עם התסכולים הקטנים הללו, להירגע ולהפסיק לתקוף בכל פעם שימושו קטן אינו כשרה.

כפי שראינו, באפסים ד' 31 שאל מונה כמה מהדברים שמכניסים אותנו לצרות. דברים כמו חימה, מרירות, כעס, צוקות וכל רעה. אני מאמינה שלכל אחד מהדברים האלה יש סיבה, אבל גס תרופה. אני מאמינה שהשורש של כל אחד מהם הוא גאווה והתרכזות עצמית. במיללים אחרות, דברים אלה מתעוררים כשאנו רוצים את מה שאנו

רוצים בזמן שאנו רוצים אותו.

כפי ששאל מצין ברומים י"ב 16, אנחנו חושבים שאנו גודלים וטובים מזרים, ולכן נדמה לנו שככל דבר צריך להיעשות בדרכנו. זו הסיבה שאנו כל כך כועסים כאשר דברים מסוימים אינם קורים כמו שאנו רוצים או מצפים. הensus מייצר מילימ' קשות, ומילימ' אלה תמיד פוגעות בסוף במשהו.

מה מקורם של הססוכים והמריבות?

מאן הססוכים והמריבות אשר ביניכם? האם לא מתחוויתכם הנלחמות בתוך איבריכם? אתם מתחווים ואני לכם. אתם הורגים ומקנאים ואנכם יכולים להשיג. אתם רבים ונלחמים ואני לכם, מפני שאנכם מבקשים. אתם מבקשים ואניכם מקבלים, מפני שתם מבקשים מותך כוונה רעה, כדי לבזבז בתאותיכם.

יעקב ד' 3-1

אולי קשה לנו להזות בכך, אבל יש לנו בעיה עצומה עם האנוכיות שלנו, הלא כי אני מתעכבת על חטא זה ממש שגם אני טיפחתי אותו בעבר. הזרקתי למסר זה בדיקן כמו כולם.

איני יודעת אם אתם כמווני. הבשר שלי אוהב את עצמו. הוא תמיד דורש את מה שמתחשך לו, אך לא תמיד אני יכולה לאפשר לו לקבל את רצונו. כשמתכחשים לאמת זו - נוצרת בעיה.

האם אתם יודעים מה הן שתי הסיבות העיקריות שבגללן אנשים מתווחחים? ראשית, כדי להוכיח שהם צודקים. כולנו רוצים להיות צודקים. ושנית, כדי שהדברים יעשו בדרכם. כולנו רוצים שהדברים יעשו תמיד בדרכנו.

במקרים כאלה علينا לזכור שرك אלוהים יכול לפגוש אותנו במקום שאנו נמצאים בו. לדברים מסוימים אינם קוראים כפי שהיינו רוצים שיקרנו, אנחנו צריכים להירגע, לנחות במעט ענווה, ולהבין שהדברים הקטנים שעליהם אנחנו רוטנים ומתווחחים ממי לא אינם תופסים מקום כל כך חשוב בחיים. הדבר החשוב הוא משיחתו של אלוהים, והדבר היחיד שישמר על משיחה זו הוא הרצון שלנו לחיות בשלום ובהARMONIA עם הזולת.

אם אנחנו מעוניינים במשיחתו של אלוהים, אנחנו צריכים לחיות בשלום ובהARMONIA עם אחינו ואחיותינו במשיח!

האהבה איננה מתרכזת בעצמה

האהבה סבלנית ומדברת. האהבה אינה מקנתת. האהבה לא תתפאר ולא תתנשא. היא לא תנגה בגסות, לא תדרש טובת עצמה...

קור"א ג' 5-4

הפתרון לכל ויכולת הוא אהבה. אנחנו צריכים לאחוב שלום והרמונייה, לאחוב אותם בכל לבינו. אנחנו צריכים לאחוב אותם עד כדי כך שנעדיף אותם על פני הצדקות עצמאיות או על פני הרצון שהדברים יעשו בדרכנו.

לכך התכוון שאול כשה אמר: "כי يوم יום אני מת" (קור"א ט"ו 31).

אנחנו צריכים למות לעצמנו يوم יום כדי לשמר על שלום והרמונייה. אני נזכרת בויכוח שפרק ביני לבין דיבר לפני מספר שניים, בעניין צבע הפסים של הוואן שלנו. האם באמת היה לי אכפת בעוד ישנה חדשים או שיש שנים אם הפסים הם בצבע שאני אהבת? האם זה שווה את הויכוח עם בעלי? הרי אני לא מוציאה את ראשי מהחלון כדי להסתכל עליהם כל הזמן. וגם אם כן, מילא הם מותכים באבק, כך שלא אני ולא אחרים יכולים לראות את צבעם.

מדוע אנחנו פותחים במלחמות על דברים קטנים וחסרי ערך? כאמור, משתי סיבות: משומש אנחנו רוצים להיות צודקים, ומשום שאנחנו נזקינים שהדברים יעשו בדרכנו ונוהגים באנוכיות.

מה הפטرون לבעית האנוכיות? אהבה, שאכפת לה מדיעותיהם ומרצוניותיהם של אחרים יותר מאשר מעצמנו.

אלוהים מבקש ממנני ומכם לעשות כמו החולות בעזרת רוח הקודש. אנחנו צריכים להתקדם, להפסיק לנסות ולהתקבל את כל מה שאנחנו רוצים, ולזכור שככל מה שיש בלבינו יצא לבסוף מפיינו (מתי יי'ב 34). שלום יש מחיר, אך אם נהיה מוכנים לשלומו, נזכה לגמול הרואין.

חדרו לשalom

כי מלכות אלוהים אינה אכילה ושתייה, אלא צדק ושלום ושמחה ברוח הקודש. מי שמשרת את המשיח בדרך זו, רצוי הוא לאלהים ומקובל על הבירות. لكن נחתור נא אל הדברים שמביאים לידי שלום, ואל דברים שבאמצעותם יבנה איש רעהו.

יום י"ד-19

אני מאמינה שאלהים מדבר בקטע זה על הצורך שלנו להלך בשלום. לפי אפסים ו' 15, השלום הוא חלק מהשרון של אלוהים וזכה שנלבש ורק קבע. אלוהים בירך את העבודה שאנו עושים בארגון שלנו. אחת הסיבות לכך היא שהעבודה שלנו מבוססת על עקרונות מסוימים של אלוהים התוויה עברונו מלכתחילה.

כשישוע שלח את תלמידיו בזוגות כדי להזכיר את הבשורה ו לרפא, הוא ביקש מהם ללכת לכל עיר וכפר, למצוא בית מתאים שיוכלו לשוחה בו, ולומר ליוושבו "שלום". הוא המשיך ואמר שאם הם יתקבלו באותו בית, עליהם להישאר שם, אך אם לא יתקבלו בברכה, עליהם לעזוב ולנעור את האבק מרגליהם (מתי י' 11-15).

זמן רב ניסיתי להבין מדוע ישוע את הדברים האלה. ואז הוא הבHIR ליא שאמם התלמידים היו נסאים בבית שיש בו מריבות, הם לא היו מצליחים לעשות שם עבודה ממשית. מדוע? משום שמריבות מעצביות את רוח הקודש. כשהשלום נעלם, רוח הקודש עוזבת את המקום, ובладיו אין כל טעם כי הוא זה שעושה את העבודה. נסו לדמיין את ישוע משרת את הזולות. כיצד הוא נראה? הוא ודאי לא נחפו ומחר כמונו. ישוע עשה את עבודתו בשלווה וברוגע.

באחד החגים צפיתי בקטע מהסרט "ישוע מנצרת". תשומת לבי נמשכה בדרך שבה טיפול ישוע באנשים שפגש. כמה מהם התייחסו אליו באילומות, קיללו אותו והשליכו עליו כל מיני דברים. אבל לא משנה כיצד התנהגו האנשים כלפיו, הוא מעולם לא איבד את עשתונותו, לא התרגז ולא הגיב בצורה דומה. חשבתי איזו עבודה טובה עשה ביוםיו הסרט בניסיון להבהיר את השלווה הפנימית ואת היציבות שהפגין ישוע, למרות הנטיות החיצונית.

זהו הרgel שאנו צריכים לסגל לעצמנו. כשריריו המשיח אנחנו צריכים להידמות לזו שלח אותנו. אם אנחנו רוצים לעשות דבר מה למען אלוהים, علينا להיות רעים וצמאים לשalom, משום שדווקא בתחום זה השטן מערער אותנו. אם תהיה לנו רוח של שלום, גם הפה שלנו יפיק מילים של שלום.

שמרו על לשונכם

שפת הגוף שלנו, סגנון הדיבור והבעות הפנים - כולן נושאים מסויים, לא פחות מהמילומים שיצאות מפיינו. יש מצבים שבהם אנחנו עשויים לומר את כל המילים הנכונות ובכל זאת להעביר מסר אחר. גמרי.

בשנים הראשונות לנישואינו, כשבעלי ביקש ממני לעשות דבר מה שלא רציתי לעשות, נחתתי לומר: "כן, יקריי". אמרתי את זה בנימה עוקצנית, כדי שידעו למה התכוונתי. הוא ידע שלא אמרתי: "כן, יקריי", אתה בעל כל כך טוב, ולמרות שלא מתחשך לי לעשות את מה שאתה מבקש, אתה זאת כי אני אוהבת אותך". דיבר ידע שהוא שבאמת אמרתי היה: "כן, יקריי", עשה מה שביקשת, אבל רק משום שאינו חייבת לעשות את זה".

המילים שיצאו מפי אמרו "כן", אבל הנימה וה הבעת הפנים העבironו מסר שונה בתכלית.

שני סוגים של כעס

כעס אדם לא יפעל צדקה אלוהים. אך הטיו מעליכם כל טינוף ורוב רשות, וקבלו בענזה את הדבר הנטווע אשר יכול להוציאו את נפשותיכם.

יעקב א' 20-21

בקטע זה יעקב אומר שכעסו של האדם אינו מפעיל אתצדקה אלוהים. זו הסיבה שאנו צריכים לשולט בכעס שלנו וברגשות מסווגניים.

אך יש גם כעס צודק. אני מאמין שבמצבים מסוימים אנחנו צריכים לצעוס ולהגיב בכעס.

לדוגמה, ישוע כעס וגירש את הרוכלים שהיו במקדש משום שהיללו את בית אלוהים והפכו אותו לבית מסחר (יוח' ב' 17-13). הוא השתובב שם וփק את השולחנות, גירש את בעלי החיקים ואת האנשים שהיו במקום, ואני לא מאמין שעשה זאת בלחשיה. ישוע כעס, והיתה לו כות מלאה להרגיש כך. כעסו היה כעס צודק, לנו יש זכות להביע את אותו כעס שהבע ישוע.

אלוהים נתנו לנו רשות, וכעס הוא אחד מהם. בלי רגש זה לא היינו יודעים אם מישחו מנצח אותנו לרעה, למשל, אילו טענתי שאסור לנו לצעוס לעולם, הייתה מעבירה מסר לא מעשי. אבל علينا לרשן את הensus שלנו, ולזכור שריסון עצמי הוא חלק מפרי הרוחות.

איך אפשר להבחין בין השניים? בעזרה מה שהכתבבים מכנים "תורת החסד".

תורת החסד

פיה פתחה [אשת חיל] בחוכמה ותורת חסד על לשונה.

משלו ל"א 26

הקושי העיקרי שלי לשלווט בכיסי ובמילימ שיויצאות מפי נובע מההתעללות והኒצול שעברתי בילדותי. התעללות זו הפכה אותי לנוקשה. הייתה נחוצה בדעתி שלא לסת לאיש לפגוע بي שוב, והלך רוח זה השפיע גם על המילימ ועל צורת הדיבור שלי. ניסיתי לומר לאנשים דברים שאמורים לנעם לאזוניהם, אבל עד שהדברים האלה עברו את מסננת הלב והנפש שלי, הם ספגו את המרירות והכאב שהיו שם, ויצאו החוצה קשים ופוגעים. אין זה משנה כמה נכוון ליבכם לפני אלוהים. אם יש לכם רוח של גאווה, כעס או מרירות, לא תוכלו לפתח את פיכם בלי לבטאת ותחששות שליליות.

מדוע זה כך? ישוע הררי אמר שמתוך השופע בלב מדבר הפה (מתי י"ב 34).

אלוהים היה צריך לעשות בקרבי מלאכה הרבה. בשלב מסוים הפכה העדינות לנושא מרכזי בחיי. במסגרת הדברים שאלוהים גילה לי בדברו בנושא זה הגעתני למשלי ל"א, הפרק על אשת החיל. שם נאמר ש"תורת חסד על לשונה".

כשקרأتני מילימ אלה, חשבתי: "אלוהים, בפה שלי אפשר למצוא הכל, מלבד תורה חסד". הרגשתי כל כך קשה בפניהם. בכל פעם שפתחתי את פי זינק לו שם פתיש גדול.

יתכן שאתם מזדהים עם הדברים. אולי גם אתם עברתם ניצול והتانלאות כמוי ולכון אתם מלאים שנאה, טינה, חוסר אמון, כעס ועוינות. במקומות אדיבות ועדינותם אתם מוצפים במרירות וקשיות. במקום להיות על פי תורה החסד, אתם חיים על פי תורה הגיגןל.

עוז החסד

קחו עליהם את עלי ולמדו ממנה, כי עני אמי ונמוך רוח. תמצאו מרגווע
לנפשותיכם, כי עלי נעים וקל משאי.

מותי י"א 29-30

לפני אלהים חולל את השינוי בפי, נשמעתי נורא. לא יכולתי לבקש
מהילדים להוריד את האשפה בלי להישמע כמו מקדחה בשיאה. מי
ווצה לחיות עם אדם כזה? אני עצמי לא רציתי להיות כזאת, תמיד
חרשת סבלנות ומנוחה.

האם גם אתם כאלה? אם כן, אני רוצה להבהיר לכם שאתם
מאמללים את עצמכם יותר מאשר כל אדם אחר. איני אומרת זאת כדי
שטרגשו אשימים, אלא כדי לשופך אור על השורש של רוב הבעיות שלנו.
הבעיה העיקרית שלנו נמצא מתחת למשת לאף - בתוך הפה. כאמור,
יעקב אמר שאף אדם אינו יכול לשולט בלשונו. אבל כן יש מהו שאנו חנו,
יכולים לעשות בעניין הלשון. אנחנו יכולים להכניע אותה לאלהים,
לבקש מروح הקודש שייקח לידי את השליטה בלשוננו וכיניע אותה
לאלהים ולדרךו.

לכן, בין השאר, התכוון ישוע כשר אמר שעליינו לשאת את עולו.

๔. עדים ארכוניים

אבל החוכמה אשר ממעל, ראשית תהורה היא. לאחר זאת אהבת
שלום, סובלנות, נזחה להתרצות, מלאה רחמים ופרי טוב, ואין עימה
משוא פנים וצביונות.

יעקב ג' 17

באחד הימים התישבתי וחיפשתי את הארץ "עדין" בקונקורדנציה.
אמרתי בייוש: "אלוהים, עוזר לי!" חשבתי שלעולם לא אוכל להיות
עדינה.

אבל אלוהים כבר החל לעבוד בחמי בנושא זה.
הבעיה שלי היא עני כל כך קיזונית, ופשוט לא יכולתי ליהנות מכח

שאני בעיצומו של תהליך. ברגע שגיליתי בעצמי חוסר איזון בתחום מסוים, חשבתי שאני צריכה לפנות לכיוון הפוך. ניסיתי להתגמש ולהשתנות יותר מדי. בשלב מסוים נעשית כל כך "עדינה", "אדיבה" ו"יסבלנית", עד שלא הייתה מסוגלת לאכוף ממשמעת על בני הקטן.

גם בקשרי עם אחרים הגזמתי וחרקתי לכת. אפשרתי לדברים רבים לצאת מכלל שליטה בנישואין שלי, בבית ובעבודה.

ניסיתי להתאים את עצמי למצב החדש בצורה קיצונית. נעשתי כל כך מבינה, עד שאיבדתי את יכולות להיות מעשית ולהתמודד עם מצביהם ואנשיהם שהיו זוקקים לעמדת נחושה מכך. לאחר כל תקנית כזו נגעתו לומר לעצמי: "היית נחרתת! כל כך השתניתת, התמודדת עם

המצב בצורה נפלה! היהת כל כך אהובה ומתוקה!"

העובדת שהייתי "מתוקה" ו"אהובה" גרמה לי להרגיש טוב עם עצמי - בעיקר בהתמודדות עם בני. אבל אז התעוררה בעיה חדשה: הוא לא השתנה, בכל אופן לא לטובה. בעצם, מצבו הילך מדיח אל דחי.

לבסוף עשתה עליו, ובאחד הימים הזהרתי אותו: "לעולם אל תעשה את זה שוב! ולחפת עתי, הוא אכן לא עשה את זה שוב."

بني יקר לי מאוד, אך לעיתים אני צריכה לומר לו בנסיבות רבתה: "מספיק! אני אוהבת אותך, אך אני מוכנה לגנות סבלנות כלפי התנהגות שכזאת".

נסו תמיד למצוא את האיזון בין אהבה נחושה לבין גישה פשרנית. למדתי שקיימות מסווג אחד גרוועה בדיקן כמו האחרת. לכן, חשוב מאוד שנלמד לשומר על איזון.

מצד אחד אסור להיות קשוחים וקשים, מצד שני אל לנו להיות חלשים ורכיים מדי. אסור לנו להיות רגונים וחסרי סבלנות, לאבד שליטה ולפעול מתוך הרשות הקיצוניים שלנו. אבל גם אסור לנו להיות רכים ורכוכיים, ולהפוך לסמרטוטים בידי אחרים.

יש עת שבה אנחנו צריכים לשאת את המצב ולהיות סבלניים, ויש עת להיות נחושים והחלטיים. יש עת לכעוס, ויש עת להפגין זעם חזק. החוכמה היא לדעת מתי علينا לנוהג באופן זה או אחר.

עוזשי השalom זורעים בשלום

ולעוזשי שלום, פרי הצדקה נזרע בשלום.

יעקב ג' 18

זהו פסוק מאד חשוב. האם אתם יודעים מדוע השטן עבד קשה בניסיון לגרום לנו להגיע לכהילה כשהאנחנו כועסים? האם אתם יודעים מדוע הוא מנסה לגרום למוריים בקהילה ללמד כהם מלאי תשכול? משומש שהוא אינו מעוניין שנתהילך מלאים בשלווה ושלום. הוא יודע שאם יצליח לעירר את השלווה הפנימית שלנו, המיללים שנשמעו יכנסו מאונו אחת ויצאו מהשנייה. הם לא יכו שורש. לכן, המיללים שיווצרות מפיינו צרכות לשאת בחובן חיים ולא ליצור מערבות של אי שקט. הפסוק באיגרת יעקב אומר שפרי הצדקה הוא תוצר של זרע שנזרע בשלום, על ידי אלה ש"עוושים" שלום בין עצם ולבין אחרים. אין פלא שאלהים אמר לי לא לזרע שלום בחמי אחרים עד שלא אוקיע מתוכי את הנטיה לחרחר מריבות. האם תהיתם פעם איך זה שאתם מקשיבים למסרים מסויים מפיו של אדם מסוים בלי שישפיעו עליוכם כהוא זה, ולאחר כך, כשאתם שומעים אותו שוב אדם אחר, יש לו לפטע משמעות גדולה בעבורכם? זה קורה משומש שהאדם השני, שאמר כמעט את אותם דברים בדיקוק, חי בשלום. אין מריבה ומהומות בחינוי, ולכן הוא יכול לזרע זרים של שלום. אין זה אומר שאותו אדם הוא מושלם. אבל זה אומר שדבר אלוהים ינה שורשים בלבינו ורק אם יזרע על אדמות שלום בידיו מי שחי בשלום. לכן, אם אתם מתכוונים לשרת את אלוהים ולעבד בשביlico, אתם חייבים להוקיע את המריבות והמהומות מחייכם. פשוט מאד.

יש לנו ברירה

בחרו לכם היום...

והוש' כ"ז 15

השtron יעשה הכל כדי להרגינו אותנו. אבל אם באמות נתרגוז, אין זה ממשום שהוא הכריח אותנו להגיב כך, אלא רק ממשום שבחרנו לעשות זאת. הברירה תמיד בידינו.

האם ידעתם שההתנהגות שלנו בכל מצב נתון תלויה בבחירה שנעשה? לכל אחד מאייתנו יש השקפת עולם משלו, וההשקפה זו מעוררת אצלנו תשובות שונות במצבים שונים. כולנו מגיבים כל יום, כל היום, אך לא תמיד באותו אופן.

איך יתכן שניים שונים, שנטענים באותו פקק תנועה, יגיבו בשתי דרכים שונות לחילופין? ממשום שההשקפה שלהם שונה, והוא זו שגורמת להם להגיע להחלטות שונות ולנהוג בצורה שונה. זו הסיבה שאנו יכולים לומר אותו דבר לשני אנשים שונים, האחד ייכעס ויעלב והשני לא יגיב כלל.

אני בדרך כלל מאד ישירה עם הזולת. יש אנשים שאוהבים את זה ויש כאלה שלא. יש שחושבים שהדברים שאמרתי הם נפלאים, וכolumbia של שוחב זזה נורא. מדוע? ממשום שחלקם מרגישים בטוחים ואחרים לא. כל אחד מאייתנו בוחר כיצד להגיב במצבים שונים.

אולי תשאלו: "אין יתכן שזה פשוט כל כך, בסך הכל עניין של החלטה. הרי אמרת שאנשים שונים רואים בצורה שונה במצבים שונים". אני יודעת שלכל אחד מאייתנו יש מבנה פסיכולוגי שונה, ושלכל אחד מאייתנו נחשף לחוויות שונות שעיצבו אותו והפכו אותו למאה שהוא. אני יודעת שלרובנו יש פצעים וצלקות רגשות, רוחניות ונפשיות, ושאין שני שדומה לו. אך על אף השוני, ככלנו יש את יכולת החלטת כיצד נגיב במצבים מסוימים.

הפצעים והצלקות מה עבר עלולים לגרום לנו להגיב בשלילה, אך אנחנו יכולים להתגבר על תשובות אלה אם נלמד מה נאמר על כך בדבר אלוהים, ובחר לפעול לפיו במקום לפי הנסיבות.

אלוהים ברא אותנו עם רצון משלהו, עם חופש ויכולת החלטת. ואני חושבת שהוא אומר לנו את מה שאמר לבני ישראל ביום יהושע: "בחרו לכם היום" (יהושע כ"ז 15).

במילים אחרות: "התגברו!"

פרק יב

אל תדברו דברי רשות

מרפא לשון עז חיים,
ויפול בה שבר ברוח.

משל ט"ו 4

פסוק זה נושא את אותו מסר של משלו יי'ח 21: "מוות וחים ביד לשונו".

זו הסיבה שדבר אלוהים מזהיר אותנו מפני השימוש שאחננו עושים בלשון שלנו, ודורש מאייתנו לשים לב למיללים היוצאות מפיינו. כפי שאלה אמר באפסים ד' 29: "אל יצא מפייכם כל דבר ניבול, אלא דבר שהוא טוב בעיתו ויש בו כדי לבנות, למען ישפיע נעם על השומעים". אסור לנו לומר דברים שיגרמו לאנשים לוטר ולהתיאש. אל לנו

לזחם את עצמנו או את הזולת במיללים שליליות היוצאות מפיינו. הפסוק ממשלי אומר שהלשון יכולה לשבור את הרוח. הכוונה היא כמונן לרוח האדם ולא לרוח הקודש. שבירת הרוח יוצרת בעיה נוספת, והכל תוצאה של מחשבות רעות ומיללים - לנו או של אחרים. הפה שלנו לא נועד לפגוע, לשבור ולדכא, כי אם לרפא, לשקם ולרומם את רוחם של שומעינו.

התגברו על הרע בטוב

אל תניח לרע להתגבר עלייך, אלא התגבר על הרע בטוב.

רומי י'ב 21

עלינו לדעת שלכל מצב יש שני צדדים, טוב ורע, בדיקות כמו שבכל אדם יש גם טוב וגם רע. בכל יום יש דברים שנעים לנו, וכאליה שהיינו מעדיפים לוטר עליהם.

כילד האור, אלוהים רוצה שנרומים ונשבח אותו וגם את מה שטוב ונעים בנסיבות, באחרים ובעצמנו.

គונת המילה לרומים היא להגדיל ולשבח. שאחננו נושאים את קולנו ואומרים: "אלוהים, אנחנו מרומים אותך", אנחנו עושים את אלוהים לגדול יותר מכל הבעיות שלנו. זה מה שאלוהים רוצה שנעשה עם כל הדברים הטובים בחינו - שנחפוך אותם לגודלים יותר מהרעים. ושוב, הבחירה בידינו, ועלינו לעשות אותה דרך קבוע, תמיד, עד שתהפוך לנו להרגל.

הリスト ממצרי השילילה

כל מלחמתנו עוצמתם אינה מבשר ודם... אלא עוצמת אלוהים בהם להרים ממצרים.

קוה"ב י' 4

דבר אלוהים מדבר על הממצרים שבתוכנו - בעיקר במוחנו ובנפשנו. כל עוד ממצרים אלה קיימים בתוכנו, הם גורמים לנו צרות רבות. אלוהים הראה לי שמצר הוא כמו קיר לבנים. והוא נבנה מלבנה אחת בכל פעם, וחומר הגלם הוא המחשבות שצצות במוחנו. כשאחננו מגלים אותם במוחנו, אנחנו יוצרים מעין שגרה. משך הזמן, שגרה זו ודפוסי חסיבה מסוימים מקשים על השינוי.

יעצתי פעם לבחורה ציירה, שהדיםומי העצמי שלה היה מאוד נזוק. זאת מושם שבמהלך חייה נאמר לה שוב ושוב שאינה טובת מספיק והיא לא שווה כלום. כשהתבגרה, החלה לפזם לעצמה את אותו פזמון: "אני לא טובת מספיק, אני לא שווה כלום. משחו לא בסדר".

איתי, אחרת אנשים היו אוהבים אותי ומתנהגים אליו יפה". אני מבינה כיצד נבנים ממצרים כאלה בחינו של האדם, מושם שגם לי היו כאלה. כבר סיירתי שהייתי מאוד שלילית באופן הדיבור שלי ובצורת המחשבה. הקמתי בתוכי מצר גדול של שליליות בגלל הדברים השליליים שקרו לי, שנאמרו לי ושנאמרו עלי.

גדלתי באוירה שלילית, מוקפת באנשים שליליים, שראו הכל באור שלילי. עם הזמן נעשית זומה להם, וחשבתי שאני מגנה על עצמי בעורת החשכה שלילית שלי. האמנתי בתוכי מצר גדול של שליליות בגלל הדברים יקרה לי, לא אתאכזב אם זה לא יקרה.

אבל הגיעו ההזדמנות והפכה אותי לאדם שקשה להסתדר איתו. חוץ מזה סבלתי מכל מיני מיחושים בגופי, והתרועתי עם אנשים בעלי גישה שלילית.

היום, במסגרת העבודה שלי למען אלוהים, אני פוגשת הרבה אנשים כאלה. כמווני, גם הם גדלו באוירה שלילית ולכך יש להם רוח שלילית. לא נעים לשוחות במחיצת אנשים כאלה. האמת היא שגם להם לא ממש

נחמד עם עצם. ובכל זאת, יש דרך להימנע מגישה שלילית ולהתגבר עליה.

דיווח שלילי

ווציאו [המרגלים] דיבת הארץ אשר תרו אותה אל בני ישראל לאומה "הארץ אשר עברנו בה לתוכו אותה - ארץ אוכלת יושביה היא וכל העם אשר ראיינו בתוכה אנשי מידות".

במד' י"ג 32

יש בפסוק זה אמת שאני רוצה שתישענו עליה: הוצאה דיבת נחשבת בעיני אלוהים לדיווח שלילי.

אסור לנו לדבר על הנسبות בחיינו בצורה שלילית, כפי שעשו עשרה המרגלים, ואלהים אכן הוכיחו אותם על כך. וחוץ מזה, גם אסור לנו לדבר בשלילה על אנשים אחרים.

האם אתם מכירים אדם מושלם? האם מצאתם את רועה הקהילה המושלם, את הקהילה המושלמת או את מקום העבודה המושלם? האם אתם גרים בשכונה מושלמת? האם כל מי שגר בסביבתכם שומר על ביתו, מכונתו וגינתו באופן מושלם?

כל מה הקשור למייד הארצי לוקה בחסר במידה כזו או אחרת. שאלת השלחין אמר שכשישוע ישוב, אנחנו נשיל את הנטיה שלנו לכיליוון ונלבש אל-כיליוון (קור"א ט"ו 55-51). אך כל עוד אנחנו חיים פה, עלי אדמות, נצטרך להיאבק עמו כל מה שסופר כיליוון, וזה כולל את הזולת. רוב האנשים הם גם כאלה וגם כאלה. לרובנו יש משחו טוב וגם משחו רע. אלהים לא רוצה שנורום רק את הרע שבאחרים או בתוכנו. הוא רוצה שנורום את הטוב דווקא.

שאלו אמר שהאהבה יכולה לכסות על כל הפשעים (פטר"א ז' 8). זה מה שאנחנו צריכים לעשות. علينا לכסות - לא לחסוף - את המום ואת חוסר השלמות שבזולת.

איןני טוענת שעליינו לעצום עיניים ולהתעלם מכל הדברים הרעים, בלי להתמודד איתם או להכיר בהם. ספר זה אינו מתמקד בביטויים

החיצוניים של הביעות השונות שנערכות בדרכנו, כי אם במחשבות שמשתלטו על מוחנו ובמילים שיצאו מפיינו. נניח שמשיחו מתנהג כ לפינו בצהרה גועלית. אם נלק ונספר את זה לכל הסביבה, לא נפיק מכך כל תועלת. המצב לא ישתנה. רק דבר אחד יכול לשנות את המצב לטובה. אם נפנה לאלוהים ונבקש את עזרתו. אנחנו צריכים להפסיק לروع לאחרים ולהתלוון על המצב, משום שבכל פעם שאנו עשווים את זה, אנחנו מושפטים לבנה למצבר השילילי. אין זה אומר שאנו לא צריכים לדבר על הקשיים ועל הביעות שלנו. אם אנחנו זוקקים ליעוץ, علينا לקבלו. אם אנחנו יכולים לדבר על הביעות שלנו עם מישחו שיכول לשנות אותן או אותנו, علينا לעשות זאת. אבל רכילות חסרת תועלת לא תנסה את המצב, רק תרע אותו. איני טוענת שאנו לא צריכים לדבר על הצרות שלנו, אבל כשאנו עושים זאת, מוטב שתהיה לכך סיבה טובה, ושלא נעשה את זה רק כדי לשפוך את לבנו או כדי לרכל.

במתי יי'ב 36 אמר יeshua שבבואה היום נצטרך לחת דין וחשבון על כל מילה שיצאה מפיינו ועל כל שיחה בטלה. כדי שנזכור זאת בכל פעם שאנו פותחים את הפה. זאת הייתה טעותם של המרגלים בימי של יהושע, ואלהים אכן הוכיח אותם על הדיווח השילילי שמסרו למשה ולבני ישראל.

דיווח חיובי או שלילי?

ושבו [המרגלים] מהתור הארץ מקץ ארבעים ימים. וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת בני ישראל, אל מדבר פארן קִזְשָׁה, וישיבו אותם קָרֵר ואת כל העדה, ויראום את פרי הארץ.

ויספרו לו ויאמרו: "באו אל הארץ אשר שלחתנו, וגם זכת חלב ודבש היא זהה פריה. אף, כי עד העם היושב בארץ, והערים בצרות גדולות מאוד, וגם ילדי הענק ראיינו שם".

...ויהם כلب את העם אל משה ויאמרו: "עליה נעלחה וירשנו אותה, כי יכול נוכל לה".

והאנשיים אשר עלו עימנו אמרו: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנה (מאיתנו)". ויציאו דיבת הארץ אשר תרו אותה אל בני ישראל לאמרו: "הארץ אשר עברנו בה לתור אותה - ארץ אוכלת ושביה היא, וכל העם אשר ראיינו בתחום אנשי מידות. ושם ראיינו את הנפילים, בני ענק מן הנפילים. ונחי בעינינו כחגבים, וכן הינו בעיניהם".

במד' י"ג 33-30,28-25

כשהמרגלים חזרו מהמסע לאرض ההבטחה, רק יהושע וכלב מסרו דיווח חיובי. העשרה הנתרים מסרו דיווח שלילי.
האם לא כל ה-12 חלכו לאותו מקום וראו את אותם דברים? אם כן,
מה מקורו של חוסר ההתאמנה בדיווחים שלהם?
האמת היא שכאשר חמישה אנשים עוברים את אותה חוויה, ארבעה מהם עלולים לצאת מובסים בגלל החתיכויות שלהם, והאחד עשוי
לצאת מזה מנצח, והכל בגלל הלק הרוח שלו!
מה מקור ההבדל? האחד בחר להתמקד בטוב בעוד שהאחרים התמקדו ברע ורוממו אותו.
בדיוק כמו הענקים שהיו בכנען, כל מה שנורומם יעשה גדול יותר
בעינינו. כל מה שנדבר עליו יהפוך לאמת יותר, בין שהוא שלילי ובין
שהוא חיובי.

כל' טהור המועיל לבעל הבית

הנה בבית גדול לא רק כל' זהב וככסף, אלא גם כל' עץ וחרס, ומהם כמה לכבוד וכמה לקלון. לפיכך, אם איש יטהר את עצמו מלאה יהיה כל'
לכבוד, מקודש ומועיל לבעל הבית ומוכן לכל מעשה טוב.

טיימ"ב ב' 21-20

קשה לנו לא לדבר על הביעות שלנו, כי אנחנו רוצחים שאנשים יرحمו علينا. אבל אם נשיק לספר לאחוריים איך אנחנו מרגשים וכמה קשה לנו, תוך זמן קצר לא יהיה לנו למי לספר. האנשים מתעניינים بكلות מסיפורים קשים ושליליים, אפילו אלה שמאוד קרובים אלינו.

לא משנה עד כמה אנשים אוהבים אותנו, הם אינם רוצחים לשם יום אחר יום את אותו דיווח שלילי. יש להם את הבעיות שלהם, והם אינם וועים, וגם לא צריכים, לחתול על עצם את שלנו.

זה למחרי מובן! כמה מאיתנו יכולים לומר בכנותם שהם רוצחים לשם יום כל הזמן על בעיות של אחרים? מי שיוננה על כך בחיוב, זוקק כנראה להרבה תפילה וייעוץ!

אנחנו צריכים לנ��וט שני אמצעי זהירות עיקריים לגבי דיווחים שליליים: לא למסור דיווחים כאלה, ולא להקשיב להם.

כל אחד מאיתנו יש אחראיות: לא לדבר על אחרים בשיליה, ולא לתת לאחרים לדבר אלינו בצורה כזו.

אנחנו צריכים לעוזר זה זהה לחזול מחשבות שליליות על אחרים, על עצמנו ועל מצבים שככלנו צריכים להתמודד איתם.

בעבר, כשהמשח רצה לרכל איתי על אחרים, חשבתי שאני מחויבת להקשיב לו. אני חייבת להזדמנות שהחיה בתוכי חלק שרצה להקשיב, וכן תירצתי את זה: "יאיני יכולה לאסור עליו לשתף אותי بما שמצויק לו, כי הוא יגעה".

אבל זה לא מה שאמר שאל באיגרת לאפסים ד'. הוא אמר שאסור לנו לחתול חלק בזיהום מחשבות שלנו או של אחרים.

לפי מה שכתב שאל לתלמידו הצעיר טימוניוס, אנחנו צריכים להיות כלים טהורים. אנחנו צריכים לשומר על עצמנו טהורים, ועזר בכך גם לזרים.

כדי לעשות זאת, علينا לחסוב ולדבר כמו שאלווהים רוצה שנחשוב ונדבר. אנחנו צריכים להיות מודעים כל הזמן למחשבות ולמיללים שלנו, משומש אלוהים שומע ומקליט אותן בספר הזיכרון שלו.

ספר הזיכרון של אלוהים

וז' דברו יראי ה' איש את רעהו. ייקש ה' יישמע, ויכרב ספר זיכרון לפני יראי ה' ולהשבי שמו.

אני מאמינה שאלוהים שמה כשהוא שומע אותנו אומרים דבריהם נוכנים. אני גם חושבת שמאוד מצער אותו לשמעו אותנו משתמשים בפה שלנו כדי לרכל, להתלוון, לרטונן, לבוא בטענות, להשMISS ולגרום צרות לעצמנו ולאחוריים, כאשרנו מromeים את הביעות שלנו ולא אותו. חשבו על כך. יש לנו אפשרות לשמה את אלוהים. אחת הדברים העשות זאת היא להרומים אותו בשיחות שלנו. אנחנו יכולים להלך כילדי אוור, להיות אוור העולם ומלחת הארץ, ולרומים את שם אלוהים באזני כל הסובבים אותנו. אבל אנחנו גם יכולים לרומים את השטן ואת מעליינו. לפני שאלוהים גילה לי רבות מהאמתות שאני מחלקת איתכם בספר זה, הייתה לי מוד שילית וביקורתית. יכולתי לlected למקרים שפיגתם עבר שיפוץ, למשל, ובמקרה להעירך את העבודה הטובה שנעשהה, לראות רק את החלק הקטן והמשמעותי שלא טופל.

"שכחתם לצבע פה", נהגתי לומר, ולהתעלם מכל הדברים הטובים והיפים שכן עשו.

יש לי את היכולת לראות כל בעיה. זה לא נגמר רע, משום שגם לא יהיה בסביבה אנשים שראוים את הביעות בחמי ובעבודה שאני עשו למען אלוהים, אהיה בצרות.

אבל אלוהים הראה לי שאיני יכולה לחתוך בכל מיני בעיות, וудין ליהנות משלום ושמחה. בהחלט יש כל מיני בעיות בחיי הפרטיים ובעבודה שלי, אבל אם אتمكن כל הזמן רק בדברים השיליליים, זה לא יעוזר לאיש, זה לא יבנה, לא יברך ולא יעודד אותי ואת הזולת. אין זה אומר שאני מתעלמת מהבעיות שלי ולא מטפלת בהן. אבל אני צריכה להסתכל עליהם מהזווית הנכונה.

היום, כשאני מבקרת בביתה המשופץ של אחד ממיכרי, אני רואה את הלא מושלם, אבל אני לא מתמקדת בו ולא מסבבה אליו את תשומת הלב. במקומות זאת אני אומרת משה כמו "אייזה שטיח יפה!!" אני מחפשת על מה לחת חווות דעת חיובית ומעודצת. בשלב מאוחר יותר, ביחידות, אני יכולה לפנות לאותו מכר ולומר: "יכדי שתבצע גם פה". יש דרכים נכונות לחתמודע עם עניינים רגשיים. דבר אלוהים אומר שאלוהים רואה איך אנחנו מתמודדים עם הנسبות השונות בחיי.

דיווח חיובי, לא שלילי

עמלק יושב בארץ הנגב, והחייתי והיבוסי והאמורי יושב בהר, והכנעני יושב על הים ועל יד הירדן.

במד' ז"ג 29

כשהרגלים חזרו מהארץ שהבטיח להם אלוהים, הם סיפרו על העמים היושבים בה: עמלקים, חייטים, יבוסים, אמוראים וככענים. כל אחד מהעמים האלה מייצג בעיה אחרת שהיתה לבני ישראל, וזה הסיבה שעשרה מותוך ה-12 דיווחו: "כן, זהה ארץ זבת הלב ודבש, אבל..." בדרך כלל ה"אבל" שלנו מכניס אותנו לצורן.

עשרה המרגלים האלה עירערו את המון העם שחיכת החלטה: האם לעبور את הירדן ולכבוש את הנחלה שלהם? כשהם התחילו להקשיב לדיווח השלייל של עשרה המרגלים, הוא הפגין את אותה רוח שהיתה במרগלים, וחחל להתלונן, להטיל ספק ולפחד.

בפסוק 30 מסופר שכלב ראה את המתרחש וניסה להוGUIע את הרוחות. הוא הבטיח לעם שבאזור אלוהים הם יוכל להיכנס לארץ בטחה ולגבור על יושביה. אבל במקום להקשיב לדיווח החיובי של כלב ויהושע, הקשייבו בני ישראל לדיווח השלייל של העשרה.

בכל יום יש לנו הזדמנויות למסור דיווח חיובי או שלילי, לромם את אלוהים או את האויב. זו הסיבה שאלווהים רוצה שנשתמש בפה שלנו כדי לומר את הטוב, לא את הרע.

עת לשתקות ועת לדבר

לכל זמן ועת לכל חפש תחת השמיים... עת לחשوت (לשתקות) ועת לדבר.

קהלת ג' 7

כפי שאמר קהילת, יש זמן ועת לכל דבר. יש זמן שמתאים להתמודדות עם בעיות מסוימות, ויש זמן שבו علينا לעזוב אותן. יש זמן שבו אנחנו יכולים להעיר למימושו לגבי הקיר הלא צבוע שלו, ויש זמן שבו מוטב לשתקות בעניין.

צריך חוכמה כדי לדעת متى לדבר וمتى לשתוק. אך בכלל, علينا
לזכור שכל שעה מתאימה לבנות ולעוזד אחרים.
מארך טוויין נהג לומר שהוא יכול להטעג חדשניים על מחמתה אחת
טובה. אני מאמין שזו נכון לגבי כל אחד.
השטן עובד קשה כדי לשבור כל אחד מאיתנו. הוא לא זוקק לעורתנו
בתחום זה. אנחנו צריכים להיות הצד של אלוהים, ולא הצד של האויב.
זהו חלק מהבעיה שלנו. הטבע החוטא נמשך באופן טבעי לצד הלא
נכון של הדברים. הוא מבקש למצוא מומינים בזולת ולרומים בעיות. אך
הטבע שנולד מחדש לברך אחרים ולרומים את הטוב.
כמו תמיד, גם במקרה זה הברירה בידיינו.

שכחו את אשר מאחריכם והיחלצו קדימה

אף, עדין אינני חושב את עצמי למי שהשיג. אבל דבר אחד: אני שוכח
את אשר מאחרוי ונחלץ קדימה אל מה שלפני. אני רץ אל המטרה כדי
להציג את הפרוס שבקיראה של מעלה, קריאתו של אלוהים במשיח
ישוע.

פייל ג' 14-13

השטן רוצה לגרום לכל אחד מאיתנו להתרוץ בחטאיו ולא בתחומים
שניהם אנחנו משותרים את אלוהים. הוא רוצה שנזוכר את כל הפעמים
שבהן נפלנו, ולא את אלה שבתן הצלחנו לקום. הוא רוצה שנתמקד
במרקח שעוד נותר לנו לעבור ולא במרקח שכבר עברנו. הוא רוצה
שנחשוב על מספר הפעמים שבהן נכשלנו ולא על הפעמים שבהן ניצחנו.
אבל רוח אלוהים רוצה שנתמקד בכוח שיש לנו ולא בחולשות,
בニיעונות ולא בהפסדים, בשמחות ולא בבעיות. אלה הם הדברים
שעלינו לרומים - את פועלו של אלוהים ולא את מעלו של השטן. אנחנו

צריכים לעזר גם לאחרים ללמידה זאת.

לעתים קרובות אנשים באים אליו ואומרים שאינם בטוחים כיצד
עליהם לשרת את אלוהים. במקרים כאלה אני עונה: "ביןתיים, עד
שאלוהים יראה לכם, אולי תנסו לבנות את הזולט, לעוזד ולשם?"

בתחומיים אלה תמיד אפשר לשרת את אלוהים. אלוהים תמיד רוצה שנעוזד אחרים להיות מי שהוא קורא להם להיות בישוע, ושנעוזד אותם להיחלץ קדימה כדי להשיג את הפרס. באו לא נרומם את הרע אלא את הטוב; באו נעצים את הטוב, נדבר עליו, נחשב מחשיבות נקיות, נשנה את חלק הרוח השילילי שלנו, את נקודת המבט שלנו, את המילים והמעשים.

כפי אמרתני, בעבר הייתה שלילית עד כדי כך שלא יכולתי לראות את הצד החובי והטוב. נאבקתי, נאבקתי ונאבקתי, עד שאלהים אמר לי: "יעויס, אם תפקידי ביך את המחשבות שלך, יום יבוא ותהי חיובית".

אלוהים רצה שאחדל ממעשי הבשר שלי ואתחילה לבתו בו. אם אתם בעלי גישה שלילית, אני לא מציעה לכם כאן תוכנית של עשרה צעדים לשינוי החלך הרוח. אני פושט מציעה שתכנינו את הרצון שלכם לאלהים, שכן הוא כל כולו חיובי. אמרו לו: "אנחנו רוצחים להיות כמוך. עוזר לנו להיות חיוביים ולא שליליים". בקשوا מאלהים שינוי אתכם! (פיל' אי' 6).

עשו את כל מה שאלהים יאמר לכם לעשות. שתפו פעולה עם רוחו. כך תעבורו מחושך לאור, מהשיליי לחובי, מהמוות אל החיים.

חלקן של אלוהים והחלק שלנו

בריתי הייתה איתה חיים והשלום. ואתהם לו מורה ויראי ומפני שמי נחת הו. תורה אמת היהת בפייה, וועללה לא נמצא בשפטיו. בשלום ובמושור חלק איתי, ובמים השיב מעון.

מולאי ב' 6-5

פסוקים אלה מדברים על הכהנים ועל השימוש בהם אמרו ר' לעשות בפה שלהם. בתור מי שמכהנת במשרה מלאה בשירות הבשורה, אך טبعי שנושא זה يعني גם אותו.

אבל האמת היא שלפי התגלות אי' 6, כולנו כהנים ומלכים, משוט שישו "עשה אותנו מלככת כהנים לאלהים אביו. לו הכבוד והגבורה לעולמי עולמים, אמרו".

לכן, כל אחד מאייתנו צריך לשים לב לפסוקים כאלה, האומרים שאלוהים כוורת ברית עם הכהנים שלו. בכל ברית יש שני הצדדים תפקיד מלא. בברית שלנו עם אלוהים, אלוהים יש תפקיד, וגם לנו. הוא התחייב לתת לנו חיים ושלום, ועלינו לכבד אותו, ליראו אותו, להעריך אותו ולעמדו בחרדת קודש מול שמו. ואם אנחנו יראים את אלוהים ומכבדים אותו, אם אנחנו מעריצים אותו ועומדים בחרדת קודש מול שמו, לא נשתמש בפינו כדי לדבר רעות על ידיו האחרים.

שורש הדיבור הרע

על כן אתה, בן אדם, החורץ משפט, אין לך במא להצדך, ותהיה מי שתהיה, כי בשופטך את הזולת אתה מרשים את עצמן, שכן אתה, החורץ משפט, עושה אותן דברים.

חומר ב' 1

אם ידעתם שלרכילות ולהשראה יש שורש, בדיקן כמה שיש לפרת, לעז ולעשב? שורש הדברים הללו הוא שיפוט, מתיחת ביקורת. והשורש של אלה הוא הנגואה. אנחנו מדברים סרה באדם אחר משום שאנו חשבים שאנו טובים ממנו.

יום אחד דיברתי על מישחו, ולפתע אמר לי רוח אלוהים: "מי את חושבת שאתה?"
בעיני אלוהים חטא הוא חטא, ומעשה רע הוא מעשה רע. כל אלה אינם מקובלים עליו ולא נעימים לו. וחוץ מזה, הם מסוכנים. משום לכך הזהיר אותנו ישוע במתיה ז' 5-1:

אל תשפטו למן לא תישפטו, כי במשפט אשר אתם שופטים תישפטו,
ובמידה אשר אתם מוזדים ימודד לכם.

מדוע אתה רואה את הקיסם אשר בעין אחיך ואין שם לב לקורה אשר בעיניך? איך תאמר לאחיך: "הנח לי להוציא את הקיסם מעינך", והנה

הקוורע בעינך? צבוע! הוצאה תחילת את הקורה מעיןך, אחריו כן תראה
הטוב ותוכל להוציא את הקיסם מעינו של אחריך.

פסוקים אלה בעצם אומרים: "מדוע אתם מנסים להוציא את
הקיסם מעינו של אחיכם כשהבעין שלכם תקווע עמו? חשמל?" הבנתי
היטב למה התכוון אלוהים כששאל אותו: "מי את חושבת שאתה?" והוא
אף המשיך ואמר: "הרי את מדברת על אחד מלילך!"
כך למדתי להיות מאד זהירה כשאני מותחת ביקורת, שופטת את
החולות או משימה אחרים, בעיקר מאמינים, כי מעצם היוטי משרתת
של אלוהים, כוהנת, אסור לי להפר את כל הקריאה השמיימית.

שמרו על תורה האמת בפייכם

תורת אמת הייתה בפייה ועוולה לא נמצא בשפטיו. בשלום ובמיشور הילך
איתו, וربים השיב מעוזן. כי שפטוי כohan ישמרו דעת תורה ובקשו מפייה.
כי מלאך ה' צבאות הוא.

מל' ב' 6-7

בתוך כוהנים ומלאכים של אלוהינו, אנחנו צריכים להקפיד על כך
שתורת האמת תשוכן בפיינו. אל לנו לשפוט, להעביר ביקורת או
להאשים, לרכל או להתערב בענייני הזרות.

אל תתערבו בענייני הזרות

רק אל יסבול איש מכם כrhoץ או כגנב או כעשה רעה או כמתערב
בענייני אחרים.

פטרא ד' 16

מיهو זה שמתערב בענייניהם של אחרים? ההגדרה שליל לאדם כזה
היא אחד שחותר למסורת דיוחים רעים וشكריים, ועובד כל היום
בהפצחות, ברכילות, בהשמצה וכן הלאה.
מהו רכלן? רכלן הוא מוציאה דיבכה, מספר רעות ומגלת סודות זרים.

ההגדורה שלי למושג זה היא: אדם שמנפח שמוועות, מפיז אותן ו מעביר מידע חלקי.

מיهو ממשי? אדם המעיטה חרפה על אחרים ומטיל בהם זופי. כשאנחנו חשבים על אנשים כאלה, הם אולי אינם נשמעים כמו רוצחים, גנבים או עבריינים. ובכל זאת, שאול מקשר בין כולם ומציע שם חוטאים בענייני אלוהים. בראשונה לטלונייקים ד' 11 אמר: "השתדלו לחיות בתקשט, לעסוק בעניינים שלכם ולעבדו בידיכם אתם, כדי שציווינו אתכם".

הגזרות

אלוהים גילה לי שאפילו הגזרות, שככל אין נראות מסוכנות, חטא.

מדוע אנחנו מגזימים? משום שאנחנו רוצחים שהדברים ישמעו טובים יותר מאשר טובים, וגורעים יותר מאשר רעים. נראה שהטבע האנושי מגזים ומנפח דברים מעבר לכל פרופורציה.

אלוהים אמר שפטוי הכהנים ישמרו דעת ויבקשו תורה. מדוע? משום שהם מבקש לקבל הנחיות מהכהנים, מתוך היותם שליחי אלוהים.

בתוך שליחי אלוהים, בתוך הדוברים שלו, תורה האמת ותורת החסד צרכות להימצא בפינו. אל לנו להוציא דברים רעים מבין שפתינו.

פרק יג

לשון רכה

שמעו, כי נגידים אדבר ומפתח שפתינו
מישרים. כי אמת יהגה חיכי ותועבתת
שפתינו רשות. בצדך כל אמריו פי,
אין בהם נפהל ועיקש. כולם
נכחים למבין וישראלים לモצאיהם דעת.

משלוי ח' 9-6

פסקים אלה צריכים להיות לא רק הכרזה אלא גם המוניטין שלנו. לא רק מה אנחנו אומרים על עצמנו הוא חשוב, כי אם גם מה אחרים אומרים לנו.

לצערי, כולנו למדנו לדבר סחורה. לעיתים קרובות לאנשים אין כל מושג על מה אנחנו מדברים. אנחנו צריכים לדבר בצורה קולחת, ישירה, כנה ואמיתית.

כפי שאמר יעקב השילח, ברכה וקללה אין יכולות לצאת מאותו פה. אנחנו צריכים להיות כמו אשת החיל ממשלי ל"א, שתורת החסד שוגרה על לשונה.

בתוך יודי אלוהים המלאים ברוחו, אנחנו צריכים לתת ביטוי לפרי הרוח, ובעיקר לחסד, עדינות, ענווה וצניעות. זאת צריכה להיות עמדת המוצא הקבועה שלנו.

מהו הLN רוח?

ארי נחום וDOB שוקק [דומים ל]מושל רשי.

משל כ"ח 15

הLN רוח הוא מצב רוח, ההרגשה הכללית של האדם, הLN נפש. מהו LN הרוח שלכם? האם אתם שמחים וטובי לב בדרך כלל, או עצובים ומדוכדים? האם אתם מתוקים ואדיבים, או חמושים ואכזריים? האם המזג שלכם מאוזן או שאתם מתעצבנים בקלות? (ואם כן, האם אתם נשאים עצבניים זמן רב?) האם אתם חיוויים ומלאי שמחה או שליליים ומדוכדים? האם אתם קלילים וקל לרצות אתכם או שמחים וטובעניים?

כפי אמרתי, LN חי נדמה היה לי שאני מוקפת אנשים בעלי גישה שלילית. מאוד קשה לרצות אדם שמרגיש כך. אם אי פעם חייתם לצד אדם כזה, אתם ודאי יודעים למה אני מתכוונת. תמיד נראה אנשים כאלה רוצים משהו שאין להם... אם מגישים להם עוף צליי לאறחות הערב, הם יתאכזבו משום שבעצם רצו עוף אףוי. זהה דוגמה פשוטה ורדודה אומנם, אבל היא מבהירה את הנקודה.

אדם עם הלהך רוח כזה נחשב ל"מטלון", "זעפן", "כבדי". מהו, אם כן, הלהך הרוח שלכם?

הלהך רוח מתנשא

תועבת ה' כל גבה לב, יד ליד לא ינקה.

משלי ט"ז 5

קשה לנו עם אנשים מתנשאים וגבهي לב. השחצנות שלהם מעוררת לנו הסתייגות. אי אפשר לומר להם כלום כי הם כבר יודעים הכל. הם מזוללים באחרים, ונמצאים תמיד בעמדת התקפה, מה שמקשה עליהם לקבל תוכחה ותיקון, שהרי אם כך יעשו, יהיה זה כאילו היוו בטעות, והכרה בטעות היא דבר כמעט בלתי אפשרי מבחינתם.

במוגרת העוזה של אלוהים השתמש بي כדי להוכיח אחרים בעורת דברו. בדרך כלל, לטבע היין שלנו אין כל חשך לשם תוכחות ולהשתנות, אך אם קיבל את התוכחה, נגדל באמונתנו. אני משבצת לעשות את זה בדרך של אהבה, אבל לעתים הגישה זאת מזימה תוקפנות אצל שומע, משומם שמעצם היותם שחצנים הם מתנגדים לאמת. יחד עם זאת, ישוע אמר שהאמת תשחרר אותנו (יוח' ח' 32). זכרו תמיד שאדם מאושר הוא אדם חופשי. חוץ מהתוקפנות המתמדת האופיינית לאדם שחצן, הוא בדרך כלל עוסק בלשכנע אחרים היכן הם צריכים להשתנות ומה עליהם לעשות.

נדמהתי כשהבנתי לראשונה שאין זה מתקידי להוכיח ולשכנע. זהו תפקידו של רוח הקודש. ביווחנן ט"ז 8 אמר ישוע שרוח הקודש הוא זה שמכוכיח ומביא את האמת לבני האדם. ואם כך, אנחנו לא צריכים לשחק את תפקידו של אלוהים בחווי אחרים.

כבר סייפרתי לכם כיצד נגanti עם ילדי. בעלי, לעומת זאת, נהג לומר להם מה עליהם לעשות בהסתמך על הנאמר בדבר אלוהים, ואחר כך הניח להם לנפשם. את מלאכת השכנוע הוא השאיר לרוח הקודש. כשהיה צריך להוכיח אותם על דבר מה, חשבתי שמתפקידי לשכנע אותם שהם טועים ואני צודקת. נהגתי לדבר איתם במשך שעות, בניסיון

לגרום להם להסכים איתי. חזרתי שוב ושוב על אותן דברים. אבל הגישה המתישה והמוגזמת הזאת לא הועילה לנו, אלא יצרה שני ילדים מתוסכלים שלא יכולו לסבול את אמא שלהם. אני מודת לאלוהים על שריפה אותה ושיקם את מערכת היחסים שלנו.

אנשים שחוצים חשבים שהם חייבים לשכנע את הזולת בצדתם. אבל כפי שנאמר במשל, אלוהים מתעב גישה שחצנית (גבוחות לב). הוא רוצה שילדיו יחלכו בחסידות ובענווה, ולא בהתנסאות ובעגואה.

אנשים שחצנים בדרך כלל מחמירים מאוד עם הזולת, מה שהופך אותם למוחנים נוקשים וקשוחים. יש להם דרך משליהם לפועל, ואמ מישחו אינו פועל על פי דרכם, הם מגיבים בחומרה, לעיתים אפילו באליםות: "אין מקום לויכוח! כך זה צריך להיעשות, אחרת אני...". כך נהגת עם ילדי. בעלי נהג לומר לי באותם ימים שיכולתי להיות מפקחת טובה. אבל הגישה שנקתתי עם ילדי用途 המשפחה לא הפיקה את התוצאות שיחילתי להן. בעצם, היא הניבת תוצאה הפויה למורי. ועוד דבר, אנשים שחצנים הם אנשים מאוד מורכבים. דבר אלהים קורא לנו להיות פשוטות, אבל השחן הופך כל עבר לפיל. הוא מרגיש שעליו לעשות עניין גדול מכל דבר. אחת הסיבות היא שהשחן חשוב שעליו להבין כל דבר, שהוא צריך לדעת מההתחלה מה יהיה בסוף ולדעת את הסיבה לכל מה שקרה סביבו.

זה מסביר מדוע אנשים גאוניים ווחצניים אינם אנשים שמחים. ואנשים לא שמחים אינם יכולים לגרום שמחה לזולת. איזה הילך רוח אלוהים רוצה شيיה לנו כדי שניהה מקור של ברכה לעצמנו ולזולתו? האם הוא נתן לנו דוגמה שאנו צריכים להיזמות לה?

הילך רוח נעים

הן עבקי אתמוך בו, בחורי רצחה נפשי. נתתי רוחי עליון, משפט לגיים יוציא. לא יצעק ולא ישא ולא ישמע בחוץ קולו. קנה רצוץ לא ישברו ופשתה כהה לא יכּבָּנה, עד יוציא לניצחון משפט ולשםו גוים ייחלו.

בתור ילדיו האוהבים של אלוהים, שנבראו בצלמו, הוא רוצה שיהיה לנו את הlk הרוח הנעים שהפגין ישוע.

רבים מאייתנו מאמינים שאילו נקלע ישוע לתוך מהומה, הוא היה משcin שלום עד מהרה. היה לו אופי נעים. הוא התלבש בצדינות, ולא ניסח להוכיח דבר. לא אכפת היה לו מה חושבים עליו בני דורו. הוא ידע היטב מי הוא, ולא היה לו כל צורך להגן על עצמו. אומנם היו ככלה שתרגזו עליו והתחילה להתוווכ איתה, אבל התגובה שלו תמיד הייתה שלולה ואוחבת.

זהו הlk הרוח הנעים של אלוהים רוצה שיהיה לנו. זהה הלשון שהיא רוצה שתהייה בפיינו - לשון שבונה, מעודדת ומוכיחה בנוועם את כל שומעה.

האם אנחנו כאלה, או שאנו זועפים וחמורים? האם אנחנו ענווים, פשוטים ונוטים להסתכנים, או שאנו גאים, מסובכים ומחמירים? בעלי הוא אחד הבודדים שאי פעם הכרתי ושבאמת יש לו הlk רוח נעים. אני נדמתת בכל פעם מהקלילות שלו. אם תיכנן, למשל, לתפוסת מנוחה קלה ובძיקוק ביקשתי שיריד לknות משהו, הוא יענה: "בצדך, יקירותי, אני כבר יורך..."

אילו הייתי במקומו, אני מבטיחה לכם שהתגובה הייתה שונה! אנשים עם הlk רוח כזו נהגים לעוזד ולהוכיח בנוועם את שומעהם. לא משנה מה מתרחש סביבם ומה אחרים אומרים או עושים, תמיד תימצא בפייהם מילת עידוד.

אבל אלוהים רוצה שככלנו ננהג כך. מסתיבה זו נתן לנו פה - לא כדי שפרק באמצעותו אנשים לחתינות, נשפטות, נמתח ביקורת או נאשים את כל מי שאינו מסכימים איתנו.

בתור שליחיו של אלוהים, בתור דובריו, בתור שגריריו שלום מטעמו, אנחנו לא צריכים להיות קשים ונוקשים, גאים ושהצנים, מחמירים ולא גמישים. להיפך, אנחנו צריכים להיות אדיבים ונעימים, פשוטים וענווים, ותרנים וכolumbia שמסתגלים לכל מצב.

שם כך علينا לפשוט את האדם היישן וללבוש את החדש - את האופי של ישוע המשיח, בנו האהוב של אלוהים.

אופי חדש

עליכם לפשט את האדם היישן, אשר התנהגותכם הראשתונה כרוכה עימן, והוא נשחת בתאותות מותעות, ולהתחדש התהדרות רוחנית בשכלכם, וללבוש את האדם החדש הנברא כדמות אלוהים בצדקה וקדושה של אמת.

APS' ד' 22-24

המילה "התנהגותכם" שמזכrita בפסוק זה כוללת גם את צורת הדיבור שלנו ואת השימוש שאנו עושים בפה שלנו. אליהם גילה לי שהאופי שלנו בא לידי ביטוי בצורת הדיבור שלנו. האישיות שלנו מתגללה מתוך מה שיצוא מפיינו אם יש לנו הlek רוח נעים, המילים שלנו ישכנו שלום גם בעיצומן של סערות.

אם לא נאמר במשל שמענה רך ישב חיים? (משל ט' י' 1) זו האמת. עליינו רק להניח לגאותה שלנו ולאפשר לרוח הקודש לפעול דרךנו בכל מצב.

אם נינפנעו לאלהים בענווה וציות, כפי שעשה ישוע, האופי שעמד מאחוריו דבריו ומעשיו יהיה גם האופי שלנו. אנו נשכין שלום בחינינו ובחיי הסובבים אותנו. ישוע הבHIR זאת כשבקש מאיתנו לחתת עליינו את עולו.

אופיו של ישוע

בואו אליו כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה. קחו עליכם את עלי ולמדו ממנה, כי עני אני ונכורך רוח. תמצאו מרגוע לנפשותיכם, כי עלי נעים וקל משאי.

мотי י"א 30-28

אבל כדי להיות דומים לישוע, כדי להתנהג כמוון, אנחנו צריכים לדעת איזה אופי היה לו. לכל אחד מאיתנו יש אופי שונה. אף אדם אינו דומה לחברו. נוסף על

כן, האופי שלנו משתנה בעקבותחוויות שונות שעוברות עלינו. משך השנים למדתי לעומק את הבדלי האופי בין בעלי. אני מטבי שוחרת מלחמות. מאוד קשה לרצות אנשים בעלי הlk רוח כשל. כמעט אף פעם שום דבר לא מתאים להם. הם צריכים לעשות עניין גדול מכל דבר. אנשים אלה אינם שמחים במילוד.

לעתם ישם אלה שלוקחים הכל בשלוות, שקל לרצות אותם ולהסתדר איתם, אלה ש"חולכים עם הזעם" מסתגלים לשינויים ומאוד גמישים. אנשים מסווג זה מבאים בדרך כלל שלווה אל לב הסערה. אני חייבת להזdot שב-21 השנה הראשונית של נישואינו היה בעלי אדם הרבה יותר שמח ממנו. מאז הצלחתי לבדוק את הקצב שלו, משום שהוא יש בי יותר מדבר אלוהים משהיה בי אז. אבל השינוי שחל בי לא בא בין לילה.

שינויי אמיתי לא בא בהכרח מהר ובקלות. האם כבר למדתם שם אתם עומדים להשתנות, אתם צריכים לרצות להשתנות - לרצות את זה מספיק חזק כדי להשקייע בכך מאמצים רבים? אנשים רבים היו רוצחים לבולו שיקוי קסמים או להשמיע כמה מילות קסם, ולהתעורר בבוקר המחרת כשחם שונים לחוטין. אבל זה לא עובד כך.

לא נעשים קדושים בין לילה ולא נעשים משרטים בין רגע. כדי להשתנות אנחנו צריכים לסבול קצר. עליינו לשתח' פועלה עם אלוהים, כשהוא מוביל אותנו צעד אחר צעד אל רצונו, בדרכו, ומשנה אותנו בהדרגה עד שנענימה לבנו, יושע.

בפסוק 29 במתיא יי"א ישוע מתאר את אופיו. הוא אומר שהוא עניו ונמוך רוח. אחר כך הוא ממשיך ואומר שם ניקח עליינו את עולו - את אופיו - ונלמד ממנו, נמצא מנוחה.

וכן, אם נתחיל לבוש את העדינות, את הענווה, את נמיות הרוח שאיפינו את ישוע, נמצא שנספנו מתמלאת במנוחה שלו.

בפסוק 30 ישוע מתאר את העול שלו - את אופיו - שלם וטוב, לא קשה, לא קשות, לא חד ולא מליחץ, אלא נוח, אדיב ונעימים.

אם אתם נמצאים תחת לחץ, זכרו שלחץ זה איננו מלאוהים. העול שלו אינו קשה או לוחץ - זאת מושם שאופיו איננו כזה. השטן הוא כזה, וכזה הוא כל מי שנכנע לו.

לישוע יש הlek רוח נעים ושליו. זאת הסיבה שדבר אלוהים אומר שאם אנחנו רוצים להיות מודרכים על ידי רוח אלוהים, אנחנו חייבים לתת לשלום המשיח לשלוות בנו (קהל' ג' 15). אם נלק בדרכי שלום, נוכל לדעת בביטחון שאלהים הוא זה שמדריך אותנו, מושם שהוא השלום השוכן בקרבונו.

מאמיןנים רבים עוברים מסעipa לאסיפה ומקשים לשם עת "קהל" של אלוהים, לקבל "מילחה" ממנו. בהדריכת רוח הקודש נתתי לאנשים שהגיעו לאסיפות שלנו דברי חוכמה, דברי דעת ודרכי נבואה. כולם אהבו את זה. אך כשהגיעו השלב שבו עליהם לפשט את הבשר ולהשתנות על ידי הרוח כדי להידמותו לישוע, זה כבר סיفور אחר. בנקודה זו נבדלים מאמיןנים בוגרים ממאמינים תינוקים, ומתרגלת מי באמת רציני בהליכה שלו עם אלוהיםomi.

מאוד קל לנו להישאר מי שאנו. קל להישאר קשוחים, קשים, בוטים ומלחיצים. אך הדברים האלה הם שגוזלים מאייתנו את השלווה ואת השמחה שלנו.

אם אנחנו רוצים להיות שמחים באמת, אנחנו צריכים להידמות לישוע, וללבוש את אופיו בדיקוק כמו שהוא לבש את אופינו והיה דומה לנו בכל (ראה עברי ב' 17). האופי שלנו (אם אנחנו קשוחים או נעים) הוא שמלמד אם אנחנו משרותים אמיטיים של אלוהים או לא.

בשמות ושם המשחה

ומשחת בו את אוהל מועד ואת ארון העדות. ואת השולחן ואת כל כליו ואת המנורה ואת כליה ואת מזבח הקטורת, ואת מזבח העולה ואת כל כליו ואת הכיפור ואת פניהם. וקידשת אותם והוא קודש קודשים, כל הנוגע בהם יקודש. ואת אהרן ואת בניו תמשח, וקידשת אותם לךן לו.

שמות ל' 30-26

האם אתם באמת רוצים להיות משוחים? או שאם רוצים ששם
רוח הקודש רק יטפוף מכם? האם אתם רוצים להיות רווים בnihoh
המתוק של רוח אלוהים?
לפי דבר אלוהים, חיינו מדיפים ניחוח רוחני: "הלא ניחוח המשיח
אנחנו לאלהים, בקרוב הנושעים ובקרב האובדים" (קור"ב ב' 15). וכך,
הדברים השונים שעלייהם מדבר בתנ"ך מקבלים ביטוי מעשי בברית
החדשה.

מרכיביו של שמן המשחה

וידבר ה' אל משה לאמור: "ואתה, קח לך בשמנים ראש מזור חמץ
מאות, וקינכוון בשם מחציתו חמישים ומאתים, וקינה בשם חמישים
ומאתים, וקידה חמץ מאות בשקל הקודש ושמן זית קין. ועשית אותן
שמן משחת קודש ור堪ה מפרקת מעשה רוחך שמן, משחת קודש יהיה.
שננות ל' 25-22

¹ יש ברשותי ספר של חנה הורנארד, שנקרא Mountains of Spices בכל פעם שקראתי את הקטע הזה ממשמות שאלתי את עצמי מה מייצגים התבלינים השונים. באחת ההזדמנויות בדקתי את משמעותם בספר שברשותי.

לדברי המחברת, המזור מייצג ענווה.² הויל והשמן מכיל 500 יחידות מזור, הרי שיש צורך בכמות גדולה של ענווה. כבר רأינו שהענווה היא אחת התכונות שישווע העיד שהוא ניתן בהן.

הקיןמוון מייצג, לדברי הורנארד, את טוב הלב והחסידות,³ והקינה מייצגת עדינות.⁴

לכן, אם אנחנו מעוניינים במשיחה של אלהים, אנחנו צריכים להפגין שפע של ענווה, טוב לב, חסידות ועדינות.

גדלו במשיח ובאהבה

הרני אומר זאת: כל עוד היורש קטין, אין הוא שונה מעד; אף כי הוא אדון כל הנחלה. ואולם הוא נתן למראות של אופטורופסים ואנשים המופקדים על הבית, עד למועד שהבע אביו.

גלאט' ד' 2-1

עלינו להתברג באמונתנו כדי שנוכל לتبיע את הנחלה שניתנה לנו בתור ילדי אלוהים.

בפרק ד' באיגרת לגלטים שאל אומר שם קטין מקבל ירושה, היא נמצאת ברשות האופטורופסים שלו, עד שהילד בוגר דיון לקבלתה. בתור ירושו של אלוהים ושותפים לנחלתו של ישוע (ромאי ח' 17), יש לנו ירושה במשיח, אך כל עוד לא נשים בכך את הדברים הילודתיים ונתברג, ירושה זו תהיה בידי האפטרופוס שלנו - היא תישמר עבוריו על ידי רוח הקודש.

את ברכותיו של אלוהים קיבל רק כמנהית מספיק בוגרים כדי לשומר עליו. אחת הדרכים להוכיח שאנחנו בוגרים היא על ידי שליטה בפה שלנו.

כפי שראינו בישעיהו נ'ח 6-9, אנחנו צריכים לפתח את חרצובות הרשע, להתריר אגוזות, לשלח רצוצים לחופשי ולנטק כל מوطה. אנחנו צריכים לפזר את לחמנו לרעים ולהביא את העניים המרודים לביתנו. אנחנו צריכים לכטוט את העירום ולא להעתלם מבשרנו (משפחתנו). אלוהים עצמו אומר בקטע זה שעליינו לאמץ לעצמנו את הלך הרוח של ישוע, הלך רוח לא אנוכי, שאינו מרוכז בעצמו, אלא שאcupת לו אחרים.

ישעיהו ממשיך ואומר שם כך נהג, אוינו יבקע כשתר ואורכתנו (רפואתנו) מהרה הצמח, צדקתו תלך לפניינו, והקשר הטוב שלנו עם אלוהים ילק לפניו וידרך אותנו אליו שלום ושגשוג. אז יאסוף אותנו כבוד ה', וכשנקרא לו, הוא יענה.

אם נסיר מעליינו את על הלחץ ואת האכבע המאשימה, אם נחדל למתוח ביקורת ולשפוט זה את זה, אם נסיר מעליינו כל סוג של שקר,

קשיות, חוסר צדק ודיבורי רשע, נזכה ליהנות מברכותו של אלוהים.
או נהייה משרתים אמתיים - ניחוח מתוק לאלהים.

הנוסחה לחוי מלכות

בדרך זאת נתן לנו [אלוהים] הבטחות גדולות מאד ויקרות, למען תהיו
שותפים על ידן בטבע האלוהי בהימלטכם מהכלין השורר בעולם בשל
התואווה. משום כך שקדו בכל מאודכם להוסיף על אמוןכם את
המעלה המוסרית, ועל המעלה המוסרית את הדעת, ועל הדעת את
כבודו היציר, ועל כבוש היציר את הסבלנות, ועל הסבלנות את החסידות,
ועל החסידות את האחווה, ועל האחווה את האהבה. שהרי אם אלה יהיו
בכם וירבו, לא יניח לכם להיות בטלים וכבלתי פורעים במה שנגוע לידעת
אחוננו ישוע המשיח.

פטר"ב א' 4-8

קטע זה מתאר את הנוסחה המקראית שבזורתה נוכל להיפטר
מהבשר שלנו, לאמץ לעצמנו את האופי השמיימי ולהיות חיים אמתיים
של בני מלכות.

את מערכת היחסים שלנו עם אלוהים אנחנו מתחילה בחצר
החיצונה. ממש אנחנו ממשיכים לחצר הפנימית ולבסוף מגיעים לקודש
הקודשים.

את חיי האמונה שלנו אנחנו מתחילים כעוללים שזה עתה נולדו.
 אנחנו מתפללים בבשר, קוראים בכתביהם בבשר, הולכים לקהילה בבשר
 ומהללים בבשר. אלוהים מקבל את זה משומש שהוא מקבל אותנו אין
 שאנו. אבל בהמשך הוא אומר לנו: "הגיע הזמן להיכנס לחצר
 הפנימית". המסר הזה מגיע אלינו בחלקו דרך דרישות על קדושה, בהן
 נאמר לנו שאליהים התיר לנו דברים מסוימים, אבל לא עוד.

לבסוף מגיע היום שבו הוא אומר: "עכשו הגיע הזמן להיכנס לקודש
 הקודשים". כדי להיכנס לשם, כל החיים שלנו צריכים להימצא על
 המזבח, לפני אלוהים. אנחנו לא יכולים לשמור לעצמנו את הדברים
 שאנו רוצים בהם. אנחנו צריכים לתת לו הכל ולשרת אותו ברוח

ובאמת (יוח' ד' 23). משמעותו הדבר שאנחנו צריכים להיות מוכנים לחיות טוב בעינו, ולבתו בו שיתן לנו את החסד שידרש לנו כדי לעשות זאת (פיל' ב' 13).

הדבר הראשון שנאמר בקטע שцитטתי לעיל הוא שעליינו לקחת את הבטחותיו של אלוהים ולהוסיף להן את השקדנות. אנשים רבים מפסיקים כבר בנקודה זו, בהתחלה. הם לא ממשיכים אל מעבר להבטחותיו של אלוהים. הם מצטטים כל מיני הבטחות, אך אף פעם לא שוקדים ולא מתאמצים, ולכן אינם זוכים לראות בתגשיותן של הבטחות אלה.

אם אנחנו רוצחים להיות משיחיים בוגרים ולהגישים את תוכניתו של אלוהים, אנחנו צריכים להיות נחושים בזעטנו לסייעם את המירוץ שלפנינו (טימ"ב ד' 7). בדרך נינתקל בדברים שיקומו נגדנו וינסו ליישר אותנו ולגרום לנו לוטר. לכן علينا להיות נחושים. אנחנו חייבים לשקד!

ומה עליינו להוסיף לשקדיה? את האמונה שמניבה מעלה מוסרית, את המצוינות.

בשלב מסוים אומר לנו אלוהים: "איןכם יכולים להמשיך ולהיות עצניים, חסרי משמעת ומרושלים. אתם צריכים להתאמן ולהצטיין, להיות החלティים ומלאי אנרגיה משיחית".

המצוינות מפתחת בנו דעת וזו מניבה את כיבוש היצר. משמעותו הדבר שלא נוכל להמשיך ולעשות את מה שמתחשך לנו, ושאנחנו צריכים להיות מוחיבים לעשות את רצון האב, כמו שנחגג יושע.

ברגע שנכבות את יצינו, תיוולד בנו סבלנות. הסבלנות איננה רק יכולת לחכות, אלא היכולת לחכות עם גישה נכון. כשאנחנו מוחיבים החכים שלנו ממשיכים להעלות ריח ניחוח לאלהים.

אתם ודאי מסכימים שקל להציג ריח ניחוח כשדברים נעשים בדרכנו. הרבה יותר קשה להציג ריח טוב כשחכם פועל נגדנו, כשהאנשים שבינו מקבלים תשובה לתפיאותיהם ואילו התפיאות שלנו לא עוברות את התקורה. במקרים כאלה נדמה לנו שאלהים חירש, שסיבת מסויימת, שאינו מצליחים להבין, הוא מסרב לשמוע אותנו. כולנו

ועברים תקופות כאלה. השאלה היא איזה ניחוח אנחנו מדיפים בזמנים
הלו.

מהסביר לנו מתחנת חסידות, שכן בשלב זה יש לנו סבלנות
להקשיב לדרשות בנושא קדושה וליחסם אותו. אלוהים עוזד על
המעלות הללו לפי הסדר, כל אחת בתורה. הוא מקרב אותנו אליו ועזר
לנו להתאים את עצמנו לנוכחותו הקדושה. הוא מכין אותנו, כדי שיוכל
להשתמש בנו באחרית הימים האלה.

לאחר החסידות באה האחוות. מדובר באחוות שמולידה אהבה
משיחית, אהבת אחים שМОביבלה לאהבת אמת, אהבה אלוהית, אהבה
מסוג אַנְגָּף.

חגרו כולם נמיות רוח

חגרו כולם נמיות רוח איש כלפי רעהו, כי אלוהים ליל'דים הוא ולז'
ולענויים יתן חן.

פטר"א ה' 5

כשהתחלתי לכתוב את הספר הזה, ראיתי לי אלוהים שדרך הנוסחה
זהות אוכל להגיע לאַנְגָּף, לאהבה האלוהית.

במבט לאחרי ראיתי שאלוהים העביר אותי דרך כל אחד משלבי
הנדילה המשיחית, ובשלב מסויים אמר לי שהגיע הזמן שאפעל על פי
עצתו של כיפא ואחרgor נמיות רוח.

אני מאמינה שהוא אומר זאת לכל אחד מאיתנו. כולנו צריכים
להתעטף בנמיות רוח, בענווה, באדיבות ובעדינות. אנחנו צריכים
להתעטף בהם כשאננו יוצאים לעולם, להתנהג כמו שנаг ישווע,
בנעימות ונינוחות, ולהציג ניחוח מתוק.

לאחר שקיבلت מסר זה מאלוהים, דיברתי עליו באחת האסיפות.
בסוף האסיפה ניגש אליו מישחו ואמר: "אני מרגיש שיש לי עborך מהו
مالוהים". הוא ציטט את הקטע מהשנינה לפטרוס אי-4, והוסיף:
"את נמצאת בשלב האהבה, ואחריו יבוא שלב המלכות".

כפי שאמרתי, אני מאד זהירה עם דברים שאומרים לי אחרים, אך

במקרה הזה ידעתني שהמסר - אכן מלאוּהים. הדברים עוזדוּ אוטי משום שראיתי בהם אישור למה שאלוּהים כבר אמר לי.

הרצון להשתנות

אנחנו כולם, בפנים מגולים, רואים במראה את כבוד ה', ונהפכים לאותן צלים, מכבוד אל כבוד, כמו מיד ה' - הרות.

קור"ב ג' 18

השינוי שצורך להתחולל בכל אחד מאייתנו אינו יכול להיות פרי של מאמצים או מעשים טובים. הוא תוצאה של קשר אישי עם אלוהים. אין בכונתי לפרט בפרק אחרון זה את שבעת העdzדים המובילים לבגירות משיחית. אני כן רוצה לומר לכם מהי האחריות המוטלת על כל אחד מכם.

טוב לצאת בהכרזות חיוביות. אמירות אלה מחוללות שינויים חיוביים בחיוו של המאמין, אך אין בהן כדי לשנות את האדם הפנימי. גם הרגלי תפילה מסוימים הם דבר טוב. הם עוזרים לנו לפתח תחום זה בחינוּנו, אך אין בהם כדי לשנות את האדם הפנימי. קריאה בכתביהם והשתתפות באסיפות הקהילה ובאירועים קהילניים אחרים הם דבר טוב וחשוב. אלה הם דברים שעל כל מאמין לעשות. אך אין הם משנים את האדם הפנימי. רק דבר אחד משנה את האדם הפנימי - השוואות בנוכחות אלוהים.

כשהאנחנו עושים זאת, אנחנו מאפשרים לו לפעול ב עמוק כי ייבנו. כל גוף המשיח שואף להשתנות. אבל אלוהים גילה לי שהוא מאד ישמח אם נראה אותו כמו שהוא מתואר בדבריו ונאפשר לו רוחו לשנות אותנו לצלמו.

מאמיןנים שנוטים לכיוון הכריזמטי, ואני ביניהם, הפכו למאוד דתיים בשלב מסוים. בעצם, יש לנו דת משלנו! תיכingenנו ואירגנו לעצמנו כל תחום בחינוּנו הרוחניים. אין כל רע במשמעות וסדר, אך כשאנו עושים כל מיני תוכניות ומשאים את אלוהים מחוץ לתמונה, אנחנו מזמינים לעצמנו צרות.

הדבר היחיד שיכל לשנות אותנו באמת הוא שהייה בנסיבות אלוהים. שם עליינו להמתין עד שהוא יעשה עבורנו את מה שאנו לא יכולים לעשות בשליל עצמו.

איןני קוראת לכם לצאת לרחוב ולהעמיד פנים שאתם נחמדים, או עווים, עדינים ואוהבים. אם תעשו זאת זה בכוחות שלכם, בסופו של דבר תרגשו מאד מטופלים.

ספר זה לא נועד לייצור בכם תחושת אשמה על מה שאתם ומה שהייתם. מטרתו לעודד אתכם להיות מה שאתם יכולים להיות - ולהבהיר שלשים כך عليיכם להכניע את עצמכם לרוחו של אלוהים חיים. אלוהים מחייב אנשים שוכנים להשתנות, להפנות עורף מהם ולהפוך למה שרק הוא יכול לעשות מהם. הצעד הראשון בתהליך זה כרוך בשינוי צורת הדיבור שלנו. זה יהיה נכוון בתקופתם של אברהם ושרה, שהיו צריכים ללמדן לקרוא זה לזה במסות שונות מלאה שהיה וגילם להם. זה יהיה נכוון לגבי משה, שחיפש כל מיני תירוצים לכך שאינו יכול לדבר בשטף. וזה יהיה נכוון לגבי ישעיהו, שאמר שהוא איש טמא שפתים והוא יושב בקרב עם טמא שפתאים. וזה גם יהיה נכוון לגבי ירמיהו, שהצהיר שהוא צער מכדי לדבר בשם אלוהים.

זה נכוון גם לבניינו. אם נרצה להשתנות, אלוהים יחולל בנו את השינוי הרצוי - בדרך שלו ובעיתוי שלו - בתנאי שנשב בנסיבות וניתן לו לגעת באדם הפנימי שלנו.

לחווות את אלוהים

לסיום אני רוצה להביא בפניכם **ציוט** מספר שנקרא : *the Depths of Jesus Christ*

שם, בתוך רוחכם, שוכן אלוהים. כשתתלמדו איך לשכן בו, נוכחותו תמייס את הגערין הקשה של נפשכם. וכקשהiat זו תימס, עליה ממנה ניחוח יקר.⁵

חויבו על כך לרגע. אלוהים שוכן בתוך רוחנו, אבל אנחנו צריכים ללמוד לשכן שם איתנו.

לא נוכל להניב פרי אם רק נשתתף באסיפות הקהילה או באסיפות תפילה, אם נסתפק בקריאת כתובים או באמירות חיוביות, וזאת למרות החשיבות הרבה של כל אלה. הפרי הזה הוא תוצר של כל אותן פעמים שבהן נשכון באדוננו וניתן לו לשכון בנו. וכוחותיו השמיימית היא שמיינסה את הגראין הקשה של נפשנו, כך שנפוץ ניחוח מתוק סבבונו. האם אתם רוצים להשתנות? האם אתם רוצים להפסיק להיות קשיים, חדי לשון ומלחיצים? האם אתם רוצים להיות ענווים, צנווים, עדינים ואדייבים? האם אתם רוצים להידמות לישוע? אם כן, למזו לhattkrab אליו ולעבדו אותו, כדי שהוא יוכל להעניק לכם לשון ורוח נעימות.

סיכום

רתק מדייבורם תפלים וחסרי קדשה,
כי בעליהם יוסיפו גשע על רשות.

טימ"ב ב', 16

ניסיתי להבהיר בספר זה כמה ברכה וכמה הרס אנחנו יכולים לזרוע בעזרת המיללים שיויצאות מפינו.

זכרו, למיללים יש עוצמה רבה. זו הסיבה לכך שכל כך הרבה קטעים בדבר אלוהים עוסקים בשימוש החיווי והשלילי שאנו יכולים לעשות בפה שלנו (רשימות פטוקים בעמודים הבאים).

כדי להמחיש את הפסוקים הרבים העוסקים בנושא, חילקתי אתכם כמה חוות אישיות, המבahirות אילו לקחים למדתי בתחום זה בחיי האישיים ובעובדתי למען אלוהים. כמו כן חילקתי אתכם כמה דוגמאות מההכרזות החיוויות שאני נהגת לצטט מתוך דבר אלוהים במצבאים מסוימים, שכל אחד מאייתנו עשוי להתמודד איתם בחיוון כמובן.

אני מתפללת שככל המידע הזה יעוזר לכם לשלוט בלשונכם, וישנה את חייכם ואת הנسبות - למעןם ולמען כל הטובבים אתכם.

רחקו מדיבורים תפלים וחסרי קדושה. במקום זאת, לפחות לדבר כפי שאלויהם מדובר. דברו של אלוהים, כשהוא יוצא מפייכם באמת ובאהבה, צריך לחזור אליו לאחר שימלא את רצונו ומטרתו. אך כדי לומר את המיללים האלה באמת ובאהבה, הלב שלכם צריך להיות נכון לפני אלוהים, משום שהפה מ谈起 מה שיש בלב - לטוב ולרע.

אתם כבולים על ידי המיללים שלכם, על ידי ההצהרות שיויצאות מפייכם.

אתם גם נשפטים על ידן.

ווטשמן נִ אמר פעם: "יכשמקשייבים לאדם מסוים, אפשר להבחן מ谈起 דבריו איזו רוח שוכנת בו".

חשוב לנזכר את השפטנים כך שמה שיוצא מהן לא רק יהיה נכון, אלא גם אדיב וחיווי, בונה ובקו אחד עם רצונו של אלוהים.

אתם יכולים לשנות את המעשים ואת ההתנהגות שלכם, אך לשם כך עליהם לשנות קודם כל את המעשים ואת המיללים שלכם, ואת זה תוכלו לעשות רק בעזרת רוח אלוהים.

הן הרוח שלכםקובע את מעשיכם.

אם אתם באמת רוצחים לראות שינויים בחיכם, עליכם להכין את
עצמכם לאלוהים ולבקש ממן בענוה ישינה אתכם לצלמו ולדמותו של
בנו, ישוע המשיח.
הוא עושה זאת עבורו, ואם הוא יכול לעשות זאת עבורו, הוא יכול -
וגם יעשה זאת עבורכם.
ברכת אלוהים עליכם!

פסוקים בנושא הלשון

ובה מקללים אנו אנשים שנעו
בצלם אלוהים. מאותו הפה יוצאה
ברכה וגם קללה.

אָחִי, לֹא צַרְיךָ שִׁיחָה כְּדָבָר הַזֶּה!
הַבְּיֻעַ המְעִין מִם מִתְוִקִים וּמִם
מְרִים מִמוֹצָא אֶחָד? אָחִי, הַיּוֹכֵל עַצְמָה
הַתְּהִנֵּה לְעָשׂוֹת זִיתִים, או הַתוֹכֵל
הַגְּפֵן לְעָשׂוֹת תְּאַנִּים? כֵּן גַּם מִקוּם
מִים מְלוּחִים אִינָנוּ מְפִיק מִם מִתְרוֹ
קִים.

יעקב ג' 12-2

מַי שְׁסִבּוֹר שַׁהוּא עֲבוֹד אֱלֹהִים
וְאִינָנוּ שָׁם רָסֶן לְלִשְׁוֹנוֹ כִּי אִם
מִתְחַעַת לִיּוֹ, עֲבוֹדתוֹ אַינָה אֶלָּא
הַבָּל.

יעקב א' 26

בְּדַרְךָ זֹאת גַּם אַתֶּם חָשְׁבּוּ אֶת עַצְמַתְמַתְמָתָה
מִכֶּם מַתִּים לְגַבֵּי הַחֲטָא, אֶךְ חַיִים
לְאֱלֹהִים בְּמִשְׁיחָ יְשֻׁוע. לְכָن, אֶל
יִמְשֹׁל הַחֲטָא בְּגַופְכֶם בְּן הַתְּמִוָּתָה
וְאֶל יִכְנַיּוּ אַתֶּם לְתֹאָוֹתִי. וְאֶל

וְהָלָא כָּלָנוּ מְרַבִּים לְהִיכְשֵׁל. מַי
שְׁאִינוּ נְכַשֵּׁל בְּדִיבָּר, אִישׁ מוֹשָׁלָם
הָא וַיְכֹל לְשִׁים רָסֶן לְכָל גּוֹפֹו.

הַנָּה בְּפִי הַסּוֹסִים שְׁמִים אַנוּ רָסֶן
כִּדְיַ שִׁיְשַׁמְעוּ לָנוּ, וְכֵךְ מְנַהֲגִים אַנוּ
אֶת כָּל גּוֹפָם. וְהַנָּה גַּם הַאוֹנוֹת, אֶךְ
שְׁגַדְולוֹת הָן וְנְהַדְפוֹת בָּרוֹחַ עֹוזָה,
הַגָּהָה קָטָן יִנְהַג אָוֹתָן אֶל הַמָּקוֹם
שִׁירְצָה הַהְגָּאי.

כֵּן גַּם הַלְשׁוֹן אִיבְּרָ קָטָן הִיא,
וּמְדִבְרָת גְּדוּלָות. רָאוּ אִיזּוּ אֲשֶׁר
קָטָנָה מִבָּעֵירָה יִעַר גְּדוּלָ! גַּם
הַלְשׁוֹן אֲשֶׁר הִיא, עַולְם שֶׁל עֲוֹלָה.
הַלְשׁוֹן נִיצְבָּת בֵּין אֶבְרִינוּ וּמְטַמָּאת
אֶת כָּל הַגּוֹף. הִיא מִצְתָּה אֶת גִּלְגָּל
הַוּוִיתָנוֹ וּנִיצְתָּה בָּאֲשֶׁר גִּיהְנוּם. כֵּל
מִין בַּהְמָה וּעוֹף וּרְמַשׁ וּחַיּוֹת הַיִם,
הַמִּין הָאָנוֹשִׁי יִכְלֶל לְהַשְׁתֵּלָת עַלְיוֹן,
וְאַכְן הַשְׁתֵּלָת. אֶבְלָל הַלְשׁוֹן - אֵין
אָדָם יִכְלֶל לְהַשְׁתֵּלָת עַלְיהָ. רַעַת הִיא
וְחִסְרַת מַעֲצָרָה, וּמְלָאָה אַרְסָ מַוּתָה.
בָּה מְבָרְכִים אַנוּ אֶת הָאָדוֹן וְהָאָבָּ

האינכם מבינים שכל מה שנכנס לפה יורד אל הבطن ומוטל למורצאות? אבל הדברים היוצאים מן הפה נובעים מן הלב ואלה מטמאים את האדם, כי מן הלב נובעות מחשבות רשע, רציחות, ניאופים, זנוניות, גנבות, עדויות שקר וגידופים. אלה הם המטמאים את האדם, אבל אכילה ללא נטילת ידיים אינה מטמאת את האדם.

מותי ט' 20-17

יהיו נא דבריכם מלאוים תמיד בחן ומתחבלים במלח, באופן שתדעו אין להшиб לכל שوال.

קהל' ד' 6

בורא ניב שפתים, "שלום שלום לרחוק ולקרוב", אמר ה', "ורפאי תיר".

ישע' נ"ז 19

בפצע שפתים מוקש רע ויוצא מצרה צדיק. מפרי פי איש ישבע טוב וgemäßיל ידי אדם ישיב לו.

משל ו' ב' 13-14

או שהעץ טוב ופריו טוב, או שהעץ רע ופריו רע. שהרי בפרי ניכר העץ. ילדי צפונונים, אין תוכי-

תמסרו את איבריכם לחטא כלים של רשות, אלא מסרו את עצמכם לאלהוהים כאנשים חיים שהוקמו מן המתים, ואת איבריכם תמסרו לאלהוהים כלים של צדק.

רומי ו' 13-11

כפי שכחוב: "כי אם המון גויים נתתיק" - לעניין אלהים אשר בו האמין, האלהים המחייב את המהנים והקורא בשם דברים בעודם נמצא.

רומי ד' 17

בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם.

תהל' ל"ג 6

ויאמר אלהים: "יהי אור", ויהי אור!

ברא' א' 3

מפרי פי איש תשבע בטנו, תבואה שפתינו ישבע. מוות וחימם ביד לשון ואוהבייה יאלל פריה.

משל י"ח 20-21

לא הנכנס אל הפה מטמא את האדם, אלא היוצא מן הפה - זה מטמא את האדם.

מותי ט' 11

פסוקים בנושא הלשון

למוח העצמות, ובוחן מוחשבות
הלב וככוונתו. .

עבר' ד' 12

יש בוטה כמדרונות חרב ולשון
חכמים מרפא.

משל ו"ב 18

שמחה לאיש במענה פיו ודבר
בעיתו מה טוב.

משל ט"ז 23

אל יצא מפייכם כל דבר ניבול, אלא
דבר שהוא טוב בעיתו ויש בו כדי
לבנות, למען ישפיו נעם על
השומעים.

אפס' ד' 29-32

מוזמור לדוד: ה', מי יגור באוהלך,
מי ישכן בהר קודש? הולך תמים
ופועל צדק ודובר אמת בלבבו. לא
רجل על לשונו, לא עשה לרעהו
רעה וחדרפה לא נשא על קרויבו.

תהל' ט"ז 1-3

ואומר: "אוֹ לֵי, כִּי נְדִמִּתִּי! כִּי
אִישׁ טָמֵא שְׁפָתִים אַנוּכִי וּבְתוֹךְ עַם
טָמֵא שְׁפָתִים אַנוּכִי יוֹשֶׁב. כִּי אַתְּ
הַמֶּלֶךְ הָיָ צְבָאות רָאוּ עַנִּינִי".

לו לדבר טובות ואתם רעים? הן
מתוך השופעقلب מדבר הפה.

мотי י"ב 33-34

חדל בני לשמעו מוסר, לשגות
מאמרי דעת.

משל ו"ט 27

ואני אומר לכם, כל מילה בטלה
שידברו בני אדם - יתנו עליה דין
וחשבון ביום הדין.

мотי י"ב 36

עוץ' עיניו לחשוב תהפוכות, קורץ
שפתיו כילה רעה.

משל ט"ז 30

מפרי פי איש יאכל טוב ונפש בוגר
דים חמץ. נוצר פיו - שומר נפשו,
פושק שפתיו - מחייבת לו.

משל ו"ג 2-3

שומר פיו ולשונו - שומר מצרות
נפשו.

משל כ"א 23

שרדי דבר האלוהים חי ופועל, וחד
הוא מחרב פיפויות וחודר עד להבי
דיל בין נפש לרוח ובין פרקים

ופי כסילים יביע איוולת. בכל מקום עני ה' צופות רעים וטרם בים. מרפא לשון עז חיים, וסלף בה שבר ברותה.

משל ט"ז 1-4

דאגה בלב איש ישחנה, ודבר טוב ישמחנה.

משל י"ב 25

הכירו את הדבר, התמיד בעיתו
ושלא בעיתו, הוכחה, גער, הפצר,
וזאת בכלל אורך רוח ועל ידי
ההוראה.

טיימ"ב ד' 2

אמר להם: "לכו אל כל העולם
והכירו את הבשורה לכל הבביהה.
המאמין ונטבל יודשע, וממי שלא
יאמין יאשם".

מורק ט"ז 15

ברוב דבריהם לא ייחל פשע, וחושן
שפתיו משכיל.

משל י' 19

ניגש והוא נעה ולא יפתח פיו.
כשה לטבח יובל וכורח לפניהם
גוזזיה נאלמה ולא יפתח פיו.

ישע' ג"ג 7

וויועוף אליו אחד מן השרפים ובידו רצפה במלקחים לכה מעל המזבח. ויגע על פי וייאמר: "הנהגע זה על שפתיך וסר עונך וחטאך תכופר".

ישע' ו' 6-5

שיטה ה' שומרה לפוי, נזרה על דל שפתי.

תהל' קמ"א 3

יהיו לרצון אמרי פי והגינן ליביכו
לפניך, ה' צורי וגואלי.

תהל' י"ט 15

בני, לדברי הקשيبة, לאמרי ה' הט
אותך. אל יליזו מעיניך, שומרם
בתוך לבך. כי חיים הם למצאי
אייהם ולכל בשרו מרפא. מכל משבר
מר נצור לך כי ממן תוצאות
חיים. הסר ממן עיקשות פה ולזות
שפתיים הרחק ממן.

משל ד' 20-24

גם לא ניבול פה ושיחת סכלות או
התלוצות, דבריהם שאינם יאים,
אלא קול תודה.

אפס' ה' 4

מענה רך ישיב חימה ודבר עצב
עליה אף. לשון חכמים תיטיב דעתך

פי צדיק יהגה חוכמה ולשונו תדבר
משפט.

תהל' ל"ז 30

אבל בעת, הסירו גם אתם את כל
אללה: את הרוגנו והכעס ואת הרשות
והגינוף ואת ניבול הפה. אל
תשקרו איש לרעהו, שכן פשטם
את האדם היישן עם מעשו ולבשו
תם את האדם החדש, ההולך
ומתחדש בדעת לפি צלם בוראו.

קהל' ג' 10-8

לא איש אל ייכזב ובן אדם ייתנחמו.
ההוא אמר ולא יעשה, ודיבר ולא
יקימנה?

במד' כ"ג 19

אבל הוא - אשר הוא רוח האמת,
כשיכוא ידריך אתכם אל כל האמת,
כי הוא לא ידבר מעצמו, אלא את
אשר הוא שומע ידבר ואת הבאות
יודיע לכם.

יו"ח ט"ז 13

אתם מאביכם השטן ואת מאווי
אבייכם החפצים אתכם לעשות. הוּא
רוץ היה מראשית ובאמת לא
עמד, כי אין אמת בו. מדי דברו

שמעו כי נגידים לדבר ומפתח שפה
מיישרים. כי אמת יהגה חיכי
ותועבת שפתוי רשע. בצדק כל
אמר פי, אין בהם נפתל ועיקש.
משל' ח' 6-8

כי אני אתן לכם פה וחוכמה אשר
כל מתגדריכם לא יוכל לעמוד
נירה או לסתורה.

локס כ"א 15

חוושך אמריו יודע דעת וקר רוח
איש תבונה. גם אויל מהריש חכם
יחשב, אוטם שפטינו נבון.

משל' י"ז 27-28

שש הָנֶה שנא ה' ושבע תועבות
נפש... יפיח צובים עד שקר
ומשילע מרדנים בין אחיהם.

משל' ו' 16,19

בפה חנף ישחת רעהו ובבדעת
צדיקים יחלצו. בטוב צדיקים
תעלץ קרייה ובאבוד רשעים רינה.
ברכת ישרים תרום קְרַת ובי^ב
רשעים תיהרס. בזו לרעהו חסר לב
ואיש תבונות יחריש. הולך רכילד
מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר.
משל' י"א 13-9

ויאמר משה אל העם: "אל תקאו,
כי לבבך נסות אתכם בא האל-
הים ובבעבר תהיה יראתו על פניכם
בלתי תחתאו".

שמות כ' 16

אללה הדברים אשר תעשו: זבבו
אמת איש את רעהו, אמרת ומשפט
שלום שפטו בשעריכם.

זכר' ח' 16

יפיח אמונה יגיד צדק ועד שקרים
מרמה. יש בוטה כמדוקרות חרב
ולשון חכמים מרפא. שפת אמרת
תיכונן לעד ועד ארגיעה לשון שקר.
משל' י"ב 16-17

אם בלשונות בני אדם ומלאכים
אדבר ואין כי אהבה, הריני ננהרו
שת הו מה או כמצחטיים ורועשים.
אם תהיה לי מחת הנבואה ואדע כל
הסודות ואשיג כל הדעת, ואם
תהיה כי כל האמונה עד להעתק
הריטם מקומם, ואין כי אהבה,
הריני נאיין וכopsis. אם אחלק את
כל רכושי לצדקה וגם אתן את גופי
לשרפפה ואין כי אהבה - לא יועל
לי דבר.

קור"א יג' 1-3

שקר, מתווך ישותו שלו ידבר, כי
שקרן הוא ואבי השקר.
יו"ח' ח' 44

אבל מוגי הלב והבלתי מאמנים,
המתועבים והמרצחים, הזונים
והמכשפים, עובדי האלים וכל
המשקרים - חלקם באוגם הבוער
באש וגופרית אשר הוא המות
השני.

התג' כ"א 8

על כן הסייעו את השקר זבבו אמרת
איש לרעהו, כי איברים אנחנו איש
לרעהו... ואל תיתנו מקום לשטן.

אפס' ד' 25,27

נדבר את האמת באהבה ונגדל בכל
דבר אליו המשיח, אשר הוא הראש.

אפס' ד' 15

תוועבת ה' שפתי שקר ועושי אמונה
רצונו.

משל' י"ב 22

גבר מחלוקת על רעהו - רשות פורס
על פעמי.

משל' כ"ט 5

בברכת ישרים תרום קורת ובפי
רשעים תיהרס.
משל' י"א 11

הODO על כל דבר, כי זהו רצון
אלוהים לגביכם במשיח ישוע.
תסל' א' 18

לכן, בכל עת נקריבה בתינויו זכה
תודה לאלהים, כמובן, פרי שפּי
תימם המודות לשם.

עבר' י"ג 15

אברכה את ה' בכל עת, תמיד
תהלתו בפי.

תהל' ל"ד 2

لتורה ולתעודה אם לא יאמרו
כדבר הזה אשר אין לו שחר.

ישע' ח' 20

אמן אומר אני לכם, כל האומר להר
זהה: "היעקר והיזוק לתוך הים"
ואינו מפקפק בלבו אלא מאמין
שיתקיים דברו, כן יהיה לו.

מרק' י"א 23

או הובילה הרוח את ישוע אל
המדובר להחננות על ידי השטן,
ולאחר שצמ ארבעים יום וארבעים

ש macho וגילו, כי שכרכם רב בשמיים.
הרי כך ורדפו את הנביים שהיו
לפניהם.

מתי ה' 12

סוף דבר, היה כולכם לב אחד,
שותפים לצער הזולת, אהובי
האחים, רחמנים וענווים. אל
תשלו רעה תחת רעה ולא חירוף
תחת חירוף; אדרבה - תברכו,
שהרי לכך נקראתם, למען תירשו
את הברכה, כי "האיש החפץ חיים
אהוב ימים לראות טוב, ינצח
לשונו מרע, ושפטיו מדבר מרמה".

פטר' א' ג' 10-8

אל תיתן ה' מאוווי רשות, זמנו אל
תקף ירומו. סלה.

תהל' ק"ט 9

וירם אלהים חז פתאום היו מכור
שם.

תהל' ס"ד 8

כל כלי יוצר עליוך לא יצלח וכל
לשון תקום איתך למשפט תרשעי.
זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאייתי,
נאום ה'.

ישע' נ"ד 26

פתחו אַתֶּיכם לחרבות ומזמורתייכם
לרמחים. החלש יאמר "גיבור
אני!"

יואל ד' 10

ויאמר ה' אליו: "היטבת לדאותך כי
שוקך אני על דברי לעשותו".

ירמ' א' 12

לעוֹלָם ה' דְבָרֵךְ נִצְבֵּב בְּשָׁמִים,
תַּהֲלֵי קְיֻט 89

אשתחוווה אל היכל קודשׁ ואודה
את שמך על חסך ועל אמתך, כי
הגדלת על כל שםך אמרתך.

תַּהֲלֵי קְלִיחָה 2

הוא זוהר כבודו וצלם עצמו
ונושא כל בדברו רב הגבורה,
ולאחר שעשה טיהור חטאיהם ישב
לימינו הגדולה במרומים.

עַבְרִי א' 3

באמונה נבין כי העולמים הוכנו
בדבר אלוהים, באופן שהנראה
נתהווה מן הכלתי נראה.

עַבְרִי י"א 3

בראשית היה הדבר, והדבר היה עם
האלוהים, ואלוהים היה הדבר.

יוח' א' 1

ليلת היה רעב. ניגש אליו המנסה
ואמר: "אם בן האלוהים אתה,
צווה שהאבנים האלה יהיו ללחם".
השיב ישוע ואמר: "כתבוב, לא על
הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל
מושא פִי ה'".

לקח אותו השטן אל עיר הקודש
והעמידו על פינת גג בית המקדש.
אמר לו: "אם בן האלוהים אתה,
השליך עצמן למיטה, שהרי כתוב,
כי מלאכינו צווה לך, על כפים
ישאנוך, פן תיגוף באבן רגליך".
אמר לו ישוע: "עוד כתוב, לא
תנסה את ה' אלוהיך".

לקח אותו השטן להר גבורה מאור
והראה לו את כל ממלכות תבל
וכבונן. אמר אליו: "את כל אלה
אתן לך אם תיפול על פניך ותשׁ
תחוווה לי". השיב לו ישוע:
"הסתלק, השטן, הן כתוב, לך'
אלוהיך תשתחוווה ואותו בלבד
תעבד". לאחר מכן עזב אותו
השטן ומלאכים ניגשו לשרתונו.

мотי ד' 11-1

לכו בדרכי אלוהים כבני אהובים.

אפס' ה' 1

פסוקים בנושא הלשון

של הדבר, למען תגדלו באמצעותו לשועה.

פטרא' ב' 2-1

ועכשיו אני מפקיד אתכם בידי אלוהים ודבר חסדו. לו הכוח לבנות אתכם ולחתם לכם נחלה בקרב כל המקודשים.

מה"ש כ' 32

לפיכך, האמונה באה בשמייה והשמייה - בהכרזת דבר המשיח.

חומר י' 17

כן יהיה דברי אשר יצא מפי, לא ישוב אליו ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתיו.
ישע' ג' 11

הם יצאו והכריזו את הבשורה בכל מקום, והארון פעל עליהם ואישר את הדבר באותות שנלוו אליהם.

מורק' ט"ז

אבל יש לנו אותה רוח של אמונה, כתוב "האמנתי כי אדבר", ואומנם

אנחנו מאמינים ولكن גם מודרים.

קור"ב ד' 13

ויציר ה' אלוהים מן האדמה כל חיית השדה ואת כל עוף השמים,

הדבר נהיהבשר ושכן בתוכנו. ואנחנו ראיינו את כבודו, כבוד בן יחיד מלפני אביו, מלא חסד ואמת.

יוח' א' 14

אבל מה היא אומרת? "כי קרוב אלקיך הדבר, בפיק ובלבך". זהו דבר האמונה שאנו מבשרים.

חומר י' 8

ותדרשו את האמת, והאמת תשחרר אתכם.

יוח' ח' 32

כי המצווה הזאת אשר אנו מצוין היום, לא נפלאות היא מך ולא רוחקה היא. לא בשםים היא לאמור: "מי יעלה לנו השמיימה וייקחה לנו וישמענו אותה ונעשה" ? ולא מעבר לים היא לאמור: "מי יעבור לנו אל עבר הים וייקחה לנו וישמענו אותה ונעשה ?" כי קרוב אלקיך הדבר מאד בפיק ובלבך לעשותו.

דבר' ל' 11-14

ועתה, הטיירו מعليיכם כל רשות וכל מרמה, את הצבאות והקנאה וכל לשון הרע, וככעולמים אשר זה מקרוב נולדו התאוו לחלב הזה

שפטין צדיק ירעו רבים ואויליט
בחוסר לב ימותו.

משלי י' 21

לא ימוש ספר התורה הזה מפני.
והגית בו יומם ולילה למען נשמרו
לעשות כל הכתוב בו. כי אז
תצליח את דרכך ואו תשככל.

יהוש' א' 8

אל תרכז תדברו גבורה גבורה. יצא
עתק מפייכם כי אל דעתם ה' ולא
נתכו עליות.

שמ"א ב' 3

שוא ידברו איש את רעהו, שפת
חלוקת הלב ולוב ידברו.

תהל' י"ב 3

בחנת ליבי, פקחת לילה, צרפתני
בל תמצא, זמותי בל יעבור פי.

תהל' י"ג 3

נצח לשונך מרע ושפטיך מדבר
מרמה.

תהל' ל"ד 14

דרך פיקודיך הבנני ואשיה
בנפלוותיך.

תהל' ק"ט 27

ויבא אל האדם לראות מה יקרה לו.
וכל אשר יקרה לו האדם נפש היה,
הוא שמו.

ברא' ב' 19

ועתה לך, ואני אהיה עם פיך
והווריתיך אשר תדבר.

שמות ד' 12

מקים דבר עבדו ועצה מלאכיו
ישלים. האומר לירושלים "תושב"
ולעריו יהודה "תיבגינה" וחורבותיה
אקוומם.

ישע' מ"ד 26

האין מאמין שאני באב והאב بي?
הדברים שאני אומר לכם אני
אומר אותם מעצמי. האב השוכן
בי, הוא עושה את מעשינו.

יוח' י"ד 10

הלא כה דבריakash, נאום ה',
וכפתיש יפוץן סלע?

ירמ' כ"ג 29

הسمים והארץ יעברו ודבורי לא
יעברו.

לקס כ"א 33

מדבריך תצדך ומדבריך תחויב.

мотי י"ב 37

פISONIM בנושא הלשון

- נוקשות באמרי פיך, נלכדת באמרי פיך.
יהלן זו ולא פיך, נוכרי ואל שפהיך.
משל כי' 2
- אדם בליעל איש אוון הול עיקשות פה.
כל וחו יוציא כטיל וחכם באחר ישבחנה.
משל כי' 11
- ישימו על עקב בשותם האומרים לי: "האה, האח!"
חוית איש אץ בדבריו? תקווה לכטיל ממן.
משל כי' 20
- כן אברך בחוי, בשםך אשא כפי.
כמו חלב ודשן תשבע נפשי ושפטני רגנות יהלל פי.
לכל זמן ועת לכל חפץ מתחת השמים... עת לקרווע ועת לחפור,
עת לחשוט ועת לדבר.
קהלת ג' 7
- רצון מלכים שפתוי צדק ודובר
ישראל יאהב.
כי כשלה ירושלים ויהודה נפל, כי לשונם ומעליהם אל הי' למרות עני כבודו.
תשע' ג' 8
- עליך לב לא ימצא טוב, ונעהפכ
בלשונו יפול ברעה.
או תקרא וה' יענה, תשועו ויאמר:
"הנני!" אם תסיר מתוכך מותה,
שלח אצבע ודבר אוון.
תשע' ז' 9
- משיב דבר בטרם ישמע, אייולה
היא לו וכליימה.
אך תהא מילתכם "כן", כן, "לא",
לא. יותר מזה מן הרע הוא.
מת' ה' 37
- משל ז' 12
- תהל' מ' 16
- תהל' ס"ג-5
- משל ט"ז 13
- משל ז' 20

וכיוון שיש לנו כohan גדול עליו
אשר עבר דרך השמים, הלא הוא
ישוע בן האלוהים, נזיקה בהכרזות
אמונתנו.

עבר' ד' 14

על כן, אחוי אהובי, יהא כל איש
מהיר לשמעו, בלתי נחפו לדבר
וקשה לכעס.

יעקב א' 19

אחוי, אל תדברו רעות איש ברעהו.
המדבר רעה באחיו ודין את אחיו,
מדובר רעה בתרורה, ודין את התורה.
ואם תדרין את התורה, אין מקיים
התורה כי אם שופט.

יעקב ד' 11

והם ניצחוונו בדם השה ובדבר
עדותם, ולא אהבו את נפשם עד
מוות.

התג' י"ב 11

והנה תיאלים ולא תוכל לדבר עד
אשר יקרו הדברים האלה, על שלא
האמנת לדברי אשר יתקיימו עלי
תם.

локס א' 20

לכן שמח ליבי ויגל כבודי, אף
בשרי ישכון לבטח.

מה"ש ב' 26

עשו כל דבר בלי להתלוון ובלי
להתוויח.

פיל' ב' 14

וכל מה שתעשו, הן ב亞מר והן
במעשה, עשו הכל בשם האדון
ישוע והודו לאלהים אבינו
באמצעותן.

קול ג' 17

השתדלו לחיות בהשקט, לעסוק
בעניינים שלכם ולעבד בידיכם
אתם, כפי שציוינו אתכם.

תסל"א ד' 11

על כן עודדו זה את זה ובנו איש
את אחיו, כפי שאתם גם עושים.

תסל"א ה' 11

הערות שלויים

פרק ב'

1. W.E. Vine, Merrill F. Unger, William White Jr., "New Testament Section", in *Vines Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1984), p.121. s.v. "confirm, confirmation, A. Verbs, No. 1, BEBAIOO.
2. Vine. A. Verbs, No.3, KUROO.
3. Vine. B. Noun, BEBAIOSIS.

פרק ז'

1. נושא זה דן בהרחבה בספר נוספים של המחברת, "מחשבות בקן החזית". הספר ראה אור בעברית בשנת 2000, וניתן להזמין דרך "מעוז", ת"ד 4201, תל אביב. 61041.

פרק י'

1. Vine, "New Testament Section", p. 580, s.v. "slanderer".

פרק יג'

1. Hanna Hurnard, *Mountains of Spices* (Wheaton: Tyndale House, Inc., 1979).
2. Hurnard, pp. 222-229.
3. Hurnard, pp. 168-174.
4. Hurnard, pp. 136-144.
5. Madame Jeanne Guyon, *Experiencing the Depths of Jesus Christ* (copyright © MCMLXXV by Gene Edwards (Gardiner, Maine: Christian Books).

ביבליוגרפיה

Guyon, Madame Jeanne, *Experiencing the Depths of Jesus Christ.*

Copyright © MCMLXXV by Gene Edwards. Gardiner, Maine:
Christian Books.

Hurnard, Hanna, *Mountains of Spices.* Wheaton: Tyndale House,
Inc., 1979.

Vine, W.E., Unger, Merrill F., White, Jr. William, "New Testament
Section", in *Vines Complete Expository Dictionary of Old and
New Testament Words.* Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1984.

על המחברת

ג'ויס מאיר מלמדת את דבר אלוהים מאז 1976 ועובדת במשרה מלאה בשירות האדון מאז 1980. היא נמנית עם סגל הרועים של קהילת Life Christian Center בסנט לואיס, מיזורי, ארה"ב.akashah במסגרת הקהילה תוכנית למידים שבועית בשם Life In The Word ("יש חיים בדבר אלוהים"). בעבר חמש שנים הביא אלוהים את התקופה הזאת לחייה לסיומה, והדריך אותה להקים את מפעל חייה - Life In The Word, כדי שתוכל לשרת אותו באופן עצמאי ובמשרה מלאה.

לגייס יש תוכנית רדיו משלה, הנושאת את אותו שם ומשודרת ב-250 תחנות ברחבי ארה"ב, ותוכנית טלוויזיה שהוקנה לראשונה ב-1993 ומשודרת היום ברחבי ארה"ב ובמדינות נוספות ברחבי העולם (בארכ אפריל לקלוט את שידורי התוכנית בערוץ של המזרח התייכון).
קלוטות לימוד שלא משוקות ברחבי העולם. ג'ויס מרבה בנטיות לצורך כניסה ומלהמת גם בקהילות מקומיות.

ג'ויס ובעלה, דייב, שמשמש כמנהל העסקים בארגון, נשואים זה 35 שנה ולהם ארבעה ילדים. הבן הצעיר מתגורר איתם בסנט לואיס.

ג'ויס מאינה שאלהים קרא לה לעזור לילדים לבסס את חייהם על דברו. "ישוע מת כדי לשחרר את האסורים לחופשי", היא אומרת, "אבל רק מעט מאמינים נהנים מהניצחון הזה". ג'ויס עצמהגדלה בנסיבות קשות, ובכל זאת מצאה את הדרך לחופש ומצליה לחיות חי ניצחון על ידי ישות דבר אלוהים. משום כך יש לה את הכלים שמאפשרים לה לשחרר את האסורים לעוזר להם לבוש מעטה של תקופה במקומות הרוח הכהה.

ג'ויס מלמדת על ריפוי הרגשות ועל מבחן של נושאים דומים, ומסיימת לפחות אנשיים. עד היום הקליטה למעלה מ-170אלבומים, וככבה למעלה מ-30 ספרים, העוזרים לגוף המשיח במבחן של נושאים.

בעזרת אלוהים תוכלו לשלוט בפה שלכם

האם הפה שלכם טרוד כל הזמן בדיורים על בעיות וקשיים? האם נדמה לכם לפעמים שיש לו רצון משלו? אם כן, הגיע הזמן שתעלו את הפה שלכם על מסלול שיווק אתכם לניצחון. אתם יכולים לחת את כל המילים שיוצאות מפייכם ולגרום להן לפועל לטובתכם. בעזרת ספר זה תלמדו לשלוט בפיהם כך שיפיק מילים שייעזרו לכם להתגבר על בעיות וקשיים.

עומד לרשותנו כוח מדהימים, כמו אש או חשמל. כוח זה, שנמצא מתחת לאף שלנו, יכול להביא מוות או חיים, תלוי איך משתמשים בו.

- אם תיישמו את האמיתות שעולות מספר זה, תלמדו:
- אייזו השפעה יש למילים שלכם על חייכם ועל חייהם הסובבים אתכם.
  - איך ניתן לדבר בשפתו של אלוהים.
  - איך לשבור את הכללים שמשעבדים אתכם בעבר.
  - איך לנחל חיyi ניצחון.
  - ועוד הרבה דברים אחרים.

מעוז

